

ĐÂY CÓ PHẢI LÀ DẤU HIỆU TẬN THẾ KHÔNG, THƯA QUÝ VỊ?

Cám ơn anh, rất nhiều, Anh Neville.

Xin chào, các bạn hữu yêu quý của tôi. Rất vui được trở lại lần nữa, tối nay, trong sự hầu việc Chúa, Đức Chúa Trời của chúng ta.

² [Anh Neville nói với Anh Branham, “Đây là một buổi nhóm ghi âm tại chỗ, ở đây.”—Bt.] Buổi nhóm này là một...*Đây* là nó. Ồ, vâng. Điều đó tốt.

³ Sáng nay, tôi đã giữ anh em quá lâu, cho đến nỗi tôi cảm thấy như mình nên đi thật nhanh tối nay. Ủ-m, ừ-m, ừ-m. Chao ôi, thật kinh khủng, và đứng lên, và cũng thật tệ như tối nay. Vì thế, sẽ không lâu nữa chúng ta sẽ có chỗ nào đó cho anh chị em, đây, ngay khi nhà thờ hoàn tất. Không, nhưng chúng tôi không dự định ở lại quá lâu tối nay.

⁴ Nhưng, tối mai, chúng tôi định ở lại một thời gian ngắn. Tối mai, nếu một số người trong anh em có thể đến, tối mai, ồ, chúng ta mong đợi có một thì giờ lớn trong Chúa. Sẽ có một số người tốt quý tại đây tối mai. Chúng ta sẽ, hết thảy chúng ta sẽ có một thời giờ...

⁵ [Em trai của Anh Branham, Edgar Branham, nói, “Ồ, anh à, đợi đã! Em đã có một lời thỉnh cầu hỏi anh. Em đã quên nói với anh. Nhưng, nhiều người ở đây nói anh lúc nào cũng vội vàng, để kết thúc buổi nhóm. Nhưng tối mai anh có thể có tất cả thời gian mà anh muốn, từ bảy đến mười hai giờ, nếu anh muốn cứ nói. Bây giờ, đó là điều thính giả ở đây yêu cầu tôi nói lại với anh. Vậy bây giờ anh có thể giải thích điều đó với họ, nếu anh không nghĩ vậy.”—Bt.]

⁶ Chúng ta sẽ có lễ tiệc thánh vào giữa đêm, tối mai. Tôi chắc chắn anh chị em sẽ—anh em sẽ thích dự...được dự như thế. Khi những người còn lại người ta đang kêu to và hò hét, và săn bắn, và nhậu nhẹt, và đại loại như vậy, thì chúng ta sẽ cứ thành kính

cúi đầu trước mặt Đức Chúa Trời [Băng trống—Bt.] và dự tiệc thánh, và bắt đầu một năm với tấm lòng, cam kết của chúng ta với Đức Chúa Trời, trong sự dâng hiến cho Ngài.

7 Và sẽ có một vài diễn giả tốt quý tại đây đêm mai, chắc chắn vậy. Có anh em tốt nào đó...Anh từ Georgia lên trên đây, Anh Palmer, một diễn giả tuyệt vời. Anh Junior Jackson sẽ có mặt tại đây tối mai; Anh Beeler, Anh Neville. Ô, chà, chà! Và cứ tiếp tục như vậy, những con người tốt đẹp của Đức Chúa Trời sẽ có mặt tại đây, Anh Willard Collins, và hết thấy các anh em đã ban cho chúng ta những sứ điệp tuyệt vời như vậy. Và có lẽ những người khác sẽ ghé vào, vậy chúng ta mong đợi sẽ có một thì giờ lớn tối mai.

8 Bây giờ, vợ tôi bảo, “Anh đừng nói điều này,” nhưng dẫu sao tôi phải nói ra. Tôi xin lỗi tôi đã nói *empire*, sáng nay, thay vì *umpire*. [Anh Branham và hội chúng cười—Bt.]

Billy, đang ngồi đằng sau đó, nói, “Bố sai nữa rồi.”

9 Tôi nói, “Đế chế; ông ấy phải có một đế chế.” Tôi đã có ý nói, một trọng tài.

10 Tôi thích người ta nói về người Hà Lan, anh em biết đấy. “Và đừng hiểu tôi vì những gì tôi nói, nhưng những gì tôi có ý muốn nói.”

11 Tôi nói, “Tôi nghĩ họ hiểu được tôi, sau tất cả những năm này.” Anh em biết, đây là về...

12 Đây là ba mươi năm tôi đã đứng sau bục giảng ở đây. Ba mươi năm trong đền tạm này! Anh em nên biết tôi bằng thời gian này, phải không? Ô, chao ôi! Học vấn của tôi chắc chắn bị giới hạn. Nhưng tôi—tôi biết tôi không có khả năng diễn đạt bằng lời nói, nhưng tôi tạo nên một tiếng ồn chân thật cho Chúa.

13 Và, thưa anh em, tôi tin ấy là Tiến sĩ Lamsa, của hội Kinh Thánh Lamsa, mà ở trong việc dịch thuật, nói...

14 Một lần kia tôi đang giảng, và tôi không biết anh có mặt ở đó. Và anh đến lại và đang nói về Urim Thummim, và rồi anh nói về Ánh sáng đó. Và anh nói, “Dân sự này ngày nay làm sao vậy?” Và tôi nói...Anh nói, “Lý do mà nhiều người, những dịch giả, đã không thể hiểu được Kinh Thánh một cách chính xác,

rằng những dịch giả ấy đã cố dịch Kinh Thánh với cổ ngữ cao siêu của người Do-thái. Còn Chúa Jêsus, giảng, nói với ngôn ngữ bình dân, giống như những người đường phố nói vậy.”

15 Và, anh em biết, có một câu Kinh Thánh trong Lu-ca, nói, “Những người dân thường nghe Ngài một cách vui mừng.” Ngài đã giảng bằng ngôn ngữ của họ. Tôi hy vọng điều đó là vậy, một lần nữa.

16 Chúng ta vui sướng vì Chúa. Bây giờ, tôi biết, tôi thấy quý bà đang đứng chung quanh. Quả là khá tệ nhìn thấy các ông đang đứng, để mặc các cô gái và các chàng trai, và quý bà, và vân vân, đang đứng chung quanh những bức tường, và những trẻ em. Nhưng, chúng ta thật sự không có đủ chỗ ngồi. Vì vậy, chúng ta cầu nguyện để, thời gian tới chúng ta sẽ có những buổi nhóm, sau tuần này, sau thì giờ này...

17 Anh em biết, điều kế tiếp, theo như chúng ta biết, là Bảy Ấn đó. Và, ý Chúa, chúng ta bắt đầu bài đó ngay lập tức khi nhà thờ hoàn tất, xây dựng xong, để chúng ta có thể đi vào đây. Chúng ta đang đến để tái cung hiến. Và có lẽ bất cứ ở đâu từ một đến hai buổi, và có lẽ ba tuần, buổi nhóm, suốt cả ba tuần bây giờ, sắp đến cho—cho Bảy Ấn. Vì vậy, chúng ta đang mong đợi một thì giờ vĩ đại trong Chúa, suốt thời gian đó. Và chúng ta sẽ...Tất cả các anh em những người ở bên ngoài thành phố, chúng tôi sẽ gửi cho anh em những tấm thẻ và mọi thứ qua đường bưu điện, và để cho anh em biết một cách chính xác thời giờ, có lẽ một tuần, hay hai tuần, trước thời gian đó.

18 Nhà thầu khoán, như tôi hiểu Billy nói tối nay, sẽ hoàn tất vào ngày mười tháng Hai. Ồ, nếu ông ấy xong được ngày mười, chúng ta sẽ bắt đầu khoảng ngày mười lăm, lúc đó. Vậy, vừa khi họ làm xong, chúng ta sẽ bắt đầu ngay về điều đó.

19 Chị Kidd cao niên đã điện cho tôi, cách đây một lát, và chị gần như khóc. Chị nói, “Anh Branham, chúng tôi cố gắng hết sức khởi động chiếc xe hơi cũ đó, mà nó chẳng chịu nổ. Vậy,” chị nói, “anh cầu nguyện cho nó khởi động, và tôi sẽ đến ngày mai.” Và chị nói, “Không biết tôi có thể tìm được một chỗ để ở lại không?”

20 Tôi nói, “Đừng lo, chúng tôi sẽ dành cho chị một phòng, Chị Kidd à, ngay khi chị đến...”

21 Chị nói, “Chúa ban phước cho lòng anh.” Nói, “Anh biết, nếu anh sắp có những buổi nhóm cho đến mười hai giờ,” nói, “tôi không muốn ra về vào mười hai giờ.”

22 Anh chị em biết, chị ấy và Anh Kidd gần tám lăm tuổi, khoảng đó, và họ vẫn còn trong chức vụ. Anh chị em biết họ làm gì không? Lấy máy ghi âm, và họ ghi lại những Sứ điệp của tôi và đi từ bệnh viện này sang bệnh viện khác, từ nhà này sang nhà khác, mở những cuộn băng đó. Bây giờ, nếu đó không phải là, không mỗi mệ! Đó là không nghỉ hưu. Đó là sự nắm giữ Đức tin, cho đến cuối cùng, chết với Gươm trong tay. Đó là con đường để đi. Đó là cách mà tôi muốn làm. Ủ-m.

23 Và rồi, và chị bảo, “Anh biết, nếu tôi đi ra, ngoài xa lộ, lúc mười hai giờ,” chị ấy nói, “và sau mười hai giờ đêm, cố gắng về nhà, và hết thấy bọn quỷ say rượu đó,” chị nói, “lái xe,” chị nói, “chạy trên mọi con đường, say xỉn.” Chị nói, “Những con quỷ chạy quanh,” chị nói, “tôi sợ đến chết.”

24 Anh Pat, chị ấy chắc là người cao niên. Bao nhiêu người biết Chị Kidd? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chị ấy đang ngồi đây, đó, thật là một người trông giống như vị thánh.

25 Và, khi, cứ suy nghĩ, những năm trước khi tôi sinh ra (và tôi nay đã già rồi), chị đã ở trên ngọn núi đó, chị và Anh Kidd. Chị giặt giũ, suốt cả ngày, trên một tấm ván giặt đồ, để nhận mười lăm hay hai mươi xu cho công giặt giũ, để gửi anh ra ngoài nơi nào đó, đêm ấy, để giảng. Trong những mỏ than trên Kentucky đó, nơi mà anh em...ai đó phải dùng súng trường bảo vệ cho anh em, để đi lên đồi, đến nơi anh em rao giảng.Ồ, chao ôi! Thế rồi, tôi suy nghĩ:

Tôi có phải được mang về nhà trên Trời, trên
luống hoa để chịu,
Trong khi những người khác tranh đấu để giặt
giải và chèo qua biển máu không?
Tôi phải tranh đấu nếu tôi phải tể trị; xin thêm
lòng can đảm cho con, Chúa ôi!

26 Đó là, và tôi muốn sự yểm trợ của Ngài, bằng Lời Ngài. Đó là những gì tôi muốn tối nay. Bây giờ, tôi cho rằng những máy ghi âm đang chạy giờ này.

27 [Một anh em nói, “Đừng quên có lễ dâng con.”—Bt.] Ồ, vâng. Tôi đã...tôi xin lỗi.

28 Một người chị có con trẻ ở đây, sáng nay, chị đã muốn dâng con. Và tôi đã bảo với chị chắc chắn chúng tôi sẽ làm điều đó tối nay, và bây giờ. Và, tối mai, chúng ta sẽ có lễ dâng các con trẻ, những sự hầu việc chữa lành, mọi việc mà chúng ta có thể trải qua. Chúng ta có nhiều thời gian. Vì thế, nếu chị em đó ở đây, và có đứa con nhỏ của chị.

29 Và tôi cho là có một số người đến từ chốn xa, và sáng nay đã có mặt tại đây cho cuộc phỏng vấn riêng tư, và cho điều gì đó. Và họ được cho là gặp ở đó sáng nay, và Billy phải để họ chờ đợi cho đến tối nay. Và cậu ấy không thể tìm thấy họ ở nơi nào cả, đây, tối nay. Nếu chị có mặt tại đây, chị ơi, tôi đã ở phía sau đó một ít thời gian, chờ đợi, và xem thử cậu ấy có thể tìm được thiếu phụ đó hay không. Có hai người trong số họ, tôi nghĩ, đã có cuộc phỏng vấn riêng từ đường xa ngoài đất nước. Vậy, chúng tôi—chúng tôi tin, nếu tôi bỏ lỡ các chị, tôi sẽ có thể gặp được ngay nếu tôi có thể, có lẽ tối mai, trong lúc đi vào.

30 Bây giờ, tôi nghĩ, đây có phải là thiếu phụ, đến, với bé sơ sinh mặc bộ—bộ đồ jumper màu xanh không?

31 “Jumper”? Meda, anh—anh—anh không có ý nói điều đó, em à, bất cứ nó là gì. Nó trông giống như một cái áo nhỏ của gì đó... Jumper, bao nhiêu người biết một—một bộ jumper là gì không? Ồ, chắc chắn rồi. Với tôi, đó là một bộ đồ áo liền quần. Vì vậy—vì vậy...

32 Ồ, đó là bé sơ sinh của Dallas. Chà, tốt lắm. Thưa anh, mời anh bước lên đây. Xin lỗi. [Anh Branham rời khỏi mi-crô và đi đến một bên bục giảng—Bt.]

33 Ồ, ồ, tôi hầu như thích dải ruy-băng nhỏ ở đó, mà anh đã cột lên. Bé tên là gì? [Người cha nói, “Rebekah Lynn.”—Bt.] Rebekah Lynn, L-y-n-n. Và họ của cháu là—là gì nào? Stayton. Rebekah Lynn Stayton. Đúng thế không? Tôi ẵm nó được chứ?

["Tất nhiên."] Tôi biết hầu như khó, để từ chối một cháu bé như thế. Dễ thương quá phải không? Rebekah Lynn Stayton.

³⁴ Gia đình này đã đến từ đầu đến cuối nhiều lần. Thiếu phụ trẻ này, tại đây, và chồng chị, cả hai vừa mới được cứu và dẫn đến sự hiểu biết về Chúa. Và bây giờ, trong sự phối hiệp của họ, Đức Chúa Trời đã ban cho bé Rebekah, xinh đẹp này, và họ đang mang nó đến cho Chúa.

³⁵ Bây giờ, nhiều người, họ gọi là vô hạn...phép báp-têm trẻ sơ sinh, trong giáo hội Giám Lý và nhiều giáo hội khác, và họ rảy nước vào những em bé sơ sinh. Vậy thì, điều đó được thôi, theo như tôi biết. Nhưng chúng ta luôn luôn cố gắng ở lại sống đúng những gì Kinh Thánh bảo làm. Và trong Kinh Thánh, không hề (không) có việc như là làm báp-tem cho trẻ sơ sinh; không có chỗ nào xuyên suốt lịch sử, cho đến khi giáo hội Công giáo đầu tiên xuất hiện, theo như chúng ta biết về, mà đã có ở Hội nghị Nicaea.

³⁶ [Đưa bé khóc kêu, "Ba!"—Bt.] Vì thế đó chỉ là một cách nói, "A-men." Điều đó, đấy, anh em có...Đấy, anh em phải có sự thông giải.

³⁷ Vì vậy, nhưng, trong Kinh Thánh, họ đã mang những con trẻ đến cho Chúa Jêsus, để Ngài có thể chúc phước cho chúng. Và Ngài đã đặt tay Ngài trên chúng và chúc phước chúng. Và, điều đó, chúng ta vẫn còn tiếp tục điều đó.

Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu.

³⁸ Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, đôi thanh niên nam nữ này đến đêm nay với bé Rebekah đáng yêu này đã được ban cho họ, trong sự chăm sóc của họ, để nuôi nấng trong sự khuyên dạy của Đức Chúa Trời. Và họ mang nó đến trình dâng cho Chúa tối nay. Và khi người mẹ trao bé từ đôi tay mình cho con, thì con dâng từ đôi tay con cho Ngài, bé Rebekah này. Đức Chúa Trời ôi, xin ở cùng nó và ban phước cho nó. Ban phước cho cha và mẹ của bé. Cầu xin hết thủy họ sống lâu, trung tín, và, nếu có thể được, thấy sự Tái lâm của Chúa Jêsus. Xin cho đứa bé này lớn lên trong sự hiểu biết Chúa. Và xin cho, nếu còn có ngày mai, xin cho bé trở thành một chứng nhân vĩ đại cho Ngài. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Bây giờ, nếu Ngài có mặt trên đất ở đây, quý ông bà này

sẽ mang con cái của họ đến cho Cha. Nhưng chúng con, những mục sư truyền đạo của Phúc âm, là những người đại diện của Ngài. Vì vậy, chúng con dâng cho Ngài cháu bé này, để sống cuộc đời hầu việc trong Vương quốc Ngài, trong Danh của Con Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ. A-men.

³⁹ Chúc phước cho cháu, bé Rebekah! Thật là một cháu bé đáng yêu! Cầu xin Chúa ban phước cả hai anh chị, và cháu bé, ban cho anh chị một cuộc đời hạnh phúc, lâu dài, trong sự hầu việc Đức Chúa Trời.

⁴⁰ Tôi không biết mình có đủ mạnh, hay không. Đây là một cậu bé duy nhất. Tên nó là gì? [Người mẹ nói, “Stanley Victor Cleveland.”—Bt.] Stanley...[“Stanley.”] Stanley Victor... [“Cleveland.”] Clayland? Clay-...[“Cleveland.”] Cleveland. Bé Stanley, thật là một tên xinh đẹp, và một cậu bé thật xinh đẹp! Ồ, tôi nghĩ, về...Chúng ta hãy nhìn lên đây, Stan. Đó là một cậu bé tốt quý chứ? Ồ, anh em biết đấy. Chúng ta không thực hành điều này. Chúng ta chỉ làm điều này, anh em biết đấy, không có gì hình thức về chuyện đó. Đúng thế. Cậu ấy chắc chắn là chú bé dễ thương. Tôi quên mất họ rồi. Tôi nghĩ mình không phát âm đúng. [“Cleveland.”] Cleveland. Được rồi.

Chúng ta hãy cúi đầu bây giờ.

⁴¹ Lạy Cha trên Trời, đôi vợ chồng này mang đến cháu bé này, bé Stanley Cleveland, để được dâng cho Chúa Jêsus. Và như vị mục sư tại đây, của hội thánh, và con, cùng đứng với nhau hiệp một trong công việc Chúa, chúng con dâng cho Ngài đứa bé này để sống một đời hầu việc. Ngài đã ban nó cho cha và mẹ; và bây giờ họ dâng nó cho con, trao cho đôi tay con; và con đặt nó từ cánh tay của con lên cánh tay của Ngài. Lạy Chúa, xin ban phước cho cha mẹ của nó. Xin ban phước cho cậu bé, và xin cho họ sống hạnh phúc, lâu dài trong sự hầu việc Ngài. Xin cho đứa bé được nuôi lớn trong sự khuyên dạy của Đức Chúa Trời, để hầu việc Ngài, và kính sợ Ngài, và yêu mến Ngài, suốt đời sống nó. Bây giờ, họ mang con trẻ đến cho Ngài, để Ngài có thể chúc phước cho chúng; và chúng con, với bàn tay của chúng con đặt trên đứa bé, chúc phước cho nó trong Danh Chúa. Và xin cho nó có

đời sống hạnh phúc, lâu dài đầy sức khoẻ và sức mạnh, để hầu việc Ngài. Nhơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

Chúa ban phước cho bé, bé Stanley. Anh chị có một cậu bé khá khinh.

42 Bây giờ tôi sẽ cầu xin một ân huệ nhỏ, cho những đứa trẻ và tuổi thiếu niên. Và tôi biết điều đó thật khó. Các bạn không thể đứng yên rất lâu, vì chân tay bị tê dại. Nhưng tôi đang đến gần điều gì đó tối nay mà tôi chưa bao giờ có trước đây. Và có điều gì đó tôi sắp giảng, mà tôi chưa hề nghĩ đến giảng về một việc giống như vậy.

43 Đó là lý do, sáng nay, tôi đã không muốn đặt thời gian đó trước Sứ điệp, và tôi chưa bao giờ nói thông suốt về Đấng Tuyệt Đối của tôi, và tôi không nghĩ mình sẽ làm được. Tôi hy vọng tôi sẽ không bao giờ làm được. Ngài quá tuyệt vời!

44 Nhưng, tối nay, tôi sẽ giảng về điều gì đó mà tôi không biết. Và vậy thì, đó quả là một điều khó, cho một nhà truyền đạo để nói rằng ông sắp giảng về điều gì đó mà ông không biết về. Nhưng tôi đang mạo hiểm, cũng, với sự hiểu biết tốt nhất của mình, để hội thánh này có thể hiểu được. Và bằng mọi cách, tôi sẽ không, giữ lại điều gì, mà có ích anh chị em.

45 Và thế thì, cuốn băng này, tôi cho là các chàng trai đang thực hiện cuốn băng. Và nếu anh em tình cờ có được cuốn băng, bất cứ ai đang lắng nghe băng ghi âm, hãy nhớ, nếu điều gì đó, làm cho anh em hoang mang, đừng nói ra trừ phi nó có trong băng. Đừng nói điều gì đó trái ngược với những gì có trên cuộn băng.

46 Rất nhiều người viết, về *Dòng Giống Con Rắn*, và nói rằng tôi đã nói thế này thế nọ. Tôi đi lấy cuộn băng, nghe đi nghe lại. Tôi đã không nói nó theo cách đó. Đây, nhiều người đánh giá sai lạc các sự việc.

47 Anh em biết, Chúa Jêsus, có lần sau khi Ngài sống lại, đang bước đi trên bờ biển, với các sứ đồ, và Giảng tựa vào ngực Ngài. Và họ hỏi, “Còn người này về sau sẽ thế nào?”

Chúa Jêsus phán, “Can hệ gì với các ngươi nếu Ta muốn người cứ ở cho tới khi Ta đến?”

48 “Và họ đi ra nói, rằng, ‘Giăng sẽ sống cho tới khi thấy Chúa Jêsus đến.’”

49 Và lời Kinh Thánh dạy, “Tuy nhiên, Ngài không hề nói cách đó.” Anh em thấy, Ngài—Ngài không hề nói thế. Ngài chỉ nói, “Can hệ gì với các người nếu người ở cho đến khi Ta đến?” Ngài không hề nói ông sẽ ở lại. Nhưng, đây, bị hiểu sai, điều đó thật dễ hiểu.

50 Và, bây giờ, không—không phải là tôi đang lên án người nào vì làm chuyện đó. Bởi vì, chính tôi, làm điều đó. Và hết thấy mọi người làm thế; nếu các sứ đồ, những người đã đồng đi với Chúa của chúng ta, đã hiểu sai Ngài. Và họ đã không bao giờ hiểu Ngài rõ ràng.

51 Ngay lúc cuối cùng, họ bảo, “Kìa, bây giờ chúng tôi hiểu rồi. Bây giờ chúng tôi tin. Và chúng tôi chắc chắn rằng không có ai phải bảo cho Ngài bất kỳ điều gì, vì Ngài biết tất cả mọi sự.”

52 Và Chúa Jêsus phán, “Bây giờ các người tin không?” Hiểu không? “Sau cùng, các người cuối-...Cuối cùng các người đã hiểu được điều đó không, đây, các người tin không?”

53 Và đó chỉ là con người. Và chúng ta hết thấy đều là con người, vì vậy chúng ta sẽ hiểu lầm.

54 Nhưng nếu điều đó làm cho anh em hơi bối rối một chút, hãy nghe lại cuộn băng. Lắng nghe kỹ vậy. Tôi chắc chắn Đức Thánh Linh sẽ bày tỏ cho anh em.

55 Rồi, những đứa trẻ, nếu các cháu cứ giữ những tiếng “a-men,” trẻ em. Cứ đợi một chút, bởi vì tôi—tôi muốn điều này được hiểu chắc chắn, vì nhiều người sẽ không có cuộn băng. Vậy nên, tôi muốn anh em chắc chắn hiểu nó. Và chúng ta hãy tiếp cận nó, vì, tôi muốn nói trong khoảng ba mươi lăm, hay bốn mươi phút, thật thành kính như chúng ta biết làm điều đó thế nào.

56 Bởi vì, đây là một thì giờ vĩ đại dành cho tôi. Đó là chỗ điều gì đó đã xảy ra, mà tôi không biết gì để làm. Hiểu không? Và tôi đang đứng trong tình trạng căng thẳng kinh khủng nhất mà tôi từng đứng, trong những ngày chức vụ của tôi, như tôi biết.

Vậy, chúng ta hãy cúi đầu bây giờ, trước khi chúng ta đến gần Lời.

⁵⁷ Lạy Cha trên Trời, thế thì, cách đây một thời gian, con đã giảng về đề tài *Sự Tự Phụ*. Và *sự tự phụ* là “mạo hiểm mà không có thẩm quyền.” Và có lẽ, tối nay, Chúa ôi, chính mình con đã đề cập đến thông giải điều gì đó cho dân sự, mà không có khả năng về nó. Do đó, Chúa ôi, xin tra xét con, những điểm nào cần được kiểm soát lại; xin khớp miệng con, Chúa ôi. Ngài đã khớp miệng của sư tử, trong hang với Đa-ni-ên, để chúng không làm tổn hại ông. Lạy Chúa, con cầu nguyện, rằng, nếu con cố gắng diễn giải điều gì sai trật, Ngài vẫn có quyền phép khớp miệng lại. Nhưng nếu đó là Lẽ thật, thì, lạy Chúa, xin ban phước cho Nó, và ban phát Nó ra. Và Ngài biết những hoàn cảnh và những gì đúng sắp đến. Và đó là lý do con đến, thậm chí đến ngay chính lúc cuối này, tại bục giảng, để cố thông giải những điều này. Và con cầu nguyện Ngài giúp đỡ chúng con.

⁵⁸ Xin ban phước cho hội thánh nhỏ này. Nhóm này đến đây dưới mái nhà này, kiêu ngạo với chúng con tại đây trong thành phố, đến từ nhiều bang. Ồ, khi những bóng hoàng hôn đang buông xuống, chúng con thật vui mừng có một nơi để đến. Khi thế giới thật hỗn độn và không biết họ đang đứng ở đâu, chúng con vui mừng, rằng, “Danh của Chúa là ngọn tháp đầy quyền năng, và người công bình chạy vào trong Nó và được an toàn.” Không phải thật nhiều Lời, nhưng là một sự khả thi!

⁵⁹ Vì vậy, chúng con cầu nguyện, Cha ôi, khi những Ánh sáng chiều tối sẽ đến, lúc mặt trời lặn. Và chúng con tin rằng đó là thời đại mà chúng con đang sống, lúc mặt trời lặn. Và chúng con vô cùng trịnh trọng cảm tạ Ngài, Chúa ôi, từ tất cả tấm lòng chúng con, vì những điều mà Ngài đã làm cho chúng con. Và, lạy Chúa, xuyên suốt thời đại, con cảm tạ Ngài vì để cho những khả năng mà Ngài đã ban cho, mỗi một khả năng đều thật hoàn hảo, và mỗi sự thông giải giấc mơ đã được chính xác theo cách đó. Vậy, chúng con biết đó chỉ có thể là Ngài, Chúa ôi; vì chúng con là những kẻ hay chết, tất cả được sinh trong tội lỗi, và không có điều lành mạnh nào trong chúng con. Nhưng, nghĩ rằng Ngài có thể nhận như một con người, một con người như vậy, và rửa sạch

họ bởi nước của Lời và bởi Huyết của Đấng Christ; và vươn tay đó ra trong cách như vậy, cho đến khi con người không sử dụng ý riêng của họ, nhưng để cho tâm trí Đấng Christ, Đấng biết mọi sự, để cho Nó đi vào và phát ngôn và sử dụng làm một đền tạm. Cảm ơn Ngài, Cha ôi.

⁶⁰ Giờ này chúng con chúc tụng Danh Thánh của Ngài. Và chúng con chúc phước cho nhóm nhỏ này, tối nay, trong Danh Ngài. Chúng con chúc phước cho mục sư, Anh Neville, đây tở quả cảm của Đức Chúa Trời. Chúng con chúc phước cho các chấp sự, các ủy viên, và mỗi thành viên của Thân thể Đấng Christ, cả tại đây và khắp thế giới, trong Danh Chúa Jêsus.

⁶¹ Ô, khi chúng con nhìn thấy cái bóng tối, xám xịt, kinh hoàng này đang buông xuống ngang qua gương mặt của Cơ-đốc giáo, chúng con biết thì giờ đang xích lại gần. Sẽ có một sự Cát lên, và Hội thánh sẽ được cất lên. Lạy Chúa, xin để cho chúng con tiến bước, hướng về Đấng Cội Rễ và Đấng Cuối Cùng của đức tin, là Đấng Christ. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Và khi chúng con tiến tới bây giờ, trong Danh Chúa Jêsus, để đảm nhận những điều đã được đặt trên lòng chúng con, chúng con nguyện xin Ngài sẽ ở cùng chúng con và vừa giúp chúng con. Và xin nhận sự vinh quang ra từ nó, Chúa ôi, vì chúng con giao phó chính mình cho Ngài, với Lời Ngài, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

⁶² Bây giờ, nếu anh em có bút chì và giấy, tôi muốn anh em viết một vài điều xuống, như...hay bất kỳ điều gì mà anh em muốn. Cứ sẵn sàng điều đó. Và rồi, cũng trên, cuộn băng nữa, nếu anh em muốn ghi chú xuống những câu Kinh Thánh, vào bất kỳ lúc nào, vì tôi tin chính lời Kinh Thánh đáng quan tâm.

⁶³ Bây giờ chúng ta cần đọc một phân đoạn tối nay, hay đọc lời Kinh Thánh, ra từ Sách Khải thị của Chúa Jêsus Christ. Và tôi tin rằng đây là sự Khải thị của Chúa Jêsus Christ, như đã được chép trong Sách. Và bất cứ sự khải thị nào khác mà nghịch lại sự Khải thị này, sẽ sai trật. Tôi tin rằng sẽ phải trích dẫn...trích dẫn—trích dẫn một lần nữa. Bất kỳ sự khải thị nào mà không thích hợp với sự Khải thị này, và xem thường sự Khải thị này, đều là sự khải thị sai trật. Nó phải là dựa trên Kinh Thánh.

⁶⁴ Bây giờ, trong chương 10 Sách Khải huyền của Chúa Jêsus Christ, tôi muốn đọc một vài câu đầu tiên, bảy câu đầu tiên, câu 1 đến 7. Và lắng nghe kỹ giờ này, và cầu nguyện cho tôi.

Và tôi lại thấy một vị thiên sứ khác sức mạnh—vị thiên sứ khác sức mạnh lắm từ trời xuống, có đám mây bao bọc lấy; và trên đầu người có cái mũ, và mặt người...giống như mặt trời, và chân người như trụ lửa:

Và người cầm nơi tay một quyển sách nhỏ mở ra; và người để chân hữu mình trên biển, chân tả mình trên đất,

Và người kêu lên một tiếng lớn, như tiếng sư tử rống; và khi người kêu tiếng đó rồi, thì bảy tiếng sấm rền lên.

Và khi bảy tiếng sấm rền lên rồi, tôi có ý chép lấy; và tôi nghe một tiếng ở từ trời đến phán với tôi rằng, Hãy đóng ấn những điều bảy tiếng sấm đã nói, và đừng chép làm chi.

Và vị thiên sứ mà tôi đã thấy đang đứng trên biển và trên đất giơ tay hữu lên trời,

Và người chỉ Đấng hằng sống đời đời, là Đấng đã dựng nên các tầng trời, cùng vật mà ở trong chúng, và dựng nên đất, cùng muôn vật dưới đất, và dựng nên biển, cùng muôn vật mà...ở trong biển, mà thề rằng không còn có thì giờ nào nữa:

Nhưng đến ngày mà vị thiên sứ thứ bảy cho nghe tiếng mình, khi người bắt đầu thổi loa, thì sự mầu nhiệm của Đức Chúa Trời sẽ nên trọn, như Ngài đã phán cùng với tôi tớ Ngài là các đấng tiên tri.

⁶⁵ Và đề tài của tôi, tối nay, nếu tôi gọi nó, là đây: *Đây Có Phải Là Dấu Hiệu Tận Thế Không, Thưa Quý Vị?*

⁶⁶ Hết thầy chúng ta đều biết chúng ta đang sống trong một—một thời đại vinh quang cho Hội thánh, nhưng là một thời đại kinh khủng cho kẻ không tin. Và chúng ta đang sống trong một trong những thì giờ nguy hiểm nhất, đã từng có, kể từ khi thế giới bắt đầu. Không một nhà tiên tri, không một sứ đồ, chưa bao giờ, trong một thời nào, từng sống trong một thời đại như chúng ta sống hiện giờ. Đây là kỳ chung kết.

67 Nó được viết trên bầu trời. Nó được viết trên mặt đất. Nó được viết trong mọi tờ báo. Đây là kỳ cuối cùng, nếu anh em có thể đọc chữ viết tay trên tường. Những nhà tiên tri sống trong thời đại khi chữ viết tay trên tường dành cho một dân tộc, nhưng chúng ta đang sống khi chữ viết tay trên tường dành cho thời đại này. Tất cả những quốc gia, trái đất, mọi thứ, thì giờ đã kết thúc. Vì vậy, chúng ta phải tra xem Kinh Thánh, để tìm thấy thời giờ mà chúng ta đang sống.

68 Luôn luôn, một nhà tiên tri thật của Đức Chúa Trời sẽ hành động xứng hợp với lời Kinh Thánh. Bởi vậy người xác thực rằng nó sẽ xảy ra theo cách đó. Trong Cựu Ước, khi những nhà tiên tri nói ra bất kỳ điều gì, luôn luôn, nơi nào có, là một nhà tiên tri với Lời, người ở lại sống với Lời. Ông quan sát Đức Chúa Trời cho những khả tượng. Và nếu khả tượng của người nghịch lại với Lời, thì khả tượng của người sai trật. Đó là cách Đức Chúa Trời đưa Lời Ngài đến cho dân sự Ngài.

69 Anh em có thể nghe, ở phía sau, rõ chứ? [Anh Branham ngừng lại—Bt.] Tôi thật không biết bắt đầu ở đâu.

70 Bây giờ, thật là một đặc ân lớn cho tôi, biết rằng đền tạm này là hội thánh đầu tiên của tôi. Đó là một điều vinh quang. Và tôi sẽ không bao giờ quên, mặc dù tôi...Chúa Jêsus đến chậm và tôi sẽ sống đến một trăm tuổi. Tôi nhớ cái ngày tôi đã đặt viên đá góc, tại góc đó; và khả tượng Ngài đã ban cho tôi sáng hôm ấy, về đền tạm này. Và hết thấy anh chị em nhớ điều đó. Nó được chép trong những quyển sách. Và nó được ứng nghiệm hoàn toàn, đến từng chữ, không một chút nào bị bỏ sót.

71 Và, giờ đây, tôi không tin rằng có điều gì mà Ngài đã phán, suốt những năm này của đời tôi, mà tôi đã giảng cho dân sự, mà không ứng nghiệm. Và nhiều người đã đến với những giấc mơ, mà Ngài đã cho tôi biết, bởi ân điển Ngài, thông giải cho dân sự. Và nhiều người đã đến với những giấc mơ và những vấn đề mà tôi không thể giải thích.

72 Nhưng tôi đã không cố giới thiệu cho dân sự một mảnh lời quảng cáo để có được tất cả những câu trả lời. Tôi đã cố gắng trung thực và nói cho anh em biết điều gì là Lẽ thật, và tôi chỉ có

thể nói cho anh em như Ngài đã phán với tôi. Và rồi khi nó đến với tôi, thì tôi có thể nói cho anh em biết.

⁷³ Và tôi muốn cảnh báo anh em. Trong thời đại này mà chúng ta đang sống, có nhiều...Không—không phải là nói điều gì chống lại dân sự. Nhưng khi anh em thấy một người có câu trả lời cho mọi sự, điều đó là trái ngược với Lời.

⁷⁴ Chúa Jê-sus phán, “Có nhiều người phung trong thời đại Ê-li, nhưng chỉ một người được chữa lành.” Trong nhiều năm, tám năm hay hơn nữa, mà Ê-li đã sống, và một người phung được chữa lành. Nhiều đàn bà góa trong thời đại của Ê-li-sê, nhưng ông chỉ được sai đến cho một người. Và chúng ta tìm thấy rằng có nhiều điều Đức Chúa Trời thực hiện, và điều đó Ngài không khải thị cho những tôi tớ Ngài. Và không có tôi tớ nào lớn hơn Chúa mình.

⁷⁵ Và, rồi, Đức Chúa Trời sẽ không chia sẻ vinh quang của Ngài với người nào. Ngài là Đức Chúa Trời. Và khi một đày tớ bắt đầu cố gắng chiếm chỗ của Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời lấy sự sống của anh ta và di chuyển anh ta đi khỏi nơi nào đó, hay điều gì đó. Chúng ta phải nhớ điều ấy.

⁷⁶ Bây giờ, trong những khải tượng và những thông giải ấy, tôi không thể nói được sự thông giải của giấc mơ cho đến khi tôi nhìn thấy một cách chính xác, bằng khải tượng, giấc mơ là gì. Và nhiều người trong anh em biết rằng tôi đã được anh chị em kể về những giấc mơ của mình, mà thậm chí không nói gì cả. Và khi tôi đã thấy giấc mơ đến lại với tôi, tôi quay lại và nói cho anh chị em biết rằng có nhiều điều trong đó anh chị em đã bỏ sót, rồi nói cho anh chị em biết mình đã bỏ sót điều gì. Anh chị em biết điều đó đúng. Nếu đúng thế, hãy nói, “A-men.” A-men. [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Những điều mà anh chị em không kể với tôi. Do đó, anh chị em thấy, nếu...Giống như vua Nê-bu-cát-nết-sa đã nói, “Nếu người không thể nói cho ta biết những gì ta đã chiêm bao, thì làm sao ta biết người có được sự thông giải của nó?”

⁷⁷ Nhưng tất cả ấn tượng này, chúng ta không được lấy chúng và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.” Chúng ta không được làm thế. Chúng ta phải có tiếng nói trực tiếp, một câu giải đáp từ Đức

Chúa Trời, trước khi chúng ta có thể nói đó là Đức Chúa Trời. Không phải là ấn tượng, không phải một cảm giác, cho dù nó có thôi thúc nhiều đến thế nào.

Anh em có thể nói, “Tôi tin nó có thể theo cách này.”

⁷⁸ Nhưng khi anh em nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY,” đó không phải là anh em. Hãy xem trên bục. Có bao giờ anh em nhìn thấy nó sai lạc không? CHÚA PHÁN NHƯ VẬY là hoàn hảo, chưa bao giờ sai lầm. Và chùng nào đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, thì nó không thể sai.

⁷⁹ Nhưng, cho đến nay, Ngài đã bảo vệ tôi, vì tôi đã chờ đợi Ngài. Tôi đã không cố gắng tìm kiếm sự nổi danh, hay vinh quang hư không của loài người. Tôi đã cố gắng hết sức để sống khiêm nhường, và sống kiểu đời sống mà tôi nghĩ một Cơ-đốc nhân nên sống. Và chính mình tôi đã không có thể làm điều đó, nhưng Ngài đã làm nó cho đến ngày hôm nay. Như tôi nói, rằng Ngài là Đấng đã dẫn dắt tôi.

⁸⁰ Nhiều điều có thể được nói cách này, nhưng sẽ mất quá nhiều thì giờ. Song hết thấy anh em ý thức được những điều này. Và lý do duy nhất tôi bảo anh chị em nói “a-men,” cách đây một lát, anh chị em những người mà đã kể với tôi những giấc mơ, rồi tôi đến bảo cho anh em những gì đã bị bỏ quên, vì Sứ điệp này đang được ghi âm. Nhiều người trong tất cả các nước sẽ nghe điều này. Và khi họ nghe tiếng “a-men” đó, thì họ biết có những tiếng nói tại đó, được đặt để dưới chức vụ này, mà biết tốt hơn là làm điều gì đó sai trật, hoặc nói “a-men” cho điều gì đó sai trật. *A-men* là “xin được như vậy.” Nó thừa nhận điều đó.

⁸¹ Bây giờ, suốt đời tôi, kể từ khi tôi là cậu bé, đã có điều gì đó gây phiền toái cho tôi. Và tôi đã có một đời sống rất kỳ quặc, thật khó hiểu. Thậm chí vợ tôi gãi đầu và nói điều đó. “Bill này, em không tin có người nào có thể hiểu được anh.”

⁸² Và tôi nói, “Chính anh cũng không hiểu được mình.” Bởi vì, tôi giao phó, phó thác chính mình cho Đấng Christ, cách đây nhiều năm. Ngài là sự dẫn dắt. Tôi không cố gắng hiểu điều ấy. Tôi cứ đi nơi nào Ngài dẫn dắt, theo sự hiểu biết tốt nhất của tôi.

⁸³ Tôi rất biết ơn vì người vợ tuyệt vời và con cái, và vì vợ tôi và con cái đã tin chắc tôi sẽ không bảo họ điều gì sai trật. Rằng, họ tin. Mỗi lần anh em bảo họ điều gì, họ giữ đúng với điều ấy. Họ biết rằng tôi sẽ không bảo họ điều gì sai lầm.

⁸⁴ Và thế thì, tôi sẽ nói cho một trong những con cái của Đức Chúa Trời điều gì sai trật sao? Không cố ý. Không, thưa quý vị. Đức Chúa Trời muốn con cái của Ngài trong kiểu huấn luyện đúng đắn. Và tôi nghĩ, hãy thành thực với họ, và thật lòng với họ, và Ngài sẽ ban phước cho điều đó.

⁸⁵ Bây giờ, suốt đường, qua chặng hành trình, có những điều đã xảy ra, mà tôi đã không thể hiểu được. Và một trong những điều mà tôi đã không thể hiểu được, là khi tôi còn bé và những khái tượng đã đến trên tôi. Và tôi nhìn thấy chúng và nói với cha mẹ của tôi những điều sẽ xảy ra. Họ nghĩ tôi bị thần kinh. Nhưng, điều lạ lùng là, nó đã xảy ra theo cách mà Nó đã nói vậy.

Anh em nói, “Có phải điều đó xảy ra trước khi anh trở lại đạo không?” Vâng.

⁸⁶ “Các sự ban cho và sự kêu gọi chẳng hề đổi lại được bao giờ,” Kinh Thánh dạy. Anh chị em được sinh ra trong thế giới này vì mục đích nào đó. Và anh chị em không...Sự ăn năn của anh chị em không mang lại những ân tứ; chúng được định trước cho anh chị em.

⁸⁷ Bây giờ, trên con đường, và khi tôi còn bé, mong ước của tôi là...Tôi bất mãn nơi quê nhà tôi đã sống. Tôi mong mỏi, cách nào đó, được đi đến miền Tây.

⁸⁸ Và tôi đã được phẫu thuật, khi bị bắn, lúc còn bé. Và khi tôi bị, dưới sự gây mê lần đầu tiên, tôi nghĩ mình đã bị hành hạ, suy sụp. Chất ê-te làm tôi xỉu. Và tôi đã hôn mê trong tám tiếng đồng hồ, tôi nghĩ. Họ đã lo lắng về chuyện làm cho tôi tỉnh lại. Họ đã có ca phẫu thuật lớn, mà không có thuốc pê-ni-xi-lin. Máu; cả hai chân hầu như bị bắn rời ra, bằng một khẩu súng ngắn. Một cậu bạn nhỏ đã để súng phát nổ.

⁸⁹ Và rồi khoảng bảy tháng sau đó, tôi được gây mê lại. Và khi tôi ở dưới sự gây mê đó, tôi nghĩ mình đang đứng trên những thảo nguyên miền tây. Và một cây thập tự vĩ đại bằng vàng trên

bầu trời, và vinh quang của Đức Chúa Trời đang chiếu xuống ra từ nó. Tôi đang đứng đó giống như thế này.

⁹⁰ Khi Ánh sáng, mà anh em nhìn thấy trên bức hình đêm nay, đã được chứng minh là một Bản thể siêu nhiên, bởi nghiên cứu khoa học; đối với tôi, Nó cũng chính là Ánh sáng đã chiếu xuống trên Thánh Phao-lô. Nó cũng là Ánh sáng đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên, ban đêm. Anh em có để ý ở đây, Thiên sứ này không? “Người được bao phủ trong đám Mây.” Thấy đó, Người là “đám Mây ban ngày.” Vậy thì, cùng Ánh sáng đó.

⁹¹ Như với nhiều người không hiểu được, ý nghĩ đầu tiên rằng điều đó là điều sai trật, rằng tôi chỉ nói thể thôi. Nhưng Đức Thánh Linh ngẫu nhiên đã có những dụng cụ khoa học, và dân sự tại đó, cho một sự chứng thực, và đã chụp bức ảnh của Nó, nhiều lần.

⁹² Tôi nói, “Tôi thấy bóng sự chết đã phủ một người,” bóng đen kịt phủ trên họ. Cách đây vài tuần lễ khi tôi ở trong thành phố. Và khi chúng tôi đang rao giảng, anh em—anh em không được chụp hình, anh em biết, trong lúc đang giảng ở đó. Và khi...Sự việc như vậy đã xảy ra khi điều đó được chụp; nhưng một người nào đó có máy chụp hình. Và tôi nói với một thiếu nữ đang ngồi ngoài đó, một người lạ...Tôi đang ở—ở Southern Pines. Tôi nói, “Có cái bóng trên Cô A hay B gì đó.” Thiếu nữ mà tôi chưa từng thấy trong đời. “Cô vừa mới đến từ chỗ bác sĩ; và hai u ung thư, trên mỗi vú, và cô hết hy vọng. Cô bị phủ bởi một cái mũ trùm màu đen, đến sự chết.”

⁹³ Và Người nào đó nói với một chị đang ngồi, mà có một chiếc máy chụp hình có đèn chớp, bảo, “Hãy chụp hình.” Và chị không muốn làm điều đó. Tuy nhiên, “Hãy chụp hình,” và chị vẫn cưỡng lại. Và rồi lời ấy đến một lần nữa, và chị chụp vội tấm hình...và chụp hình. Và nó đấy, có tính khoa học. Nó được dán trên bảng tin; bóng đen bao phủ.

⁹⁴ Sau đó, khi người đàn bà ấy đã tin và được cầu nguyện, rồi một bức hình được chụp ngay sau đó, rõ ràng. Tôi bảo, “Cái bóng đã biến mất.” Hiểu không? Thiếu nữ ấy sống, bởi ân điển của Đức Chúa Trời.

⁹⁵ Anh chị em có hiểu tôi muốn nói gì không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Nếu anh chị em nói sự thật, anh chị em có thể bị cười trong chốc lát, anh chị em có thể bị hiểu sai trong một lát. Nhưng, Đức Chúa Trời sẽ chứng thực điều đó, rằng nó là sự thật, nếu anh em cứ ở lại với nó. Hiểu không? Cứ nắm chặt luôn. Có thể mất nhiều năm, nhưng, giống như Áp-ra-ham và những người khác, nhưng Ngài sẽ luôn luôn làm cho nó là sự thật.

⁹⁶ Khi Thiên sứ ấy ở đó...Và tôi cho rằng, ngoài vợ tôi, còn có những người ở đây đêm nay, cách đây ba mươi năm, đã đứng gần khi Thiên sứ đó giáng xuống. Có người nào trong cử tọa bây giờ đã có mặt ở đó khi Thiên sứ của Chúa, giáng xuống trên dòng sông lần đầu tiên, trước dân sự? Xin giơ tay lên. Vâng, họ đấy. Thấy không? Bây giờ, tôi thấy Bà Wilson đưa tay lên. Bà đã đứng ở đó. Vợ tôi, ở đó, nàng đã ở đấy. Và tôi không biết ai là những người còn lại trong họ, mà đã đứng trên bờ sông ở đây, trước nhiều, nhiều người, khi tôi làm phép báp-têm lúc hai giờ chiều.

⁹⁷ Và ngay ngoài bầu trời màu đồng thau, nơi mà đã không có mưa trong nhiều tuần, Ngài đến đây với tiếng gầm vang, và phán, “Nhuơ Giảng Báp-tít được sai đến, để dọn đường cho sự Đến lần đầu của Đấng Christ, người được sai đến với một Sứ điệp, để dọn đường cho sự Tái lâm của Đấng Christ.”

⁹⁸ Nhiều người, từ những thương gia, thành phố, đang đứng trên bờ, đã hỏi tôi Nó có nghĩa là gì. Tôi nói, “Điều đó không phải dành cho tôi. Nó dành cho quý vị. Tôi tin vậy.” Ừ-m. Nó cứ tiếp tục. Và khi Thiên sứ đó lìa khỏi, nếu anh chị em còn nhớ, Ngài đi về hướng tây khi Ngài cất lên; ngay ngoài, ở trên, trên đỉnh chiếc cầu, và đi về hướng tây.

⁹⁹ Sau đó, tôi gặp một nhà thiên văn, là một Đạo sĩ. Và họ đã bảo tôi về một chòm sao mà đã hội tụ với nhau trong một chòm sao nào đó.

¹⁰⁰ Khi, những nhà thông thái Ba-by-lôn nhìn xuống về hướng Palestine, ba ngôi sao này ở trong một chòm sao. Anh em đã nghe tôi kể, nhiều lần rồi. Anh em đã biết điều đó đã được chứng minh, trong hai tuần lễ vừa rồi, là sự thật không? Anh Sothmann, anh có bài báo ấy tối nay chứ, anh ở đâu? Nó được đăng trong tờ báo, phát hành vào Chúa nhật, ngày chín tháng Mười hai. Rằng,

phóng viên đã đi đến đó, và họ đã đào xới tất cả những chuyện này lên. Và bây giờ chúng ta thực sự đang sống, được chứng minh, rằng chúng ta...Năm sắp đến này là 1970. Bấy năm quá hạn, bởi những tảng đá được đào lên, và chứng minh rằng nó sai. Nó muộn hơn là anh em nghĩ. Tôi đã không thấy Anh Fred, dầu sao đi nữa. Anh Sothmann, anh có mặt tại đây không? Anh có đem theo bài báo không, Anh Sothmann? Anh ấy có đem. Anh ấy có tờ báo. Có lẽ tối mai tôi sẽ đọc cho anh em. Tối nay, chúng ta không có thời gian. Vậy, anh chị em có thể thấy.

¹⁰¹ Và, hãy xem, một cách chính xác. Những Đạo sĩ đó, những Đạo sĩ Do-thái đi lên từ Ba-by-lôn, đã nghiên cứu những ngôi sao, đã thấy những ngôi sao đó rơi vào trong chòm sao của chúng. Và khi nhà thông thái thấy như vậy, họ biết Đấng Mê-si đã đến thế gian. Và ở đây họ đến, đi vào Giê-ru-sa-lem, ca hát. Cuộc hành trình hai năm! “Vua dân Do-thái đã sinh ra tại đâu?” Họ đã đi lên đi xuống các đường phố. Và, ồ, Y-sơ-...

Y-sơ-ra-ên nhạo cười họ, “Đám người cuồng tín này!” Họ chẳng hề biết gì về điều đó cả, nhưng Đấng Mê-si đã có mặt trên đất. Và anh em biết phần còn lại của câu chuyện, những gì họ đã nói.

Bây giờ, chúng ta sẽ đọc điều ấy, tối mai.

¹⁰² Bây giờ, đến với điều này, rằng những khái tượng không sai, bởi vì chúng đến từ Đức Chúa Trời. Và suốt chặng hành trình, có điều gì đó đã kéo tôi, thu hút tôi.

¹⁰³ Rồi, lúc Đạo sĩ ấy nói cho tôi biết những điều này, khi tôi chỉ là một cậu bé, người gác rừng; hay trước đó, tôi tin là vậy, về những điều này. Và nó làm tôi hoảng sợ, bởi vì tôi sợ hãi về những gì vị Đạo sĩ đó nói. Nhưng sau đó tôi đã thấy rằng những nhà Đạo sĩ của Kinh Thánh là đúng, vì Chúa tuyên bố điều đó trên trời trước khi Ngài tuyên bố nó dưới đất, hãy quan sát những thiên thể đó.

¹⁰⁴ “Đức Chúa Trời không vị nể ai, trong các dân,” Phi-e-rơ đã nói. Vậy thì, nhưng hễ ai kính sợ Ngài, trong các nước, thì Đức Chúa Trời chấp nhận. [Băng trống—Bt.]

105 Và chúng ta thấy, rồi, tôi đã cố gắng bỏ ý nghĩ đó đi. Nhưng, ồ, nó mất nhiều giờ, để đi vào, cách mà nó luôn luôn di chuyển theo cách ấy, di chuyển theo cách đó. Nhưng tôi sợ hãi về điều đó.

106 Đạo sĩ này bảo tôi, “Anh sẽ không bao giờ thành công ở miền Đông.” Nói, “Anh được sinh dưới một dấu hiệu.” Và ông bảo, “Anh...Dấu hiệu đó, chòm sao đó, khi chúng đi qua, con đường ngoài đó, ngày sinh của anh, chúng đang treo lơ lửng về hướng tây. Và anh phải đi về hướng tây.”

Tôi nói, “Quên nó đi.”

107 Tôi—tôi không có gì liên quan gì với nó cả. Vậy mà trên suốt dọc đường, mặc dầu vậy, vẫn, không cất nó khỏi lòng tôi được.

108 Rồi, khi tôi có mặt ở trên ấy đêm đó, về những khái tượng này. Tôi đã không thể hiểu được chúng. Những anh em Báp-tít của tôi bảo tôi đó là thuộc về ma quỷ. Và rồi khi Thiên sứ đó xuất hiện, Ngài đã đưa nó vào trong lời Kinh Thánh đúng như vậy, và phán, “Như nó đã có lúc ấy!”

109 Khi những thầy tế lễ đang cãi nhau về những điều đó, chẳng biết gì về loại áo choàng họ nên mặc, và quần áo và mọi thứ, và cãi nhau về những sự khác biệt của họ, thì những Đạo sĩ đang đi theo ngôi sao đến với Đấng Christ.

110 Khi những thầy giảng bảo rằng Chúa Jêsus là kẻ phỉnh gạt, một Bê-ên-xê-bun, một quỷ đã dấy lên và bảo, “Chúng tôi biết Ngài là ai, Đấng Thánh của Đức Chúa Trời. Tại sao Ngài đến để làm khổ chúng tôi trước thời giờ?”

111 Khi Phao-lô và Si-la đi xuống, rao giảng Tin lành, một thầy bói trẻ đang ngồi trên đường phố...Và những thầy giảng của xứ đó nói, “Những người này là những người phỉnh gạt. Họ phá đổ những nhà hội của chúng ta, và vân vân, làm đảo lộn thế giới, với sự thối nát của họ.”

112 Nhưng điều gì đã xảy ra? Đạo sĩ trẻ đó, thầy bói trẻ đó, nói, “Đây là những người của Đức Chúa Trời, nói cho chúng ta về con đường Sự sống.” Và Phao-lô quở trách linh đó trong nó. Ông không cần đến sự giúp đỡ nào để làm chứng ông là ai.

113 Chúa Jêsus luôn luôn bảo họ hãy giữ im lặng. Song nó tỏ cho thấy điều đó, đôi khi, ma quỷ biết nhiều về những việc của Đức

Chúa Trời hơn những thầy giảng; họ trở nên quá ràng buộc với giáo hội. Điều đó đã xảy ra như thế, trong Kinh Thánh, và Đức Chúa Trời không thay đổi.

114 Một ngày nọ, cách đây năm năm, tôi từ nhà Anh Norman, đi xuống, tôi đang lái xe trên đường. Và tôi vừa có một buổi nhóm ở trên đó, và Chúa là Đức Chúa Trời đã hiện ra với tôi trong một khả tượng. Và tôi đang ngồi trước cánh cổng, nhà tôi tại đây. Và thời tiết dường như xấu lắm.

115 Nhiều người trong anh em sẽ nhớ khả tượng này. Nó được chép trong quyển sách của tôi về những khả tượng. Tôi đưa vào sách để chắc chắn tôi sẽ không quên chúng.

116 Và trong khả tượng này tôi thấy, có điều gì đó đã đến xuyên qua lối đi, và có những viên đá đang nằm trên sân nhà tôi. Và có những máy lựa đá và những máy cạo, lên xuống lối đi, và cây cối bị đốn và nhổ bật gốc. Và tôi bắt đầu xoay vào trong cánh cổng, và tất cả đã bị những hòn đá chặn kín. Và tôi đi ra, để nói với người đàn ông đó, “Tại sao thế này?”

Và anh ta trở nên rất thù địch, xô tôi ngã ngựa, và nói, “Đó là cách xứng đáng với các ông những thầy giảng đạo!”

117 Tôi nói, “Tôi chỉ hỏi anh, ‘Tại sao anh làm điều này?’ Anh—anh đang đi qua phía đường phố bên tôi, ở đây. Tại sao anh làm điều này?” Và anh ta hầu như tát tôi, và xô tôi ngã về phía sau.

118 Và tôi nghĩ, “Minh sẽ nói cho người đó biết anh ta không biết anh ta đang nói về điều gì.”

119 Và một Tiếng nói bảo, phán, “Đừng làm thế. Người là nhà truyền đạo.”

Và tôi đáp, “Tốt lắm.”

120 Và tôi quay lại, và, ở bên phải tôi, đang ngồi ở trước cánh cổng, là một cỗ xe che bạt cũ. Anh em biết cái gì, một cỗ xe được trùm lại, có những con ngựa được cột vào đó. Và ngồi đối diện với bên người đánh xe là vợ tôi. Tôi nhìn lại phía sau, và con cái tôi đang ngồi đằng sau đó. Tôi leo lên cỗ xe. Tôi nói với vợ tôi, “Cung này, anh đã chịu đựng tất cả điều có thể chịu đựng.” Và tôi cầm lấy những dây cương và kéo con ngựa đầu đàn, và bắt đầu hướng về phía tây.

¹²¹ Và một Tiếng nói với tôi, “Khi nào điều này ứng nghiệm, thì hãy đi về miền tây.”

¹²² Anh Wood, nhà thầu trong hội thánh của chúng ta tại đây, và ủy viên trị sự. Bao nhiêu anh em nhớ khái tượng đó lúc này, nhớ tôi đã kể cho anh em? Tất nhiên. Nó đã được viết xuống trên giấy. Và tôi đã nói với Anh Wood...Anh đã mua, từ hội thánh, lô đất này ở giữa đó. Và anh sắp xây một ngôi nhà bằng đá ở đó. Tôi bảo, “Anh Wood, đừng làm thế, vì họ sẽ không bao giờ trao cho anh tiền của anh lấy từ đó. Có lẽ, có thể...” Đó là những năm trước, cách đây năm năm. Tôi nói, “Họ sẽ, có lẽ, họ sắp làm chiếc cầu đó xuyên qua đây, và những hòn đá có lẽ là tầng hầm của tôi sẽ vỡ tung, và các lối đi và các thứ của tôi, đang nằm ngoài đây.” Thay vì là những vàng đá, nó là những khối bê tông. “Và rồi người ta sẽ đặt chúng xuống đây, vì họ đã nói trên báo chí đó là điều họ đang cố gắng làm.”Ồ, anh ấy đã không xây nó. Rốt cuộc, khoảng một, hay hai năm sau, họ đã quyết định làm chiếc cầu đi xuyên qua nó, xuống lối này. Vậy là xong, tôi chỉ quên nó đi, và không để ý.

¹²³ Bây giờ, cách đây một năm điều lạ lùng đã xảy ra. Tôi đang có những buổi nhóm một đêm kia dưới nhà thờ của Anh Junior Jackson. Đang ngồi ngay tại đây, một mục sư Giám Lý đã nhận lãnh Đức Thánh Linh, và đã chịu phép Báp-tem trong Danh Chúa Jêsus Christ, và đang hầu việc một trong những hội thánh chị em của chúng ta.

¹²⁴ Chỉ để tỏ cho anh em thấy Đức Chúa Trời giải quyết với dân sự của Ngài như thế nào, tôi nói điều này với tất cả lòng mình. Tôi không biết hội chúng nào trên toàn thế giới, một hội chúng, mà tôi nghĩ Thánh Linh của Đức Chúa Trời hiện diện, nhiều hơn là trong hội chúng này. Họ có những khác biệt của họ. Chắc chắn họ không để cho ai quyết định họ nên ở đâu, không ai trong chúng ta, nhưng họ thật gần gũi như bất cứ ai khác mà tôi biết.

Tôi sẽ tỏ cho anh em thấy, biết những gì sẽ xảy ra.

¹²⁵ Anh Jackson đã có giấc mơ. Anh đã không thể thoát ra khỏi nó được; và tôi đang rời khỏi nhà thờ của anh, và anh thật sự không thể chịu được điều đó.

126 Anh Jackson, giấc mơ đã bao lâu rồi? [Anh Jackson nói, “Tôi có giấc mơ vào tháng Hai năm ’61, thưa Anh Branham.”—Bt.] Tháng hai của năm ’61, anh ấy đã có giấc mơ.

127 Và anh đến với tôi, và anh nói, “Điều gì đó ở trong lòng tôi. Tôi phải kể với anh, Anh Branham.”

Tôi nói, “Nói đi, Anh Jackson.”

128 Và anh nói, “Tôi đã mơ một giấc mơ.” Và kể ra nó ra! Tôi chỉ ngồi yên, và tôi lắng nghe và quan sát. Anh nói, “Tôi mơ thấy có một ngọn đồi lớn vĩ đại, giống như ngoài cánh đồng, nơi có cỏ xanh hay thứ gì đó.” Anh kể tiếp, “Trên đỉnh ngọn đồi này, nơi dòng nước đã làm trôi cát đi, có một vàng đá đỉnh, trên đỉnh đồi, giống như đỉnh của ngọn núi. Nó là tảng đá; không có cỏ. Và ở đó nước chảy xuống, nó hầu như đã cắt vài chữ để đọc trên những hòn đá này. Và anh đang đứng tại đó, thông giải phần chữ đọc này trên những hòn đá này.” Và nói, “Tất cả chúng ta,” và đây là cách anh ấy kể nó, nói, “những người anh em từ Georgia, và từ khắp thế giới, tất cả chúng tôi đang đứng với nhau, lắng nghe anh thông giải các chữ viết bí mật đó trên những hòn đá ấy, ngọn núi ấy.”

129 Và nói, “Rồi anh nhặt lên cái gì đó, giống như từ không trung, cái gì đó giống như một cái xà-beng, hay—hay là cái đèn bầy.” Phải không, thưa anh? “Cái gì đó giống như thế, cái xà-beng, thật bén.” Và nói, “Nó, cách anh làm điều đó như thế nào, tôi không biết.” Và nói, “Anh giáng vào đỉnh ngọn núi đó, xé toạc nó ra xung quanh, và nhấc nắp nó lên. Nó ở trong hình dạng kim tự tháp. Và anh xé toạc nó từ đỉnh trở xuống.” Bây giờ, đó là nhiều tháng và nhiều tháng và nhiều tháng trước khi Sứ điệp kim tự tháp được rao giảng. Và anh nói, “Bên dưới đó là hòn đá trắng, gra-nit. Và anh bảo, ‘Mặt trời, hay ánh sáng, chưa bao giờ chiếu trên Này trước đây. Hãy nhìn Đây. Xem Đây.’”

130 Và đúng vậy, bởi vì, trong sự hình thành thế giới, thế giới đã được hình thành trước khi có sự sáng. Tất cả chúng ta biết điều đó. Đức Chúa Trời vận hành trên mặt nước. Và—và rồi, vào thuở ban đầu, Ngài đã phán cho sự sáng. Và, một cách tự nhiên, bên dưới đó, trong thời đại của sự hình thành ấy, ánh sáng đã chưa hề đến trên hòn đá đó.

¹³¹ Và anh ấy nói, “Hãy nhìn lên Đây. Ánh sáng chưa hề chiếu trên Nó trước đây.” Và khi hết thấy họ đứng lên, và tôi bảo họ quan sát điều Đó, và hết thấy họ đi lên nhìn.

¹³² Nhưng anh nói, trong lúc họ đang nhìn vào, anh liếc nhìn, tôi tin là vậy, và quan sát tôi. Tôi trượt qua một bên, và bắt đầu đi về hướng Tây, về hướng mặt trời lặn; đi lên một ngọn đồi, đi xuống ngọn đồi; đến trên một ngọn đồi, đi xuống ngọn đồi; trở nên càng lúc càng nhỏ hơn, và đi suốt con đường khuất khỏi tầm nhìn.

¹³³ Và anh nói, lúc đó, khi tôi làm thế, anh nói, “Rồi những người anh em quay lại, sau một lát, hỏi, ‘Anh ấy biến mất rồi sao? Anh ấy đi đâu rồi?’” Và nói, “Một vài người nhìn lối đó; một số người nhìn một lối, và một số nhìn lối khác.” Nhưng, rất ít người ở lại và nhìn về những gì tôi đã bảo họ.

¹³⁴ Bây giờ để ý sự thông giải về giấc mơ. Mà, tôi chưa bao giờ kể cho anh ấy một điều nào, hay tôi đã không kể điều nào trong những điều này, bất cứ điều nào trong chúng. Nhưng, tôi nói, “Vâng.” Và lòng tôi, rung động. Tôi đang quan sát. Vậy thì, những chữ viết bí mật...Hãy đợi, tôi sẽ nói lại điều đó sau một lát.

¹³⁵ Cách đây không lâu, Anh Beeler...Anh Beeler thường có mặt với chúng tôi. Anh Beeler, anh có mặt ở đây không? Vâng, ở phía sau đây. Billy bảo, “Anh Beeler bị giằng xé luôn. Anh có một giấc mơ lạ lùng.”

¹³⁶ Tôi đi đến gặp Anh Beeler, và anh ấy nói, vào đêm anh kể dưới nhà, khi tôi đang có vài cuộc gọi. Và anh nói, “Anh Branham, tôi đã có một giấc mơ lạ.” Nói, “Tôi mơ thấy mình đang đi xuống một dòng suối nước, về hướng tây. Và có một con đường ở bên trái. Và tôi ở bên trái, đi về hướng tây trên đường, dường như, săn tìm bầy gia súc. Và phía bên phải, tôi tình cờ chú ý sau khi tôi đi xuống đó, anh có mặt tại đó. Và anh đang dẫn lại một bầy gia súc lớn, và có thật nhiều đồ ăn ở trên đó.” Và nói, “Rồi anh đem những con vật đó và đưa chúng trở lại trên dòng sông.” Và, dường như, tôi phải gật đầu với anh ấy để quan sát những con vật đó. Và anh nói, “Bây giờ, sẽ thật dễ dàng cho bầy gia súc đó, tôi biết chúng sẽ đi con đường dễ nhất. Nhưng Anh Branham muốn chúng ở lại bên phải của dòng sông đó, vì vậy tôi sẽ quay

lại trên con đường này và ngăn chúng không qua dòng sông bên phía này, và giữ chúng bên phía đó.” Nhưng, anh ấy để ý, tôi đã không hề đi theo bày gia súc, nhưng tiếp tục, đi về hướng tây. Anh nói, “Anh ấy chắc là đi tìm những con đi lạc.”

¹³⁷ Anh không kể gì thêm về giấc mơ, tôi đã nhìn thấy nó. Và rồi, để ý, anh kể anh đã nhìn xéo về hướng tôi, vì vậy anh quay trở lại nhìn. Và kể tôi đang đi đến một hòn núi vững chắc, và đột nhiên tôi biến mất. Và anh tự hỏi có điều gì trục trặc. Anh đi xuống. Và rồi có một dòng suối nhỏ bên phía anh, chảy về bên trái. Tôi nghĩ đúng vậy, Anh Beeler. Vâng. Và anh để ý từ...Và bên phía trên tôi là một ngọn thác khủng khiếp. Và rồi anh nghĩ tôi có thể bị cuốn vào trong những ngọn thác đó và—và chết. Rồi anh để ý, và anh nói nhìn chung quanh, anh thấy những tác động của các ngọn thác đó, đều xuống lối này và tạo cho một cái giếng phun lên, nhưng dòng nước không quay trở lại mặt đất. Anh nhìn qua nhánh suối nhỏ, hay dòng suối nhỏ, và anh thấy một vài con vật nhỏ với những đôi tai tròn. Và nói, “Tôi tin mình sẽ bắt một con.” Và anh băng qua.

¹³⁸ Rồi anh phải nghĩ về tôi. Và anh trèo lên một mô đất nhỏ, để nhìn qua và xem thử có rìa bờ nhỏ, bé, hẹp nào, anh em biết đấy, mà tôi có thể đi quanh không. Nhưng, anh bảo, “Chẳng có gì cả.” Và anh lo lắng. Anh nói, “Chuyện gì đã xảy đến cho anh em chúng ta? Mình tự hỏi điều gì đã xảy đến cho Anh Branham?” Và khi anh sợ hãi, anh nói anh nghe tôi nói. Và tôi đang đứng trên đỉnh ngọn núi. Và nói cho Anh Beeler sự thông giải của một giấc mơ mà tôi đã nói cho anh cách đây không lâu, và bảo anh chờ đợi Chúa, rằng ngày nào đó tôi sẽ gặp anh trên một hòn đảo. Và anh ở đó.

¹³⁹ Vậy thì, sự thông giải của giấc mơ là đây: Dòng suối càng lớn chừng nào, thì đó là dòng suối sự sống. Tôi đang đi về hướng tây, và anh ấy cũng vậy; bởi vì, anh đang trên đường đi, anh đang chạy xuống con đường nhỏ...xuống con đường này. Và phía bên kia có nhiều cỏ, nhưng nhiều bụi cây, và cây vành chổi, và rừng; nhưng có nhiều cỏ bên trong. Và đó là cách chúng ta tìm kiếm Chúa, và Thức ăn của Chúa, qua khó khăn. Quay quanh bày gia súc, là giáo hội này, cứ giữ họ ở bên đó. Gia súc sẽ thực sự đi trên

một con đường giáo phái, phẳng lặng, nếu họ có thể; mà là, con đường tiêu biểu cho giáo phái. Tôi bắt đầu để anh quay lại con đường, để thấy họ đã không đi đến giáo phái nào.

¹⁴⁰ Đến nỗi anh ấy đã nhìn thấy một bức tường mà hoàn toàn không thể nào vượt qua được, đã ngăn tôi đi về miền tây, đó là vụ thuế với chính phủ. Không ai có thể hiểu được tôi đã đi ra khỏi nó như thế nào. Nó là bức tường đã chặn tôi, nhưng Chúa đã đem tôi đi xuyên qua nó, và tôi đã qua lọt. Tôi sẽ gặp anh, Anh Beeler, trên hòn đảo.

¹⁴¹ Vậy bây giờ, thế thì, ngay lập tức sau đó, Anh Roy Roberson. Anh Roy, anh có mặt tại đây đêm nay không? Vâng, tôi—tôi tin... Cái gì? [Một anh em nói, “Ở phía bên đó.”—Bt.] Ở phía bên đó. Anh ấy đã điện cho tôi, và anh có một giấc mơ. Và anh mơ rằng chúng tôi đang chạy vòng quanh để dồn đàn gia súc. (Bây giờ, đó là giấc mơ thứ ba.) Chạy quanh để dồn đàn gia súc. Và có cỏ, cao đến bụng, nhiều Thức ăn. Hết thấy các anh em chúng tôi họp với nhau. Và chúng tôi đến một nơi để ăn trưa, và Anh Fred Sothmann đứng lên và nói, “Ê-li, vị tiên tri vĩ đại, sẽ giảng từ nơi đây ngày hôm nay, vào buổi trưa.” Và rồi khi hết thấy chúng tôi ăn trưa rồi, mọi người đi ra, và anh tự hỏi tại sao họ đã không chờ đợi nghe Nó được giảng.

¹⁴² Bây giờ, thấy điều đó thật khớp một cách chính xác với Anh Jackson thế nào! Thấy đó, điều đó chính xác, thật chính xác, với những gì Anh Beeler đã nói! Chẳng có ai chờ đợi, để tìm thấy.

¹⁴³ Lưu ý, ngay lập tức sau đó. Chị Collins, chị có mặt ở đây không? Chị Collins đã mơ một giấc mơ về việc có mặt tại nhà thờ đây, và có một lễ cưới sắp diễn ra. Và khi đó, chị nhìn thấy Chàng Rể đi vào, hoàn hảo; nhưng Nàng Dâu không được hoàn hảo lắm, tuy nhiên đó vẫn là Nàng Dâu; vậy thì, đó là Hội thánh. Và giống như có một tiệc thánh, hay một—một buổi nhóm đang diễn ra ở đây, giống như một bữa ăn tối được bày ra. Và nó hầu như kế bên chị bởi vì rằng Anh Neville đang phục vụ bữa tối trong nhà thờ, nhưng chị nói đó là Thức ăn ngon nhất mà chị đã từng thấy. Chị rất đói. Nhưng chị nghĩ có lẽ điều đó, trong giấc mơ đó, rằng anh không nên phục vụ Nó, và chị và Anh Willard

sắp đi lên Nông Trang và ăn. Và khi họ đến, Ánh sáng bên phía tay phải phụt tắt. Bây giờ, anh em biết Đó là gì.

¹⁴⁴ Vậy thì, Thức ăn. Nàng Dâu không hoàn hảo, nhưng Chàng Rể thì hoàn hảo. Nàng Dâu chưa hoàn hảo, nhưng Thức ăn được ban cho không phải là đồ ăn theo nghĩa đen, nó là Thức ăn thuộc linh mà anh em đã có, mọi lúc đến nay.

Cho phép tôi dừng tại đây về cơn mơ thứ tư đó, chỉ một lát.

¹⁴⁵ Anh em còn nhớ không, Anh Fred Sothmann, Anh Banks Wood, khi chúng ta đi ra ngoài Arizona năm ngoái, khi chúng ta đi săn heo rừng, và Chúa đã phán không? Anh em há không biết những điều Ngài đã làm một cách hoàn hảo, tỏ cho thấy những gì sẽ ứng nghiệm, khi chúng ta đi dọc con đường? Nếu điều đó đúng, hai anh em nói, “A-men.” [Hai anh em nói “A-men.”—Bt.] Không bao giờ bỏ lỡ.

¹⁴⁶ Và tôi đã nhìn thấy trong một khái tượng trong lúc chúng tôi lái xe, ngày nọ, một—một khái tượng của Chúa đã đến với tôi, và tôi đang sửa soạn, vào lúc đó, khi tôi quay trở về nhà, để đi ra nước ngoài. Và khi tôi ra nước ngoài, ồ, tôi nhìn thấy trên con tàu...hay mé biển, chỗ những con tàu đi ra. Và có một người đàn ông thấp, nhỏ, và anh ấy nói, “Anh Branham, tôi đã chuẩn bị một con thuyền cho anh.” Và đó là một chiếc ca nô nhỏ bé, dài khoảng—khoảng một bộ, nhưng nó màu trắng tuyết. Và anh bảo tôi, “Chiếc này dành cho anh để băng qua biển.”

“Ồ,” tôi nói, “nó—nó—nó không đủ khả năng.”

¹⁴⁷ Anh ấy nói, “Nó sẽ đi bốn mươi dặm một giờ, đi lên xuống con đường này.” Đó là, lên xuống bờ biển.

“Nhưng,” tôi nói, “nó sẽ không mang tôi băng qua được.”

¹⁴⁸ Và rồi anh nhìn xuống, và bảo, “Hãy đi giống như họ đi.” Và tôi nhìn, và có Anh Fred Sothmann và Anh Banks Wood, đang ngồi trong một chiếc ca nô sơn màu xanh lá cây, với một ít dụng cụ đi trại ở phía sau. Anh Banks với chiếc mũ vành bẻ lên giống như thế này; Anh Fred với chiếc kẹp trên tờ hóa đơn. Và anh bảo, “Hãy đi giống như họ.”

Tôi đáp, “Không. Tôi sẽ không đi.”

149 Và người này nói với họ, một người còn trẻ, nói, “Các anh có phải là những thuyền viên không?”

Anh Banks đáp, “Phải.” Anh Fred nói, “Phải.”

150 Nhưng tôi nói, “Họ không phải. Tôi là thuyền viên, và tôi biết tôi sẽ không đi chỉ vì thế, và tôi chắc chắn sẽ không đi theo cách đó.”

Anh nói, “Tại sao anh không đi với họ?”

Tôi đáp, “Không. Không.”

151 Ồ, tôi quay lại. Và, khi làm vậy, người đàn ông trẻ ở vũng tàu đậu hoá ra là người anh em tốt của tôi, Anh Arganbright.

152 Và tôi quay lại trong khải tượng này, và có một tòa nhà dài, nhỏ. Và rồi một Tiếng nói với tôi...Và tất cả anh em còn nhớ điều này, hoặc, nhiều người trong anh em. Một Tiếng nói với tôi, “Hãy mang Thức ăn vào. Dự trữ Nó trong kho. Đó là cách duy nhất giữ họ tại đây, là cho họ Thức ăn.” Và tôi mang vào, đã mang vào, những thùng lớn đầy những củ cà rốt và rau quả ngon nhất, và các thứ, tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Bây giờ anh em còn nhớ, khải tượng đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

153 Bây giờ, và sau đó tôi đã kể cho anh em sự thông giải là gì. Tôi cho là mình đi đến Zurich, Thụy-sĩ, với Anh Arganbright, vì một buổi nhóm năm đêm. Tôi đã nói với các anh em trước khi nó xảy ra, “Tôi sẽ không đi.” Và tôi đã xuống với Anh Welch Evans ở dưới đó, khi Nó cho sự thông giải.

154 Một đêm kia, tôi tin Anh Welch đã đến và đón tôi, chúng tôi định đi một chuyến đi câu cá, và nói Anh Arganbright đang gọi tôi. Tôi nói, “Được rồi, đây này. Họ định lảng tránh tôi.” Và nhiều lần...

155 Không qua Anh Miner; anh ấy là một trong những người bạn tốt nhất của tôi. Nhưng đôi khi, nếu họ thật sự có thể...Nếu họ nghĩ anh em sẽ giảng điều gì đó chống lại giáo lý của họ, họ chỉ nói anh em sẽ ở đó, để có được bạn bè của mình ở đấy. Và họ nói...

156 Anh Arganbright đã gọi điện cho tôi và nói, “Anh Branham,” đúng những gì Thánh Linh phán. Nói, “Anh đến nhé, mang vợ của anh đi nữa,” nói, “bởi vì anh sẽ không phải giảng nhiều lắm

đâu,” nói, “bởi vì tôi nghĩ họ chỉ tiếp anh trong một đêm.” Và nói, “Anh có thể không phải giảng đêm đó.”

Và tôi nói, “Không.”

157 “Ồ,” anh bảo, “đến nhé, anh và vợ anh, tất cả đến nhé, đây, nếu anh đến, tôi sẽ đưa anh đi một vòng.Ồ, vợ tôi, vợ anh, và hết thầy họ, chúng ta sẽ đi lên qua Thụy-sĩ, đi qua trên xứ Palestine.”

Tôi nói, “Không.”

158 Tôi đã có sự thông giải. Tôi đã bảo Anh Welch, hay Anh Fred và họ, “Tôi sẽ nói cho anh biết vào buổi sáng, nhưng trước hết vợ tôi phải nói điều gì đó.” Và khi tôi gọi điện cho nàng, thì nàng không chịu đi. Tôi nói, “Đây rồi.” Hiểu không?

159 Lúc ấy, chiếc thuyền trắng, nhỏ đó với một buổi nhóm. Nó ổn để đi bất cứ nơi nào ở đây, trên bờ biển, với một buổi nhóm, nhưng không đủ, dù nó trắng và tốt, để kêu gọi tôi băng qua biển cả.

160 Anh Fred, và anh em tại đó, tượng trưng trong khái tượng, họ tượng trưng, “Đi chơi vui, như là du khách.” Nhưng tôi đã không quan tâm làm điều đó. Và khước từ họ là những thuyền viên, có nghĩa họ không phải là những thầy giảng. Nhưng, tôi là thầy giảng.

161 Và rồi Thức ăn trong tòa nhà dài, nhỏ đó. Tôi đã không ra hải ngoại; và quay trở lại tòa nhà nhỏ này, và chúng ta đã làm hàng tá những cuộn băng, về những kim tự tháp và mọi thứ, để tỏ ra cho dân sự thời đại mà chúng ta đang sống.

162 Bây giờ so sánh điều đó với những điều khác, những giấc mơ. Đây là một khái tượng. Thức ăn, Nó đây này. Đây là nơi ấy.

163 Để ý lúc đó điều gì đã xảy ra. Rồi ngay lập tức sau khi khái tượng thứ tư đến, hay giấc mơ thứ tư đã được bảo cho tôi, Anh Parnell xuất hiện. Anh có mặt tại đây, nơi nào đó, ngay ở đây. Và Billy đã không có mặt tại đây, và người bị thần kinh. Tôi nghĩ, anh ta đến từ Bloomington hay Bedford? [Một anh em nói, “Lafayette.”—Bt.] Lafayette, tổ chức những buổi nhóm. Và anh ấy có một giấc mơ, và anh đã xuống chỗ Anh Wood. Và anh bảo, “Tôi thật không thể bỏ qua điều này được. Tôi phải kể nó, phải đi đến kể với Anh Branham. Nó đang quấy nhiễu tôi.”

¹⁶⁴ Và Đức Chúa Trời biết, không chỉ một giấc mơ giữa họ. Thật sự đến một, hai, ba, bốn, năm, sáu.

¹⁶⁵ Anh Parnell bảo, “Tôi có một giấc mơ lạ lùng. Tôi mơ mình sẽ có một buổi nhóm trên đó. Và cách nào đấy, có một buổi nhóm tại đây, giống như trong một nhà thờ mới.” Và nói, “Nhà thờ mới này,” nó xuất hiện như thế nào, anh tự hỏi tại sao hai nhà thờ không hợp tác với nhau, hay điều gì đó trên về cách ấy. Và nói anh đang đứng tại đây, cho đến khi, “Ồ, tôi đã có mặt tại đây. Tôi sẽ cứ đợi, và tôi sẽ dự buổi nhóm.” Và nói, “Một người đi qua tòa nhà, mặc bộ đồ vét nâu, và một quyển sách. Tôi nghĩ ông ta đang viết.” Và ông ấy nói với Anh Parnell, nói, “Đây là buổi nhóm nội bộ. Nó chỉ dành cho những chấp sự và những ủy viên.””Ồ, anh cảm thấy mình bị coi thường một chút. Vậy anh đi ra khỏi cánh cửa của nhà thờ mới, nhà thờ đã được dựng nên, hay nhà thờ này được xây lại, được sửa lại. Và khi anh đi ra bên ngoài, trời đang có tuyết, thời gian mùa đông, thời tiết tồi tệ.

Và không người nào trong những người này biết về điều này.

¹⁶⁶ Và khi anh đi ra khỏi cánh cửa, tôi đang đứng ở đó, nhìn về hướng tây. Tôi bảo, “Anh Parnell, đừng cảm thấy bị khinh thường. Tôi sẽ chỉ dẫn cho anh, những gì anh nên làm.”

¹⁶⁷ Và Anh Parnell, và những người còn lại trong họ, biết là tôi chưa hề bảo họ sự thông giải nào. Đó là ngay bây giờ; tuy nhiên, nhìn thấy điều đó khi họ nói ra. Anh có để ý tôi đã đi nhanh ra khỏi đó như thế nào không, Anh Parnell? Để khỏi phải nói cho anh biết. Và tôi tiếp tục đi, chẳng nói gì với Anh Wood hay người nào khác, không ai cả. Chỉ để lại điều đó, vì tôi muốn nhìn thấy nó đang dẫn đến cái gì. Anh em có nghe tôi nói dạo gần đây không, “Tôi bị quá rầy”? Đó là những gì đã xảy ra.

¹⁶⁸ Và rồi, Anh Parnell, anh ấy nói rằng tôi đã nói với anh, “Anh Parnell, hãy bắt đầu. Và nơi trước tiên anh đến sẽ là Sê-phô-ra.” Sê-phô-ra, “Sê-phô-ra,” có nghĩa là ngắt quãng, hay dừng lại, hay điều gì đó. Tôi bảo, “Đừng ở lại đó. Thế thì đi, tiếp, và anh sẽ tìm thấy một bà già; và rồi đừng dừng lại đó. Đi nữa, anh sẽ tìm thấy một bà già thực sự; đừng dừng tại đó.” Và suốt thời gian chúng tôi ở đó, tôi đang trò chuyện, chúng tôi đang bước đi qua tuyết. Và tôi nói, “Đi cho đến lúc anh tìm được Vợ tôi. Và khi anh tìm

thấy Vợ tôi, hãy dừng tại đó!” Và nói anh đã nhìn, và chúng tôi đi ra khỏi tuyết, vào sa mạc. Và tôi biến mất. Và anh ngoái lại, và anh thấy vợ mình bơm nước từ một cái giếng, và nhà truyền đạo nào đó đang kéo nạng, kéo nạng ra khỏi cái bơm. Nạng đang nhìn anh. Và anh tỉnh dậy.

¹⁶⁹ Đây là sự thông giải về giấc mơ của anh. Và tôi đã có thể kể cho anh, đêm đó, nhưng tôi đã bỏ đi. Sê-phô-ra đó, và một bà cao tuổi, và một bà thật, thật cao tuổi khác, đó là những giáo hội. Hiểu không? Và Sê-phô-ra thực sự là—là vợ của Môi-se, Sê-phô-ra, và chúng ta hãy lưu ý rằng tôi đã bảo anh đừng dừng lại chỗ họ, cho dẫu họ cao tuổi như thế nào. Họ là những tổ chức. Đừng dừng lại chỗ họ. Họ đã sống thời của mình rồi. Nhưng khi anh ấy đến với Vợ tôi, là Hội thánh của tôi mà Chúa Cứu Thế Jê-sus đã sai tôi đến, trong ngày sau rốt này, và nó đây này, “Hãy dừng lại tại đó!” Và tôi đã đi về hướng tây.

¹⁷⁰ Rồi Chị Steffy. Chị có thể không có mặt tại đây, vì chị ở trong bệnh viện. Tôi không biết ở đâu...Có Chị Ste-...? Vâng, chị ở đây. Chị Steffy đến nhà tôi để cầu nguyện, trước khi chị đến bệnh viện để phẫu thuật, để Đức Chúa Trời sẽ giúp chị và ban phước cho chị. Và Ngài chắc chắn đã làm.

Và chị bảo, “Anh Branham, tôi có một giấc mơ lạ.”

Tôi đáp, “Gì vậy?”

¹⁷¹ Chị nói, “Tôi mơ thấy mình ra ngoài miền Tây. Và tôi...” Đó là giấc mơ thứ sáu. Và chị nói, “Tôi mơ thấy mình ở ngoài miền Tây, và là miền quê nhấp nhô. Và khi tôi nhìn, đang đứng trên ngọn đồi, có một ông thật già với bộ râu dài, trắng, và mái tóc xõa xuống ngang mặt. Và ông mặc áo màu trắng, thứ gì đó quần ngang người, áo choàng,” nói, “gió đang thổi.” Tôi nghĩ đúng vậy, Chị Steffy, giống như thế. Và nói, “Tôi đi đến gần hơn. Ông ấy đang đứng, trên đỉnh núi, quan sát hướng đông.” Và nói, “Tôi tự hỏi, ‘Ông già này là ai vậy?’” Và chị di chuyển lại gần hơn, gần hơn. Và khi chị đến gần hơn, chị nhận ra người đó là ai. Đó là Ê-li bất tử, đáng tiên tri, đang đứng tại đó nhìn xem hướng Đông.

¹⁷² Chị nói, “Mình phải gặp ông.” Chị có một nhu cầu. Và chị chạy lên núi và sắp mình xuống đó, nói với người, bằng tên của Ê-li.

Và nói, khi chị nói...Chị nghe một giọng nói, nói, “Chị muốn gì, Chị Steffy?” Và đó là tôi.

¹⁷³ Giấc mơ của chị được ứng nghiệm ngay tại đó, Chị Steffy à. Vì, lập tức sau đó, tôi đã đi đến Louisville. Những gì chị cần là lời cầu nguyện. Hiểu không? Và chị đã trải qua tốt đẹp, tại bệnh viện; và dấu hiệu của tôi đi về miền tây, quan sát hướng đông, cho bầu của tôi. Để ý. Khi...

¹⁷⁴ Tôi đã đi đến Louisville. Và khi tôi trở lại, mới bước vào cổng, và đã có những chiếc cọc đóng ở đó, trên cánh cổng của tôi. Ông Goynes, người phụ trách khu phố ở đây, đang bước trên lối đi. Ông bảo, “Bill, đến đây.” Nói, “Anh phải dời các cánh cổng của anh và các thứ, hàng rào, tường đá và các cổng.”

Tôi nói, “Ồ, được, Bill à.” Tôi nói, “Tôi sẽ—tôi sẽ làm điều đó. Khi nào?”

¹⁷⁵ Ông nói, “Tôi sẽ bảo anh. Tôi sẽ cho anh biết khi nào.” Tôi nói... “Ngay đầu năm, họ sẽ bắt đầu làm.”

Tôi đáp, “Được.”

¹⁷⁶ Vậy tôi bắt đầu quay trở lại căn nhà, và vợ bảo, “Em phải đi đến hiệu tạp hóa ngay.” Và tôi đi xuống đường. Và gặp một chàng trai, Raymond King, là kỹ sư thành phố. Tôi luôn luôn gọi anh ấy là “Tai Bùn.” Vì, khi chúng tôi còn bé, bơi với nhau, anh ấy lấy cục bùn đánh vào tai của một cậu bé khác. Và chúng tôi luôn gọi anh ấy là, “Tai Bùn.” Anh ấy sống ngay dưới đường nhỏ cách tôi, khoảng—khoảng hai nhà dưới Anh Wood.

Và vì thế tôi nói, “Bùn, đến đây một phút.”

Anh ấy nói, “Được rồi, Bill.” Và anh ấy đến đó.

Tôi nói, “Anh đã đóng mấy cái cọc đó hả?”

¹⁷⁷ Anh nói, “Bill à, ấy là, họ sắp dọn mọi thứ.” Nói, “Tất cả những cây cối này, những hàng rào này, và mọi thứ khác, phải được dọn đi.”

¹⁷⁸ Tôi nói, “Ồ, viên kỹ sư bảo tôi rằng cơ ngơi của tôi đến tận giữa đường phố.”

¹⁷⁹ Anh nói, “Vâng, nhưng họ sẽ làm bành trướng ra. Dấu sao, họ sẽ vào để lấy.” Nói, “Nhà tôi cũng vậy.”

180 Tôi nói, “Ồ, Anh Wood là một—một tay thợ nề, và,” tôi nói, “tôi sẽ—tôi sẽ bảo anh ấy dời nó lui lại.”

181 Anh nói, “Billy, đừng đụng vào nó. Hãy để nhà thầu làm công việc đó. Đó là tư thất mục sừ, phải không?”

Tôi đáp, “Vâng, thưa anh.”

Anh nói, “Cứ để ông ấy làm.” Nói, “Anh hiểu ý tôi muốn nói gì.”

Tôi đáp, “Vâng.”

182 Và tôi quay đi, và, *điều đó* thật nhanh, điều gì đó giáng xuống thật nhanh. [Anh Branham bật ngón tay—Bt.] Tôi về nhà, vào phòng làm việc của mình, lấy quyển sách đó, và nó đấy. Nó không còn là những khối bê tông nữa; đó là những hòn đá. Tôi bảo, “Meda, hãy sẵn sàng.”

183 Sáu giấc mơ liên tục, và rồi khái tượng đập nắp lại. “Khi những điều này trở thành hiện thực, hãy quay về hướng tây.”

184 Tôi gọi điện đến Tucson. Anh Norman đã có một chỗ. Tôi không biết mình sẽ đi đâu. Tôi không biết làm gì. Tôi thật sự ở trong một...Tôi đang đứng. Tôi không biết làm gì. Tôi đang rời nhà mà tôi không có tiền để trả tiền thuê nhà. Tiền lương của tôi là một trăm đô-la một tuần. Và tôi hầu như phải trả một trăm đô-la một tháng cho căn nhà. Tôi có mặt ngay tại đây với những người anh chị em của tôi, nơi tôi được yêu thương. Và tôi sắp đi, tôi không biết nơi nào. Tôi không biết tại sao. Tôi không thể bảo cho anh em tại sao. Nhưng có một điều duy nhất tôi biết, là đi theo những gì Ngài bảo làm. Tôi không biết, biết quay về con đường nào, điều gì để làm. Không điều gì tôi...

185 Tôi đoán Áp-ra-ham cảm thấy cách ấy khi Ngài bảo ông, “Hãy đi qua, băng qua dòng sông.” Ông đã không biết làm gì ngoài kiêu ngạo, tự phân rẽ. Tôi không biết làm gì.

186 Sáng thứ Bảy vừa rồi, cách đây một tuần từ ngày hôm qua, vào khoảng ba giờ sáng, tôi thức dậy và uống một ly nước, và đắp lại chăn cho Joseph, trong phòng của nó. Và rồi tôi quay trở lại, và nằm xuống. Tôi đi ngủ. Và khi tôi ngủ...Tôi đang có những giấc mơ nhỏ và những thứ này, để anh em sẽ thấy bối cảnh của

những gì tôi định nói. Tôi—tôi đắp chăn lại cho Joseph, và tôi đi trở lại và nằm xuống, rồi ngủ. Và tôi mơ thấy một giấc mơ.

¹⁸⁷ Và tôi mơ thấy một người được cho là cha của tôi, dù ông là người to lớn. Và tôi thấy một người đàn bà được cho là mẹ của tôi, chỉ bà trông không giống mẹ tôi. Và người đàn ông này rất keo kiệt với vợ của ông. Và ông có một cây gậy ba góc, nơi ông gọt hình dùi đoạn gỗ này. Và nó đã làm một...Anh em biết, đẽo ngang, một khúc cây, anh em biết, nó tạo nên một cây gậy ba góc. Và mỗi lần người đàn bà này bắt đầu đứng lên, ông ta nắm cổ bà và đánh trên đầu bà, và bà ngất xỉu. Và rồi bà nằm ở đó, và bị khinh rẻ và khốc lóc, và rồi bà bắt đầu tỉnh lại. Ông ta bước đi vòng quanh, kiêu căng, ngực ưỡn ra, một gã to lớn. Và khi bà đứng lên lại, ông ta lại nắm lấy cổ bà, và lấy cây gậy ba góc này, và quất vào đầu bà, quất bà té xuống. Rồi bước lui lại và ưỡn ngực ra, giống như ông đã làm điều gì đó quan trọng.

¹⁸⁸ Và tôi đang đứng phía xa, quan sát. Tôi nghĩ, “Mình không thể ngăn chặn được người đó. Ông ta quá to lớn. Và, rồi, ông được cho là cha tôi, nhưng không phải cha.” Và tôi nói, “Ông ta không việc gì đối xử với bà đó giống như thế.” Và tôi hơi bực dọc với ông ta. Vì vậy, lúc ấy, bất thành linh, tôi lấy hết cam đảm, và tôi đến với ông, và nắm lấy cổ áo ông và quay ông lại. Và tôi bảo, “Ông không có quyền đánh bà ta.” Và khi tôi nói điều đó, các cơ bắp lớn lên. Tôi trông giống như người khổng lồ. Và người đàn ông nhìn vào những cơ bắp đó, và rồi ông ta sợ hãi tôi. Và tôi nói, “Nếu ông đánh bà ta lần nữa, ông sẽ đối phó với tôi.” Và ông ta do dự đánh bà ta lần nữa. Và rồi tôi thức dậy.

¹⁸⁹ Và tôi nằm tại đó một lát. Tôi nghĩ, “Chuyện gì thế? Là mình mơ về người đàn bà đó.” Và chỉ trong chốc lát, Ngài đã đến đây. Tôi đã có sự thông giải.

¹⁹⁰ Người đàn bà ấy tượng trưng cho giáo hội của thế gian, ngày nay, hết thấy thế gian. Tôi được sanh ra ngay trong mớ hỗn độn này, và tôi ở đây. Bà ta được cho hầu như là một—một bà mẹ của...nếu bà ta là mẹ của gái điếm, tuy nhiên tôi được sanh ra ngay trong đó. Và người...Chồng bà là những hệ phái cai trị bà. Cây gậy ba góc mà bà ta có, là phép báp-têm ba ngôi trong những danh giả. Mà, mỗi lần bà đứng dậy, hội chúng tin nhận Nó, ông

ta lại quất bà ngã xuống với nó. Và, dĩ nhiên, ông ta quá to lớn, tôi quay lại, hơi sợ hãi ông ta. Và rồi tôi cũng húc vào ông ta, dù sao đi nữa, và những cơn bắp là những cơn bắp đức tin. Điều đó làm cho tôi suy nghĩ, “Nếu Đức Chúa Trời ở cùng ta, và có thể ban cho ta những cơn bắp, hãy để ta đứng lên vì nó. ‘Đừng đánh bà ấy!’”

¹⁹¹ Phải là mười giờ sáng, khi vợ tôi đang cố đi vào trong phòng, và điều đó đã xảy ra. Tôi đã đi vào trong một khả tượng sáng hôm ấy, và tôi cách nào đó...Bây giờ, hãy nhớ, nó không phải là một giấc mơ.

¹⁹² Có một sự khác biệt giữa những giấc mơ và những khả tượng. Những giấc mơ là khi anh em đi ngủ. Những khả tượng, khi anh em không ngủ. Chúng ta được sinh ra theo cách đó. Một con người bình thường, khi anh ta mơ, nó ở trong tiềm thức anh ta. Và tiềm thức của anh ra khỏi anh. Những giác quan của anh ta thì hoạt động, miễn là anh ta ở trong ý thức đầu tiên. Trong ý thức này, anh em, anh em bình thường; anh em thấy, nếm, cảm xúc, ngửi, nghe. Nhưng khi anh em ở trong tiềm thức của mình, đang ngủ, anh em hoặc là không thấy, nếm, cảm xúc, ngửi, hay nghe. Nhưng có điều gì đó, khi anh em mơ, anh em trở lại với ý thức này. Có một ký ức, mà anh em nhớ điều gì đó anh em đã mơ về cách đây khoảng, nhiều năm. Một người bình thường thì theo cách đó.

¹⁹³ Nhưng khi Đức Chúa Trời định trước điều gì, tiềm thức này không phải là con đường xa khỏi từ đây, đến người thấy được, nhưng cả hai lương tâm hợp với nhau. Và người thấy được, trong khả tượng, không đi ngủ. Người ấy vẫn còn ở trong những giác quan của mình, và thấy nó.

¹⁹⁴ Ngày nọ, tôi đang giải thích điều đó cho một vài bác sĩ. Và họ đứng lên và bảo, “Tuyệt diệu. Chúng tôi thậm chí không bao giờ nghĩ đến điều như thế.” Lúc tôi đang dự cuộc kiểm tra bước sóng, và họ bảo tôi...Họ chưa bao giờ thấy một việc giống thế. Hiểu không? “Ồ,” họ nói, “có điều gì đó xảy đến với anh.” Và tôi nói. Tôi đã kể điều đó. Ông ta nói, “Thế đấy, chính xác.” Hiểu không?

¹⁹⁵ Hai lương tâm được xếp sát ngay nhau. Không phải là điều gì tôi có thể làm, và nó không làm cho tôi hơn bất kỳ người nào

khác. Đó chỉ là, Đức Chúa Trời tạo nên nó cách đó. Anh em không đi ngủ. Anh em ở ngay tại đây, chỉ giống như giấc ngủ. Anh em đang đứng đây, nhìn ra, giống như thế này.

¹⁹⁶ Và hết thấy anh em nhìn thấy nó, khắp thế giới. Anh em không đi ngủ. Đang đứng tại đây trên bục giảng, trò chuyện với dân sự, anh em nghe tôi đi vào trong những khải tượng và quay trở lại. Khi tôi đang lái xe với anh em, bất kỳ nơi nào khác, nói cho anh em những điều sắp xảy ra; không bao giờ sai, không bao giờ. Có ai từng thấy nó sai không? [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Không, thưa quý vị. Nó không thể sai. Nó không thể sai, hễ chừng nào đó là Đức Chúa Trời. Để ý, ngay trên bục, hàng ngàn, trước hàng chục ngàn người, thậm chí trong những ngôn ngữ khác mà tôi không thể nói được, nó vẫn không sai. Hiểu không? Chính là Đức Chúa Trời!

¹⁹⁷ Bây giờ, trong khải tượng này, hay như tôi đang giảng, tôi nhìn và tôi thấy một điều lạ lùng.

¹⁹⁸ Bây giờ, nó dường như giống con trai nhỏ của tôi, Joseph, đang ở bên cạnh tôi. Tôi đang trò chuyện với nó. Bây giờ, nếu anh em quan sát khải tượng thật kỹ, anh em sẽ thấy tại sao Joseph đang đứng đó.

¹⁹⁹ Và tôi nhìn, và có một bụi cây lớn. Và trên bụi cây này, trong một—trong một đám chim, những chú chim nhỏ bé, dài khoảng nửa in-sơ, và cao nửa in-sơ. Chúng là những chú chim già nhỏ bé. Những bộ lông nhỏ của chúng bị xẹp xuống. Và có khoảng hai hay ba con trên ngọn, sáu hay tám con trong nhánh kế tiếp, và mười lăm hay hai mươi con trong nhánh tiếp theo; xẹp xuống trong hình dạng của một kim tự tháp. Và những chú chim nhỏ đó, những sứ giả nhỏ bé, và chúng có vẻ thật mệt mỏi. Và chúng đang nhìn chăm chú hướng đông.

²⁰⁰ Và tôi đang có mặt tại Tucson, Arizona, trong khải tượng, vì nó đã tạo nên điều đó vì mục đích mà Ngài không muốn tôi không nhìn thấy nó ở đâu. Tôi bốc một cục đất lên, từ sa mạc. Và tôi nói, “Bây giờ, tôi biết đây là một khải tượng, và tôi biết rằng mình đang ở tại Tucson. Và tôi biết rằng những chú chim nhỏ tiêu biểu cho điều gì đó.” Và chúng đang nhìn chăm chú hướng

đông. Và đột nhiên chúng cất cánh bay, và chúng bay đi xa, về hướng đông.

201 Và ngay khi chúng rời đi, một bầy chim lớn hơn đến. Chúng trông giống những chim bồ câu, cánh mũi nhọn, hầu như có màu xám, màu hơi nhạt hơn những sứ giả nhỏ bé đầu tiên này. Và chúng đang sải bay về hướng đông, cách nhanh chóng.

202 Và ngay khi chúng khuất tầm mắt tôi, tôi quay lại lần nữa nhìn về hướng tây, và nó xảy ra tại đó. Có một tiếng nổ thực sự làm rung chuyển cả trái đất.

203 Bây giờ, đừng bỏ lỡ điều này. Và anh em, nghe băng, chắc chắn mình hiểu điều này cho đúng.

204 Đầu tiên, là một tiếng nổ. Và tôi nghĩ nó nghe giống như một hàng rào âm thanh, điều mà anh em gọi khi máy bay xuyên âm thanh, và quay trở lại mặt đất. Thật sự rung chuyển, giống như, gầm vang, mọi thứ. Rồi, nó có thể là một—một—một tiếng vỗ lớn của sấm sét, và giống như, sấm chớp; tôi đã không thấy ánh chớp. Tôi chỉ nghe tiếng nổ lớn đó phát ra, mà dường như giống như nó đã có ở miền nam, từ chỗ tôi, hướng về Mê-xi-cô.

205 Nhưng, nó làm rung chuyển mặt đất. Và khi xảy ra vậy, tôi vẫn còn đang nhìn về hướng tây. Và đường xa khuất vào cõi Vĩnh cửu, tôi thấy một chòm sao gì đó đang đến. Nó giống như đó là những chấm nhỏ. Có thể ít hơn năm, và không hơn bảy. Nhưng, Họ ở trong hình dạng của kim tự tháp, giống như những sứ giả này đang đến. Và khi điều đó xảy đến, Quyền phép của Đức Chúa Trời Toàn Năng nhắc tôi lên để gặp Họ.

206 Và tôi có thể nhìn thấy Nó. Nó chưa bao giờ lìa khỏi tôi. Tám ngày đã trôi qua, và tôi vẫn không thể quên được, cho đến bây giờ. Tôi chưa bao giờ có điều gì quấy nhiễu mình giống như thế. Gia đình tôi sẽ kể cho anh em.

207 Tôi có thể nhìn thấy những Thiên sứ đó, những đôi cánh có hình dạng trên lưng, sải nhanh hơn âm thanh có thể đi được. Họ đến từ cõi Đời đời, trong nháy mắt, như một chớp mắt. Không đủ để anh em chớp mắt, chỉ là một nháy mắt, Họ đã ở đó. Tôi đã không có thì giờ để đếm. Tôi không có thì giờ nhiều hơn là chỉ nhìn thấy mà thôi. Những Đấng Quyền phép, những Thiên

sứ vĩ đại, đầy quyền năng, trắng như tuyết; các đôi cánh, và đầu hướng về trước. Và Họ thì, “Phù-phù!” Và khi đó, tôi được cất lên vào trong những chòm sao kim tự tháp này.

208 Và tôi nghĩ, “Bây giờ, đây rồi.” Tôi tê dại hết cả người. Và tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi! Điều này có nghĩa rằng sẽ có một tiếng nổ giết chết mình. Mình đang ở cuối đường lúc này rồi. Mình không được nói cho dân sự của mình biết, khi khải tượng này lìa khỏi. Mình không muốn họ biết về điều đó. Nhưng, Cha Thiên Thượng đã cho mình biết bây giờ rằng thì giờ của mình xong rồi. Và mình sẽ không nói cho gia đình, để họ khỏi lo lắng về mình, ‘Bởi vì, người sắp đi.’ Và những Thiên sứ này đến vì mình, và mình sẽ bị giết chết chẳng bao lâu nữa lúc này trong một kiểu tiếng nổ gì đó.”

209 Rồi nó xảy đến với tôi, trong lúc tôi đang ở trong chòm sao này, “Không, điều đó không phải. Nếu nó sẽ giết chết người, nó sẽ giết chết Joseph.” Và tôi có thể nghe Joseph đang gọi tôi.

210 Ồ, rồi tôi quay lại lần nữa. Tôi nghĩ, “Chúa là Đức Chúa Trời ôi, khải tượng này có nghĩa là gì?” Và tôi tự hỏi.

211 Và rồi nó đến với tôi, (không phải một tiếng nói) thật sự đến với tôi. “Ồ! Đó là các Thiên sứ của Chúa, đến trao cho tôi sứ mạng mới.” Và khi tôi suy nghĩ điều đó, tôi giơ tay lên, và thưa rằng, “Ồ Chúa Jêsus ôi, Ngài muốn con sẽ làm gì?” Và khải tượng rời khỏi tôi. Trong gần một giờ đồng hồ, tôi đã không thể cảm thấy gì.

212 Bây giờ, anh chị em dân sự biết những ơn phước của Chúa là gì. Nhưng, Quyền năng của Chúa khác nhau, Quyền năng của Chúa ở trong chúng hầu như khắp chốn. Tôi đã cảm thấy Nó, thật nhiều, nhiều lần, trước đây, trong khải tượng, nhưng chưa bao giờ giống như thế. Nó cảm thấy giống một sự kính sợ thành kính. Tôi quá sợ hãi cho đến nỗi bị tê liệt, trong sự hiện diện của những Bản thể này.

213 Tôi nói Sự thật. Như Phao-lô đã nói, “Tôi không nói dối.” Anh em chưa bao giờ bắt được tôi nói điều gì sai trật về điều gì đó giống như thế. Điều gì đó sắp xảy ra.

214 Rồi, sau một lát, tôi nói, “Lạy Chúa Jêsus, nếu con sắp bị giết, xin cho con biết, để con sẽ không nói cho dân sự về điều này.

Nhưng nếu đó là điều gì khác, xin để cho con biết.” Nhưng, không có câu trả lời.

215 Sau khi Thánh Linh rời khỏi tôi, tôi đoán, trong khoảng nửa giờ đồng hồ, hay hơn nữa, tôi nói, “Lạy Chúa, nếu là vậy, thế thì, rằng con sắp bị chết, và Ngài đã cho con làm xong công việc trên đất, và—và con sẽ được cất về Nhà bây giờ; mà, nếu là vậy, tốt lắm. Điều đó tốt lắm. Vậy,” tôi nói, “nếu thế, hãy cho con biết. Hãy ban Quyền phép của Ngài trở lại trên con lần nữa, thế thì con sẽ biết không nói cho dân sự của mình hay người nào về chuyện đó, vì Ngài định đến cất con đi.” Và tôi...Và không có điều gì xảy ra. Và tôi đợi một lát.

216 Rồi tôi nói, “Lạy Chúa Jêsus, nếu không có ý như thế, mà nó có nghĩa rằng Ngài có điều gì đó dành cho con làm, và nó sẽ được khai thị cho con sau này, vậy xin ban Quyền phép của Ngài.” Và Điều đó gần như cất tôi khỏi căn phòng!

217 Tôi thấy chính mình, ở nơi nào đó, trên một góc. Tôi có thể nghe vợ tôi, nơi nào đó, đang cố gắng lay cánh cửa. Cánh cửa trong phòng ngủ đã được khóa lại. Và tôi có quyển Kinh Thánh mở ra, và nó...Đang đọc, tôi không biết đoạn nào, nhưng nó ở trong, tôi tin, Rô-ma chương 9, câu cuối cùng:

*...Kìa, Ta đặt tại Si-ôn một vàng đá góc, một vàng đá
ngăn trở, một vàng đá quý báu, và hễ ai tin vào Ngài sẽ
không bị hổ thẹn.*

218 Và tôi nghĩ, “Thật lạ mình đang đọc câu đó.” Thánh Linh vẫn bao trùm tôi, trong căn phòng! Tôi gấp quyển Kinh Thánh lại và đứng tại đó.

219 Tôi đi đến cửa sổ. Lúc đó khoảng mười giờ trong ngày, hay hơn. Và tôi giơ tay mình lên, và tôi thưa, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con không hiểu được. Đây là một ngày lạ lùng, đối với con. Và con hầu như, không tự chủ được.”

220 Tôi nói, “Lạy Chúa, điều đó có nghĩa là gì? Xin để con đọc lại, nếu đó là Ngài.” Bây giờ, điều này nghe có vẻ trẻ con. Và tôi lấy quyển Kinh Thánh, mở nó ra. Nó lại ở đó lần nữa, cùng chỗ đó, Phao-lô bảo cho những người Do-thái hay rằng họ cố... bảo cho những người La-mã rằng người Do-thái đã cố chấp nhận

Điều đó bằng các việc làm, nhưng chính là bởi đức tin mà chúng ta tin Nó.

221 Thế đấy, kể từ đó, là một thời gian tuyệt vời. Bây giờ anh em thấy tôi đứng ở đâu. Tôi không biết điều gì đang xảy ra. Tôi không biết nói gì.

222 Nhưng bây giờ cho phép tôi, bây giờ, từ giờ trở đi, trong khoảng mười lăm, hay hai mươi phút tiếp theo, cho phép tôi cố gắng nói điều gì đó ở đây lúc này. Nên nhớ, không một lần những khả tượng kia sai trật. Bây giờ tôi sẽ đưa ra những câu Kinh Thánh trong chốc lát, nếu anh em để ý, trong Khải huyền chương 10. Bây giờ xin cho tôi nói điều này. Nếu khả tượng đó thuộc về Kinh Thánh, nó chỉ có thể được thông giải bằng lời Kinh Thánh. Và rồi tôi muốn anh em đặt điều này với nhau.

223 Còn, bây giờ, anh em có mặt, và anh em nghe băng ghi âm, tin chắc anh em nói đây là cách tôi nói điều đó, bởi vì nó có thể được hiểu dễ dàng.

224 Anh chị em có vội không? [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Được rồi. Cứ...Tôi cảm ơn anh chị em đã rất yên lặng, tốt.

Bây giờ, “Thiên sứ thứ bảy...”

225 Bây giờ, thưa quý vị, (như tôi đã đặt tựa đề này) là đây có phải là dấu hiệu tận thế không? Chúng ta đang sống ở đâu? Ngày hôm nay mấy giờ rồi? Như người vật lộn mệt mỏi, suốt đêm, thức dậy vận đồng hồ, xem mấy giờ, bật đèn lên. Lời cầu nguyện của tôi là, “Chúa ôi, xin cho chúng con hãy bật Đèn lên.”

226 Tôi đang đứng trong một nơi khủng khiếp, nếu anh em không biết điều đó. Nên nhớ, tôi nói cho anh em trong Danh Chúa, tôi đã nói với anh em sự thật, và điều gì đó sắp xảy ra.

227 Tôi không biết. Bây giờ, anh em nghe băng ghi âm, hiểu điều đó. Tôi không biết. Tôi đang cố gắng. Những gì đến với tôi, ngày hôm qua, khi tôi đang ngồi trong phòng làm việc, tôi không nói rằng đây là sự thật; nó chỉ là điều gì đó vận hành trong lòng tôi, khi tôi đi lại trong phòng.

228 Tôi—tôi cho là đã đi xuống, đi ra ngoài một chút và đi xuống với Charlie, và đi sẵn với anh ấy một ngày, trước khi chúng tôi chia tay nhau.

229 Cho phép tôi nói, rằng, bởi vì tôi đang đi về hướng tây, điều đó không phải là tôi đang rời bỏ đền tạm này. Đây là nhà thờ mà Chúa là Đức Chúa Trời đã ban cho tôi. Đây là cơ quan đầu não của tôi. Đây là nơi tôi ở lại. Tôi sẽ chỉ đi vì vâng theo mạng lệnh trong khải tượng đã được ban cho tôi. Con trai tôi, Billy Paul, sẽ vẫn là thư ký của tôi. Văn phòng của tôi sẽ là ở đây tại hội thánh này. Bởi sự giúp đỡ của Chúa, tôi sẽ ở đây khi sự việc đó...điều này xong, để giảng dạy Bảy Ấn. Và những băng ghi âm nào tôi thực hiện, hay điều gì khác, sẽ được làm ngay tại đây ở nhà thờ này. Và ngay ở đây, theo như tôi biết, là nơi tôi có thể rao giảng tự do hơn bất cứ nơi nào khác trên thế giới, bởi vì có một nhóm người ở đây tin, và đói khát và cứ tiếp tục nắm giữ. Và đây cảm thấy giống như nhà, đối với tôi. Đây là nơi đó. Và nếu anh em để ý, những giấc mơ ấy nói sự việc giống như vậy, đấy, nơi Thức ăn.

230 Bây giờ, nhưng, tôi không biết điều gì trong tương lai, nhưng tôi biết Đấng nắm giữ tương lai. Đó là điều chủ yếu.

231 Giờ này, Chúa ôi, nếu con sai, xin tha thứ cho con, và rời khớp miệng con lại, Chúa ôi, đối với điều gì mà không phải là ý chỉ của Ngài. Con chỉ đang làm điều này vì con được cảm động, Chúa ôi. Cầu xin cho dân sự hiểu; chỉ được cảm động.

232 Lý do tôi nghĩ sự thông giải không bao giờ đến ngay lập tức, đó là bởi sự tể trị của Đức Chúa Trời, bởi vì tôi tin nó đã được viết ra tại đây trong Kinh Thánh cho tôi. Và rời nếu đó là lời Kinh Thánh, thì chỉ có Kinh Thánh có thể thông giải nó. Và nếu đây là thật, thưa anh, chị em, tôi không có ý làm cho anh em hoảng sợ, nhưng tốt hơn chúng ta nên rất cẩn thận bây giờ. Chúng ta sắp sửa...Điều gì đó sắp xảy ra. Và tôi nói điều này với sự tôn kính và kính sợ Chúa. Và anh chị em nghĩ tôi sẽ đứng tại đây...Và anh chị em những người thậm chí tin tôi là một nhà tiên tri; tôi không tuyên bố là vậy.

233 Động cơ của tôi là đây. Năm-...Năm ngoái, tôi nói, "Tôi...Điều duy nhất tôi đã thấy, sự phục hưng đã qua rồi, ở các quốc gia, hay, quốc gia này, dầu sao đi nữa." Tôi đã tiến hành một vòng truyền giáo. Nhiều người trong các anh em đã đi với tôi. Ô, được lắm. Chúng tôi đã có những thì giờ tuyệt vời, những buổi nhóm tốt đẹp, nhiều đám đông, nhưng thật sự đã không trúng chỗ.

²³⁴ Năm nay, tôi sẽ tiến hành một vòng truyền giáo. Ngay khi tôi có thể, tôi sẽ đi đến Châu Phi, Ấn-độ, khắp thế giới, nếu tôi có thể, trên cuộc hành trình truyền giáo khác.

²³⁵ Nếu điều đó không thực hiện được, thì tôi cũng không đem nước hay Thức ăn, và tôi sẽ trèo một vài ngọn núi cao nơi xa kia, và tôi sẽ ở lại đó cho đến lúc Đức Chúa Trời trả lời cách nào đó. Tôi không thể sống giống như thế này. Tôi thật sự không thể tiếp tục.

²³⁶ Đây có lẽ là câu trả lời ở đây. Tôi không biết. “Cho đến lúc Ngài thay đổi tôi,” anh em còn nhớ chẳng khái tượng cách đây khoảng ba tuần, “đứng trong ánh mặt trời, giảng cho hội chúng”? Hết thấy anh em đã có mặt tại đây Chúa nhật vừa rồi. Nhiều Chúa nhật, anh chị em dân sự tại đây nhận những cuộn băng, và—và đây là khi nó được thực hiện, anh chị em hiểu những điều này. Bởi vì, bây giờ tôi chỉ sẽ đánh vào những chỗ này, và anh chị em quan sát. Thậm chí mỗi chút nhỏ của những gì đã được nói, làm hình bóng vào ngay trong điều này, vậy nó phải là sự thông giải. Tôi không biết. Đó là tại sao tôi đang nói, “Thưa quý vị, có phải đây không?”

²³⁷ Tôi tin rằng “thiên sứ thứ bảy” của Khải huyền 10 là sứ giả của thời đại hội thánh thứ bảy của Khải huyền 3:14. Nên nhớ. Bây giờ xin để tôi đọc. Nhìn chỗ tôi có thể đọc. Nào, đây là thiên sứ thứ bảy.

Nhưng đến ngày mà vị thiên sứ thứ bảy, (câu thứ 7) cho nghe tiếng mình và thổi loa, thì sự mầu nhiệm Đức Chúa Trời sẽ nên trọn, như Ngài đã phán cùng các tôi tớ Ngài, là các đấng Tiên tri.

²³⁸ Bây giờ, anh em lưu ý, đây là một thiên sứ. Và đó là thiên sứ của thời đại hội thánh thứ bảy, bởi vì nó nói ở đây, đó là “thiên sứ thứ bảy,” của thời đại hội thánh thứ bảy. Tìm thấy điều đó, nếu anh em muốn hiểu ai là...thiên sứ đó ở đâu, đó là, Khải huyền 3:14, “Thiên sứ cho hội thánh Lao-đi-xê.”

²³⁹ Bây giờ, anh chị em nhớ khi điều đó được nói tại đó, về các thiên sứ và các thời đại hội thánh. Và bây giờ, trong điều này, nó sẽ khớp ngay vào trong Bảy Ấn này mà chúng ta sắp nói đến.

Và Bảy Ấn mà chúng ta đang cố gắng nói về, khi chúng đến lúc này, là bảy Ấn đã được chép. Và Bảy Ấn này, như anh em biết, chỉ là sự bày tỏ của bảy thiên sứ về bảy hội thánh; nhưng, có bảy Ấn khác ở phía sau của Sách, Nó ở bên ngoài Kinh Thánh. Chú ý. Chúng ta sẽ đến với điều đó trong chốc lát.

²⁴⁰ Bây giờ, trước khi tôi bắt đầu, anh chị em mệt không? Anh chị em có muốn đứng, thay đổi vị trí không? [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Nào hãy nghe kỹ.

²⁴¹ Thiên sứ thứ bảy của Khải huyền 10:7 là sứ giả của thời đại hội thánh thứ bảy. Hiểu không? Bây giờ hãy xem. “Và đến ngày...” Hãy quan sát ở đây:

Nhưng đến ngày mà vị thiên sứ thứ bảy cho nghe tiếng mình và thổi loa, thì sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời trở nên trọn,...

²⁴² Bây giờ, tiếng loa vang ra, sứ giả này, thiên sứ thứ bảy ở đây đang vang lên tiếng Sứ điệp của mình cho hội thánh Lao-đi-xê. Hãy để ý loại Sứ điệp của người. Vậy thì, đó không phải là cho thiên sứ đầu tiên, không được ban cho điều Đó; thiên sứ thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu. Nhưng đó là thiên sứ thứ bảy có loại Sứ điệp này. Đó là gì? Hãy lưu ý loại Sứ điệp của người, “Làm trọn tất cả những sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời, mà được viết trong Sách.” Thiên sứ thứ bảy đang tổng kết tất cả những sự màu nhiệm mà đang còn để lại, tất cả qua những tổ chức và các hệ phái này. Thiên sứ thứ bảy tập hợp hết chúng lại, và làm trọn toàn bộ sự màu nhiệm. Đó là những gì Kinh Thánh đã nói, “Làm trọn sự màu nhiệm của Sách được viết.”

²⁴³ Giờ đây chúng ta hãy lưu ý một vài những sự màu nhiệm này, và nếu anh em muốn viết xuống. Đầu tiên, tôi sẽ đơn cử những gì Scofield nói tại đây, trong Ma-thi-ơ 13. Nếu anh chị em thích xếp loại chúng, nếu anh chị em không có Kinh Thánh Scofield, anh chị em có thể đọc những gì ông nghĩ về một số sự màu nhiệm có. Bây giờ, trong câu thứ 11:

Và Ngài đáp và phán với họ rằng, Bởi vì nó đã được ban cho các người (các môn đồ của Ngài), bởi vì đã được ban cho các người được biết những điều màu nhiệm của nước

thiên đàng, song về phần họ thì không, song về phần họ thì không được ban cho biết.

244 Những sự màu nhiệm, đây là “sự màu nhiệm.” Sự màu nhiệm là lời Kinh Thánh, là Lễ thật đã giấu kín từ trước bây giờ được khả thị một cách Thiên liêng, nhưng (mà là) một yếu tố siêu nhiên vẫn chưa tỏ bày hết. Những sự màu nhiệm vĩ đại hơn và những sự màu nhiệm lớn là:

245 Sự màu nhiệm thứ nhất, sự màu nhiệm của Nước Trời. Đó là điều mà chúng ta đang nói chuyện bây giờ. 13, Ma-thi-ơ 13:3 đến 50.

246 Bây giờ, sự màu nhiệm thứ hai là màu nhiệm về sự mù lòa của Y-sơ-ra-ên trong suốt thời đại này. Rô-ma 11:25, với phân đoạn.

247 Thứ ba, sự màu nhiệm thứ ba là sự màu nhiệm của sự cất lên của những vị thánh đang sống vào cuối thời đại này. Cô-rinh-tô Nhất 15, và cũng trong Tê-sa-lô-ni-ca 4:14 đến 17.

248 Thứ tư, sự màu nhiệm của Hội thánh Tân Ước như một Thân thể bao gồm cả, những người Do-thái và các dân Ngoại. Ê-phê-sô 3:1 đến 11, Rô-ma 16:25, và cũng trong Ê-phê-sô 6:19, Cô-lô-se 4:3.

249 Sự màu nhiệm thứ năm là của Hội thánh như là Nàng Dâu của Đấng Christ. Ê-phê-sô 5:28 đến 32.

250 Sự màu nhiệm thứ sáu là thuộc về Đấng Christ hằng sống, hôm qua, ngày nay, và đời đời không hề thay đổi. Ga-la-ti 2:20, và Hê-bơ-rơ 13:8, và nhiều chỗ giống như thế.

251 Sự màu nhiệm thứ bảy là của Đức Chúa Trời, thậm chí Đấng Christ như là sự đầy trọn nhập thể của bốn tánh Đức Chúa Trời được biểu tượng, trong Ngài có tất cả sự khôn ngoan Thiên thượng.

Và sự tin kính được khôi phục cho loài người.

252 Sự màu nhiệm thứ chín là quyền lực bí ẩn của tội ác được tìm thấy trong Tê-sa-lô-ni-ca Nhì, và vân vân.

253 Sự màu nhiệm thứ mười là của bảy ngôi sao trong Khải huyền 1:20. Chúng ta vừa mới đi qua, “Bảy ngôi sao của bảy hội thánh, bảy sứ giả,” và đại loại như vậy.

254 Và sự màu nhiệm thứ mười một là Ba-by-lôn bí ẩn, dâm phụ. Khải huyền 17:5 đến 7.

255 Đó là một vài trong những sự màu nhiệm mà thiên sứ này được cho là đúc kết lại, tất cả “sự màu nhiệm,” tất cả những sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời.

Và điều khác:

256 Xin cho tôi nói điều này với sự tôn kính, và không phải đề cập với bản thân tôi, nhưng đề cập đến Thiên sứ của Đức Chúa Trời.

257 Hạt giống con rắn, đó là sự bí ẩn được giấu kín, qua suốt những năm.

258 Ân điển, đã giải quyết; không phải sự mất ân điển, nhưng ân điển chân thật, thực sự.

259 Không có chuyện như một địa ngục Đời đời, đang thiêu đốt. Anh em sẽ cháy hàng triệu năm. Nhưng, bất cứ điều gì mà Đời đời, đã không bao giờ có sự bắt đầu hay kết thúc; và địa ngục đã được tạo nên.

Mọi sự màu nhiệm này!

260 Sự màu nhiệm của phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, không có cảm xúc, nhưng Thân vị của Đấng Christ đang thực hiện trong anh em cùng với công việc giống như Ngài đã làm.

261 Sự màu nhiệm của phép báp-têm bằng nước. Nơi mà, thuyết ba ngôi cực đoan đã mang vào những danh hiệu của “Cha, Con, Thánh Linh.” Và sự màu nhiệm của bốn tánh Đức Chúa Trời được ứng nghiệm trong phép báp-têm như Danh “Chúa Jêsus Christ,” theo Sách Khải huyền, rằng Hội thánh vào lúc này đã nhận lãnh.

Đó là một số sự màu nhiệm.

262 Trụ Lửa đang quay trở lại. A-men! Đó là điều được cho là xảy ra, và chúng ta nhìn thấy điều đó.

Ồ, thật chúng ta có thể tiếp tục, đặt tên cho những sự màu nhiệm tuyệt diệu như thế nào!

263 Thấy Trụ Lửa đó đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên, cũng chính là Trụ Lửa đã giáng xuống Sau-lơ trên con đường đến Đa-mách! Và cũng cùng Đấng đó đến, đến với Quyền phép không thay đổi,

đang làm những công việc không thay đổi, và bày tỏ Lời không thay đổi, ở lại Lời tiếp Lời với Kinh Thánh!

²⁶⁴ Tiếng kèn vang lên, có nghĩa là tiếng kèn “Phúc âm.” Và tiếng kèn vang lên, trong Kinh Thánh, có nghĩa, “Hãy sửa soạn cho cuộc chiến dựa trên lời Kinh Thánh.” Anh em có đang chép nó xuống không? Cuộc chiến dựa trên lời Kinh Thánh!

²⁶⁵ Phao-lô đã nói, nếu anh em muốn ghi điều này xuống, Cô-rinh-tô Nhất 14:8. Phao-lô nói, “Lại nếu kèn thổi tiếng lộn xộn, thì ai sửa soạn mà ra trận?” Và nếu nó không có âm thanh Kinh Thánh, được chứng thực, một—một sự chứng thực về Lời Đức Chúa Trời được tỏ ra, làm thế nào chúng ta biết chúng ta ở kỳ cuối cùng?

²⁶⁶ Nếu nó nói họ tin rằng Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, nhưng lại từ chối những dấu kỳ phép lạ của Ngài mà toàn bộ lãnh vực thiên nhiên tin nơi Ngài, và tất cả Hội thánh tin nơi Ngài bởi điều này, thì làm sao chúng ta sẽ biết cách chuẩn bị như thế nào?

²⁶⁷ Một ai đó đến với một biểu đồ và vẽ hết nó ra; và ai đó đến, với một thứ khác, và vẽ hết *điều này* ra, mâu thuẫn với *điều này*. Người nào đó đến và bảo Nó là *điều này*, quay lại *điều này*. Và những người khác viết những quyển sách, và các thứ giống như thế.

²⁶⁸ Nhưng, Đức Chúa Trời đến trong Năng Quyền của sự sống lại của Ngài! Và ai sẽ nói chống lại Nó? Nếu Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và đời đời không hề thay đổi, Ngài vẫn không đổi như Ngài đã làm ngày hôm qua, ngày nay, và đời đời. Đó là những gì mà thiên sứ này được cho là làm, mang những sự mâu nhiệm, những điểm chưa giải quyết làm dân sự lạc lối.

²⁶⁹ Để ý, nếu kèn phát ra một âm thanh không rõ ràng, không theo Kinh Thánh, thì ai có thể chuẩn bị chính mình? Nhưng, một cái kèn, anh em có để ý không, mỗi một trong những thời đại đó, như tôi đã bảo cho anh em về hội thánh đang đi vào, có một tiếng kèn vang lên, một Ấn được mở ra. Và tiếng kèn mang ý nghĩa chiến tranh. Nếu nó không phát ra âm thanh Kinh Thánh, vậy nó là gì?

Song hãy để tôi gợi lại điều này trong trí nhớ anh em. Đừng bỏ qua điều đó giờ này.

270 Hãy chú ý, mỗi thời đại hội thánh có sứ giả của nó. Chúng ta biết điều ấy. Phao-lô là sứ giả đầu tiên. Và khi tiếng kèn đầu tiên vang lên, và Ấn đầu tiên được mở ra, Phao-lô là sứ giả đầu tiên, như chúng ta thấy, và ông đã làm gì? Tuyên bố cuộc chiến về (cái gì?) giáo hội Chính thống, vì không tin dấu hiệu Mê-si mà Chúa Jê-sus đã cho họ thấy. Ô, họ hẳn nên biết điều đó. Họ đã nên biết Ngài.

271 Nhớ rằng, Phao-lô đến vào cuối thời đại. Tất cả những sứ giả đến vào cuối thời đại. Đó là thời kỳ sau rốt, khi những điều này được—được đem đến.

272 Phao-lô, biết lời Kinh Thánh, và biết rằng Chúa Jê-sus là Đấng Mê-si, và ông cho nổ tung những nhà hội kia, từ chỗ này đến chỗ khác, với những lời Kinh Thánh, và bị đặt ra khỏi mỗi một trong những nhà hội đó. Cho đến nỗi, cuối cùng, ông đã giữ bụi khỏi chân và xoay về những dân Ngoại. Đó là gì? Âm thanh một tiếng kèn; một sứ giả, thiên sứ, đang đứng đó với Lời! Ô, chao ôi! Anh chị em đừng bỏ qua điều đó lúc này. Lời! Và Phao-lô, với sự thông giải thuần khiết về Lời Chúa, đã cho nổ tung mỗi một trong những nhà hội của họ. Trả giá bằng sự sống của ông.

273 Thật chúng ta có thể đi xuống đến Irenaeus, người đó, sứ giả của thời đại hội thánh kế tiếp!

274 Và Thánh Martin, thời đại hội thánh kế tiếp, khi họ bắt đầu nhận giáo lý của những người theo đảng Ni-cô-la, bắt đầu đi vào. Và họ đã làm nổ tung thời đại đó. Thánh Martin cho nổ tung thời đại của người.

275 Và rồi Luther, sứ giả thứ năm, ông đã cho nổ tung giáo hội Công giáo, với Lời Đức Chúa Trời. “Người công bình sẽ sống bởi đức tin,” ông nói. “Và đây không phải là Thân thể thật của Đấng Christ,” và ông đã ném tiệc thánh trên nền nhà, và bước ra và làm nổ tung giáo hội Công giáo đó. Tiếng kèn đó đã vang lên đúng. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

276 John Wesley đã dấy lên, vào những ngày của Anh quốc giáo. “Ồ,” họ nói, “không có lý do gì nữa với những buổi nhóm phục

hưng,” và nó đã đi vào hạt giống. Nhưng John Wesley đã đứng lên, với sứ điệp của công việc ân điển thứ hai, sự thánh hóa, và ông đã làm nổ tung giáo hội Anh giáo đó với một tiếng kèn Phúc âm, chuẩn bị cho cuộc chiến. Đúng vậy. Ông đã làm điều đó.

²⁷⁷ Bây giờ chúng ta đang ở trong thời đại Lao-đi-xê, khi họ lại hình thành lại hệ phái; Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, Lutheran, Ngũ Tuần. Và chúng ta đang tìm kiếm một nhà tiên tri đến, để làm nổ tung thời đại này, và hướng họ ra khỏi tội ác của họ.

²⁷⁸ Bây giờ, nếu đó là khuynh hướng, mọi cách xuyên suốt thời đại, liệu Đức Chúa Trời sẽ thay đổi khuynh hướng của Ngài trong thời này không? [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Ngài không thể thay đổi nó. Ngài phải giữ đôn tiến công thường trực.

²⁷⁹ Và nên nhớ, sứ giả này là thiên sứ thứ bảy, và người lấy tất cả những sự màu nhiệm và tập hợp lại. Để ý, thiên sứ thứ bảy làm nổ tung hội thánh Lao-đi-xê, giàu có. “Ta giàu rồi, thêm nhiều hàng hoá rồi, và không cần gì nữa.” Ngài phán, “Các người khốn khổ, nghèo nàn, mù lòa, trần truồng, mà không biết.” Đó là Sứ điệp của người.

²⁸⁰ Ôi Đức Chúa Trời, xin sai đến cho chúng con nhà tiên tri không hề sợ hãi với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, đó là Lời được chứng thực của Đức Chúa Trời sẽ hành động xuyên qua đó và chứng minh rằng người được sai đến từ Đức Chúa Trời. Và khi người đến, người sẽ làm nổ tung những thời đại. Chắc chắn là sẽ. Người sẽ khiến hội thánh Lao-đi-xê đó chống lại người. Chắc chắn, người sẽ. Họ đã làm trong mỗi thời đại khác. Nó sẽ không thay đổi trong thời đại này. Nó giống y như vậy.

²⁸¹ Để ý, bây giờ, hội thánh Lao-đi-xê. Sứ giả (sẽ kết thúc) của Lao-đi-xê, thiên sứ thứ bảy, sẽ kết thúc tất cả những sự màu nhiệm đã bị thua trong những cuộc chiến, trước đây, vì Lẽ thật.

²⁸² Luther đã dấy lên, nhưng ông đã không có tất cả Lẽ thật. Ông chỉ có sự xưng công bình. Đúng.

²⁸³ Rồi đến một sứ giả khác, tên John Wesley, với sự thánh hóa. Ông đã không có Nó. Kinh Thánh đã nói. Hội thánh Phi-la-đen-phi!

284 Rồi đến thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, với phép báp-tem bằng Thánh Linh. Nhưng họ đã làm Nó lộn xộn hết cả, và đi vào trở lại trong chủ nghĩa hình thức giống như họ đã làm thuở ban đầu.

285 Khi mà, “Ngài được coi như là An-pha và Ô-mê-ga,” bàn tay Ngài đặt lên theo *một* cách này, và *một* cách khác, “Đấng Đầu Tiên và Đấng Cuối Cùng.”

Thánh Linh của Ngài giáng lâm vào Ngày lễ Ngũ tuần và đầy dẫy nhóm đó.

286 Nó dần dần bị khô hạn đi, cho đến lúc nó đến với những thời kỳ tối tăm. Bảy Chân Đền bằng Vàng, bảy thời kỳ hội thánh, chân đền cuối cùng là xa Ngài nhất. Đó là gần một ngàn...gần một ngàn năm thời đại tối tăm, của giáo hội Công giáo.

287 Luther bắt đầu đem đến ánh sáng kế tiếp, gần hơn một chút với Lời.

Ánh sáng kế tiếp, đến gần hơn một chút.

288 Ánh sáng tiếp theo, người Lao-đi-xê. Rồi nó quay trở lại giống như nó đã làm, thuở ban đầu, đi ngay vào mớ lộn xộn giống như vậy như nó đã làm lần đầu. Anh chị em không hiểu tôi có ý nói gì sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

289 Bây giờ quan sát. Có nhiều Lẽ thật bị mất ngoài đó, (tại sao?) nơi mà những người khác thỏa hiệp về Lẽ thật. Nhưng thiên sứ thứ bảy này không nhượng bộ bất kỳ điều gì. Người thâm tập tất cả những điều chưa giải quyết còn đọng lại, gom chúng lại với nhau. Và vào lúc người cất tiếng, “Tất cả sự mâu nhiệm của Đức Chúa Trời sẽ được trọn.” Ồ! Đức Chúa Trời, sai người đến. Tất cả những sự mâu nhiệm được giấu kín sẽ được trọn khi, người, Nó được bày tỏ cho người. Bởi điều gì? Nếu đây là những sự mâu nhiệm được giấu kín, người sẽ phải là một nhà tiên tri. Và chúng ta đã chẳng đi xuyên suốt và thấy rằng nhà tiên tri, mà sẽ đến trong thời đại cuối cùng, sẽ là Ê-li vĩ đại đó mà chúng ta đã và đang trông đợi sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Bởi vì, những sự mâu nhiệm này đã được giấu kín, qua những nhà thần học, sẽ phải được bày tỏ; với Đức Chúa Trời. Và Lời chỉ đến với nhà tiên tri. [“A-men.”] Và chúng ta biết điều đó. Người sẽ là Ê-li thứ hai,

như được hứa. Ô, chao ôi! Sứ điệp mà người—người sẽ mang sẽ là những sự màu nhiệm, tất cả, tất cả những điều này.

²⁹⁰ Chúng ta có phép báp-têm bằng nước. Nó đã bị pha trộn hết thảy. Đúng vậy. Một phép báp-têm thì rảy nước; đổ nước. Một phép báp-têm thì lấy “Cha, Con, Thánh Linh.” Một phép báp-têm thì lấy cái này. Một phép báp-têm ba lần, mặt hướng về phía trước; cho, một phép báp-têm cho một Đức Chúa Trời gọi là “Cha,” một phép báp-têm khác cho một Đức Chúa Trời gọi là “Con,” một phép báp-têm khác cho một Đức Chúa Trời khác gọi là “Đức Thánh Linh.” Người khác nói, “Anh sai. Anh phải chịu báp-têm ngã ra sau, ba lần, theo cách đó.” Và, ô, thật là một sự lộn xộn!

²⁹¹ Nhưng toàn bộ sự việc đã được kết thúc, vì chỉ có một Đức Chúa Trời duy nhất, và Danh Ngài là Jêsus Christ. “Và không có một Danh nào khác dưới Trời mà bởi đó con người được cứu.” Không có một phân đoạn nào trong Kinh Thánh, không có một chỗ nào trong Kinh Thánh, mà người nào đã từng được báp-têm trong cách nào khác ngoài Danh Jêsus Christ. Không một lần nào đã có bất kỳ Hội thánh mới nào, hay Hội thánh của Chúa Jêsus Christ, đã từng rảy nước, đổ nước, hay bất kỳ điều gì khác. Không một lần nào đã từng có lễ ấy được sử dụng, “Tôi làm phép báp-tem anh trong Danh Cha, Con, Thánh Linh.” Đó là những tín điều và các thứ.

²⁹² Và trong cuộc chiến vì Lễ thật, những đoạn cuối đã bị lạc mất, nhưng Đức Chúa Trời phán chúng sẽ được khôi phục trong những ngày sau rốt. “Ta sẽ khôi phục,” Chúa phán. Chúng ta đã đi qua điều đó, cách đây không lâu, *Cây Nàng Dầu*. Nó sẽ cần đến một nhà tiên tri. Kinh Thánh nói rằng người sẽ có mặt tại đây. Đúng vậy. Ma-la-chi 4, nói rằng người sẽ có mặt tại đây, và chúng ta tin người sẽ. Chúng ta đang trông đợi người. Và chúng ta đang trông đợi sự bày tỏ của người, và chúng ta sẽ nhìn thấy Lời Đức Chúa Trời được chứng thực.

²⁹³ Sẽ chỉ có một vài người hiểu được Nó. “Như việc đã xảy đến trong thời đại Nô-ê, thì cũng sẽ xảy đến trong ngày Con người đến.” Những gì đã được cứu? Năm linh hồn... Vào thời của Lót, thực sự chỉ có ba người được cứu. Người vợ đã chạy ra, và hư

mất. “Sự đến của Con người cũng sẽ như vậy.” Sẽ có ít người được cứu, được biến đổi vào lúc đó; một trong những bí mật, của Hội thánh được cất lên đó. Giống như Lót đã được đem đi, giống như Lót đã được cất khỏi, cất đi khỏi; Nô-ê đã được cất lên; và Hội thánh cũng sẽ được cất lên. Một đi vào; và một đi ra; và một Hội thánh khác được cất lên. Hiểu không? Nó thật chính xác, một cách hoàn hảo.

²⁹⁴ Lời đến. “Quyển Sách được viết bên trong,” thì được hoàn tất khi điều này, tất cả những sự màu nhiệm này đã trọn được vang tiếng. Bây giờ cho phép tôi đọc lại câu đó một lần nữa, bây giờ, để anh em tin chắc. Bây giờ hãy nhìn:

Nhưng đến ngày mà vị thiên sứ thứ bảy (thiên sứ cuối cùng), cho nghe tiếng mình và thổi loa, thì sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời sẽ nên trọn...

²⁹⁵ Bây giờ, điều gì là “sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời,” một trong chúng? Phao-lô đã nói, trong Ti-mô-thê Nhất 3, tôi tin là vậy, nói, “Mọi người đều cho sự màu nhiệm của sự tin kính là lớn lắm: vì Đức Chúa Trời đã được tỏ ra trong xác thịt (chúng ta đã chạm tay vào Ngài, đã thấy Ngài), đã được cất lên trong sự Vinh hiển, được chứng kiến bởi các Thiên sứ, được chứng thực tại đây trên đất.” Là Đức Chúa Trời! Chắc chắn, đó là một sự màu nhiệm vĩ đại, nhưng hết thảy đã được giải quyết. Không phải “Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh,” ba Đức Chúa Trời; nhưng, một Đức Chúa Trời trong ba chức vụ. Chức Cha, dưới Môi-se; chức Con, dưới Đấng Christ; Đức Thánh Linh, dưới giai đoạn thần thị này. Ba giai đoạn thần thị của cùng một Đức Chúa Trời; không phải ba Đức Chúa Trời. Sự màu nhiệm bây giờ đã trọn. Kinh Thánh nói nó sẽ như vậy. Khi mà...

²⁹⁶ Ngày nọ, tôi đã nhìn thấy, chỗ các nhà khoa học đang cố chống lại với tôi, trong những gì họ thường nói, khi tôi nói, “Bất cứ ai đều tin rằng Ê-va đã ăn một quả táo!” Bây giờ khoa học của họ nói, anh em thấy trong báo chí ngày nọ, với các tit lớn, “Nàng ăn một quả mơ.” Vô lý. Liệu đó—liệu điều đó phỉnh gạt nàng không? [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Chắc chắn là không. Hiểu không? Họ chỉ...Đó là—đó là những gì Ca-in suy nghĩ, anh em biết đấy, và ông đã mang một thứ giống y như vậy trở lại, nhưng

Đức Chúa Trời đã không nhận của lễ của ông. Và A-bên, công nghĩa, đã được khải thị cho ông, “Nó là huyết,” và ông đã mang huyết đến.

Ôi Đức Chúa Trời, hội thánh này và thời đại mà chúng ta sống trong!

²⁹⁷ “Quyển Sách đã được viết bên trong” được hoàn tất khi thiên sứ này dừng lại, (bây giờ xin hiểu điều này), khi Sứ điệp của thiên sứ thứ bảy được trọn; sự mầu nhiệm bốn tánh Đức Chúa Trời, sự bí mật về dòng giống con rắn, tất cả những sự mầu nhiệm khác của tất cả những điều này.

²⁹⁸ Chúc Con Đồi đồi, như họ nói chuyện về. Làm thế nào Ngài có thể là Con Đồi đồi, khi cõi Đồi đồi không hề bắt đầu hay không hề kết thúc; và một con trai là điều gì đã được sinh ra? Làm sao nó có thể tạo nên ý nghĩa?

²⁹⁹ Làm sao có thể có một địa ngục Đồi đồi, khi mà địa ngục đã được tạo ra? Tôi tin có một địa ngục đang thiêu đốt. Tất nhiên, Kinh Thánh đã nói vậy. Nhưng, nó là để hủy diệt. Kinh Thánh nói, “Phước cho những người không có phần trong sự chết thứ hai.” Hiểu không? Xem đó, anh em sẽ không bị hủy diệt bởi sự chết thứ hai. Cái chết đầu tiên là thể xác. Cái chết thứ hai là sự chết thuộc linh, khi mọi sự đã hoàn tất. “Linh hồn nào phạm tội, linh hồn đó sẽ chết.” Anh em sẽ bị trừng phạt vì những tội lỗi của mình, có lẽ qua hàng trăm năm, hàng ngàn năm. Nhưng không thể có một địa ngục Đồi đồi, bởi vì Kinh Thánh nói địa ngục đã được tạo nên. Làm sao nó có thể được tạo nên mà lại là Đồi đồi? Nếu đã từng có... Kinh Thánh nói, “Địa ngục được tạo nên cho ma quỷ và những sứ của nó.” Và rồi, nếu nó đã được tạo nên, thì nó không thể là Đồi đồi được. Bởi vì, Đồi đồi, bất cứ điều gì Đồi đồi, không bao giờ có sự bắt đầu hay có một sự kết thúc.

³⁰⁰ Đó là cách chúng ta không bao giờ có thể chết, vì chúng ta đã có luôn luôn. Chúng ta là một phần của Đức Chúa Trời, hậu tự của Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng Đồi đồi duy nhất. [Anh Branham gõ trên bục giảng ba lần—Bt.] A-men. Anh em không thể chết hơn là Đức Chúa Trời có thể chết, bởi vì anh chị em là Đồi đồi, với Ngài. A-men! Hãy để cho nó đến! Halêlugia! Dù sao

đi nữa, hầu như trở nên mệt mỏi với bệnh viện cũ kỹ dành cho những người bệnh dịch này.

³⁰¹ Để ý, “Quyển Sách được chép,” khi thiên sứ này làm trọn tất cả những chức vụ còn để lại ở phần cuối này mà họ đã kinh qua một cuộc chiến họ đã đánh trận, Luther đã chiến đấu, và Wesley đã chiến đấu, và những người Ngũ tuần đã chiến đấu. “Nhưng có một người sẽ đến,” Kinh Thánh nói, “rằng vào những ngày tiếng kèn người vang lên, tất cả những sự màu nhiệm này...” Một ngôi chạy ra trên Danh Jêsus; ba ngôi đi ra trên Cha, Con, Thánh Linh, giống như họ đã làm tại Hội nghị Nicaea, giống như vậy; cả hai đều sai. Nhưng, bây giờ, giữa con đường, trong Kinh Thánh, bày ra Lẽ thật. Anh em thấy chúng ta ở đâu không? Thiên sứ của Chúa!

³⁰² Để ý Khải huyền 5:1. Hãy lắng nghe điều này bây giờ:

Và tôi thấy trong tay hữu Đấng ngồi trên ngôi một quyển sách viết cả trong (bản viết ở bên trong) lẫn ngoài, có đóng bìa cái ấn.

³⁰³ Bây giờ, có chữ viết bên trong Sách. Nhưng, phía sau có Bấy Ẩn, trên phía sau của Nó, đã không được viết trong Sách. Bây giờ, đây là người khải thị đang trò chuyện, Giảng. Vậy thì, hãy nhớ, Nó đã không được chép trong Sách. “Và trong những ngày có tiếng của thiên sứ thứ bảy, tất cả mọi màu nhiệm này đã được chép sẽ được trọn.” Nó nên được quan tâm, trong ngày đó. Bây giờ anh chị em hiểu tôi có ý nói gì không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Anh chị em có đang theo kịp tôi không? [“A-men.”] Thế thì đây là lúc cho bảy tiếng nói của Khải huyền 10 được bày tỏ. Khi Sách đã xong, có một điều duy nhất còn lại, và đó là bảy tiếng sấm màu nhiệm đã được chép ở phía sau Sách, mà Giảng bị cấm chép ra. Hãy để tôi đọc nó.

Đoạn tôi lại thấy một thiên sứ, thiên sứ khác sức mạnh lắm, ở từ trời xuống, có đám mây bao bọc lấy; và trên đầu người có mũ, và mặt người giống như...mặt trời, và chân như trụ lửa:

Và người cầm nơi tay một quyển sách nhỏ mở ra:... (Hãy xem, nào hãy xem chỗ này.)...và người để chân hữu mình trên biển,...chân tả người...trên đất,

Và người kêu lên một tiếng lớn, như tiếng sư tử rống: và khi người...kêu tiếng đó rồi, thì bảy tiếng sấm rền lên. (Hãy xem.)

Và khi bảy tiếng sấm rền lên rồi, tôi có ý chép lấy:...

304 Có điều gì đó đã được nói. Nó thật sự không phải là một tiếng ồn. Điều gì đó đã được nói. Ông đã gần như sắp chép.

...và tôi nghe một tiếng ở từ trời đến phán cùng tôi rằng,...

305 Hãy nhìn nơi những tiếng đã có, những tiếng Sấm. Không phải trên Trời; dưới đất! Những tiếng Sấm không bao giờ phát ra từ trời. Chúng phát ra từ trên đất.

...và tôi có ý chép lấy: khi tôi nghe một tiếng ở từ trời phán với tôi rằng, Hãy đóng Ấn (viết hoa Ấ-n), hãy đóng Ấn những điều bảy tiếng sấm đã nói, và đừng chép làm chi.

306 Nó ở phía sau, khi một quyển Sách hoàn tất. Người đã không nói, “Ở phía trước.” Người nói, “Ở phía sau,” sau khi Nó đã làm tất cả rồi, đã hoàn tất. Lúc đó, các tiếng của Bảy tiếng Sấm này là điều duy nhất, điều đó gắn chặt vào Sách, điều đó đã không được bày tỏ. Nó đã thậm chí không được viết trong Sách.

307 Ồ, chao ôi! Tôi ước mình có thể lấy điều đó, để dân sự có thể thật sự...Đừng ngã lòng. Đừng, đừng ngã lòng. Xin đừng thất vọng, lần này. Tôi sắp rời khỏi anh em. Đừng ngã lòng. Nếu anh chị em đã từng nghe, hãy lắng nghe!

308 Những Ấn này ở trên phía sau của quyển Sách. “Và vào lúc mà thiên sứ thứ bảy thổi kèn, tất cả những sự màu nhiệm được viết trong Sách được hoàn tất.” Và ngay lập tức Sách, mà đã được mở ra và đã được viết bên trong, được đóng lại, “Những sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời được trọn.” Và đây là sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời: sự ra đi của Hội thánh, và tất cả những điều khác này. “Những sự màu nhiệm chấm dứt.” Khi thiên sứ thứ bảy đó cất tiếng vang ra mỗi sự màu nhiệm, nó chấm dứt. Hãy

để người trở thành người có thể, bất kể nó có thể là gì. Lời Đức Chúa Trời không thể sai. Và Ngài đã phán:

*Nhưng trong những ngày có tiếng của thiên sứ thứ bảy,
khi Ngài bắt đầu thổi kèn, sự mầu nhiệm của Đức Chúa
Trời sẽ được trọn, như Ngài đã tuyên bố với các đấng tở
Ngài, là các đấng tiên tri.*

309 Tất cả những điều đó, giống như, ò, Rô-ma là—là dân phụ, và hết thảy các giáo hội Tin Lành, các giáo phái lập thành giáo phái sau nó, trở nên các dân phụ của nó. Hiểu không? Tất cả những sự mầu nhiệm đó, mà các nhà tiên tri đã nói về, sẽ được bày tỏ ngay tại đây trong giờ cuối cùng này.

310 Và khi thiên sứ thứ bảy này dấy lên trong thời đại Lao-đi-xê và bắt đầu thổi vang tiếng Kèn thực, vì Nó sẽ trái ngược, họ sẽ không tin Nó. Chắc chắn họ sẽ không tin Nó. Nhưng, đó sẽ là một nhà tiên tri được hà hơi, vì không có cách nào để hình dung ra Nó.

311 Nhiều người cố gắng hình dung ra ba ngôi, và đến nỗi bạc tóc và bị điên khùng. Không ai có thể hiểu được nó. Họ vẫn tin Ê-va ăn quả táo, và tất cả những điều đó. Bởi vì, đó là truyền thống mà con người khư khư giữ lấy, giống y như Chúa Jê-sus đã thành lập hội thánh.

312 Nhưng sẽ phải là một nhà tiên tri được dẫn dắt Thiêng liêng, vì Lời Đức Chúa Trời đến với người, với sự thông giải thật về sự khải thị của Đức Chúa Jê-sus Christ. Vậy, thế thì, nó—nó phải là cách đó. Xin Chúa giúp chúng ta!

313 Bây giờ, “Khi tiếng người vang ra,” bây giờ, đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Chúng ta có điều đó rõ ràng. Khi người vang ra Sứ điệp của mình, tuyên bố chiến tranh; giống như Phao-lô đã làm với phái Chính thống, giống như những người còn lại đã làm, giống như Luther, Wesley, chống lại tổ chức. Khi người tuyên bố chiến tranh, và bảo họ, “Họ đang nói dối, và đó không phải là Lẽ thật! Và họ đang lừa dối con người!” Khi người thổi vang tiếng kèn Đó, anh em sẽ không lầm lạc. Nó sẽ không sai, bởi vì người sẽ được chứng thực bởi Lời Đức Chúa Trời. Anh em sẽ biết một cách chính xác Nó là gì. Và khi người làm thế, người thổi vang tiếng,

gọi ra khỏi Ba-by-lôn, “Hãy ra khỏi nó, hỡi dân ta, các ngươi chớ dự phần vào những tội lỗi của nó.” Đức Chúa Trời, sai người! Đừng bỏ qua điều đó.

314 Bây giờ, “Khi người bắt đầu cất tiếng, sự mầu nhiệm sẽ được trọn.” Bây giờ, chú ý, lúc ấy là thì giờ cho những tiếng đã được đóng Bấy Ẩn, trong Khải huyền 10, được bày tỏ. Anh chị em hiểu không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Khi tất cả những sự mầu nhiệm của Sách đã hoàn tất! Và Kinh Thánh nói, tại đây, rằng người sẽ làm xong những sự mầu nhiệm.

315 Khi, con người trở lại trong những thời đại xưa đã chiến đấu cho Lễ thật. Họ đấu tranh cho sự xưng công bình. Họ hành động một thời gian ngắn. Sự thánh hóa! Họ đã chiến đấu cho *điều này*, và họ đã chiến đấu cho *điều kia*. Họ đã chiến đấu cho *điều này*. Họ đã làm gì? Đã quay lại ngay và lập nó thành tổ chức, giống như vậy. Ngũ Tuần, và Báp-tít, Trưởng Lão, Lutheran, mọi giáo phái, đều làm giống như vậy, quay lại ngay và làm điều giống như vậy.

316 Và Kinh Thánh, nói trong Khải huyền 17, đó là những gì họ sẽ làm, dâm phụ già và các con gái của nó, “SỰ HUYỀN BÍ, BA-BY-LÔN.” Kinh Thánh nói, tại đây, rằng đó sẽ là một trong những sự mầu nhiệm mà sẽ được mở ra. Các hệ phái Tin Lành, những gái điếm, “phạm tội tà dâm thuộc linh,” dẫn dắt dân sự bằng những giáo phái, với “cái chén đựng đầy tội lỗi” của họ, giáo lý do con người làm ra của họ; và lôi kéo dân sự xa khỏi nguồn đầy Huyết, nơi Quyền phép của Đức Chúa Trời Toàn Năng tuôn chảy một cách tự do để tỏ bày Chúa Jêsus Christ. Đó là thật. Thế thì, Đức Chúa Trời sẽ yểm trợ Nó, và Ngài đã thực hiện điều đó, và Ngài sẽ tiếp tục. Nhưng, khi điều đó xảy ra, Lời được trọn.

317 Bây giờ còn lại một điều duy nhất, đó là Bấy tiếng Sấm, mà chúng ta không biết. Và nó sẽ không phải vang rền vô ích.

318 Đức Chúa Trời không làm điều gì đó chỉ chơi đùa. Chúng ta chơi đùa và hành động ngu dại, nhưng Đức Chúa Trời thì không. Mọi điều với Đức Chúa Trời là “Có” và “Không.” Ngài hoàn toàn không dại dột. Ngài không trẻ con. Ngài muốn nói những gì Ngài nói. Và Ngài không nói điều gì trừ phi có điều gì đó, có ý nghĩa với nó.

³¹⁹ Và Bảy tiếng Sấm, ngay trong sự khải thị tại đây của Đức Chúa Jêsus Christ, Nó là sự mâu nhiệm nào đó. Kinh Thánh không nói chẳng rằng *Đây* là “Sự khải thị của Đức Chúa Jêsus Christ”? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ô, có sự mâu nhiệm giấu kín nào đó, thế thì, của Nó. Ủm! Nó là gì? Bảy tiếng Sấm có Nó. Vì, Giảng sắp sửa viết, và một Tiếng từ trời xuống, phán, “Đừng chép Nó làm chi. Nhưng, hãy đóng ấn Nó. Hãy đóng ấn Nó lại. Ghi Nó phía sau của Sách.” Nó phải được mặc khải. Nó là những sự mâu nhiệm.

³²⁰ Bây giờ, chúng ta đã làm sáng tỏ những điều này, bởi Đức Thánh Linh, đã bảo chúng ta, “Không phải những trái táo. Đó là vấn đề tình dục.” Đã bảo chúng ta những điều này. Không ai có thể đứng nổi trước Nó. Tôi chưa bao giờ thấy một thầy giảng nào, trong đời tôi, đồng ý với Điều đó. Nhưng, tôi đã hỏi họ.

³²¹ Anh em biết, tại Chicago, khi chúng tôi đứng trước họ, khoảng chừng ba trăm năm mươi thầy giảng, quý chị tại đây đến từ Chicago, các chị đã có mặt tại đó, đã nghe về nó.

³²² Và Chúa đã bảo tôi, ba đêm trước đó, phán, “Họ sẽ giảng bảy người.” Phán, “Hãy đứng ở cửa sổ đây và Ta sẽ tỏ cho người thấy.” Nói, “Ông Carlson và—và Tommy Hicks sẽ gặp người sáng mai, muốn đi đến buổi điểm tâm. Và người bảo Tommy ở lại. Nhưng,” nói, “đây là cách sẽ xảy ra. Hãy bảo họ rằng họ sẽ không có buổi nhóm đó tại chỗ mà họ đang nghĩ về. Họ sẽ ở trong một chỗ khác.” Nói, “Người đừng sợ. Ta sẽ ở cùng với người.” Điều đó đủ tốt cho tôi.

³²³ Sáng hôm sau, Ông Carlson, chủ tịch của Thương Gia Tin Lành Toàn Vẹn, đến, nói...đã gọi cho tôi, bảo, “Anh Branham, tôi muốn đi đến buổi điểm tâm với anh.”

³²⁴ Tôi nói, “Được rồi.” (Tôi nói, “Hãy xem Tommy Hicks cũng có mặt tại đó.”)

³²⁵ Đi xuống tại Town And Country, và ông ấy nói, “Này, Anh Branham,” ông ấy nói, “ồ, đây là một...”

Tôi nói, “Tommy, anh có thể giúp tôi một việc không?”

“Tất nhiên, Anh Branham.”

Tôi nói, “Tôi tự hỏi liệu anh sẽ nói thay tôi được không?”

Anh bảo, “Ồ, tôi—tôi không thể làm điều đó.”

326 Tôi nói, “Tại sao? Tôi chỉ là học sinh lớp bảy, và tôi—tôi sẽ nói...Tôi nói *empire* thay vì *umpire*. Hiểu không? Tôi không biết cách giảng trước họ như thế nào ở đó. Và đó sẽ là Hội Mục sư Truyền đạo ở Greater Chicago. Làm sao tôi sẽ giảng trước họ, với học vấn lớp bảy của mình, Tommy? Anh là Tiến sĩ Thần đạo.” Tôi nói, “Anh biết cách trò chuyện như thế nào. Tôi thì không.”

Anh nói, “Anh Branham, tôi không thể làm điều đó.”

327 Tôi nói, “Tại sao? Tôi đã giúp anh nhiều rồi mà.” Và tôi cứ nói thật rõ.

328 Và Anh Carlson nói, “Ồ, Anh Branham, anh ấy không thể làm điều đó.”

Tôi hỏi, “Tại sao?”

Anh ấp úng, “Ồ, anh ấy, việc—việc—việc—việc...”

329 Tôi nói, “Các anh biết lý do không? Các anh biết lý do, nhưng các anh không muốn nói cho tôi biết. Họ đã giảng bậy tôi.”

330 Và tôi nói, “Anh Carlson, anh đã nhận phòng khách sạn đó, phải không, nơi chúng ta có tiệc lớn khác?”

“Vâng.”

Tôi nói, “Anh sẽ không nhận được nó đâu.”

331 Anh ấy nói, “Ồ, Anh Branham, tôi đã đặt cọc rồi.”

332 Tôi nói, “Tôi không quan tâm những gì anh nói. Nó sẽ không có ở đó đâu. Đó là căn phòng màu xanh lá cây. Chúng ta sẽ ở trong một căn phòng màu nâu. Tôi sẽ ngồi một góc phía sau. Tiến sĩ Mead sẽ ngồi bên phải. Người da màu đó và vợ ông ta sẽ ngồi ở đây, và ông gi đó. Sẽ có một thầy tu Phật giáo ngồi bên phải tôi,” và cách họ sẽ ăn mặc.

333 Và tôi nói, “Anh biết đó là gì, Tommy. Anh thì...Hội Mục sư Truyền đạo Greater Chicago sẽ thách thức tôi về ‘phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ.’ Hội Mục sư Truyền đạo Greater Chicago sẽ thách thức tôi về ‘chứng cứ của Đức Thánh Linh,’ việc nói tiếng lạ. Họ sẽ thách thức tôi về ‘dòng giống con rắn,’ và về việc rao giảng về ‘ân điển.’”

334 Tommy nhìn lướt qua, và, “Chao ôi! Trời ôi!” Nói, “Thậm chí, tôi không nghĩ mình sẽ đi.”

Tôi nói, “Vâng, anh cứ đi.”

335 Và ngày kế tiếp, người nhận tiền đặt cọc, trả lại cho anh tiền đặt cọc, và nói, “Chúng tôi có một buổi hòa nhạc. Chúng tôi đã có sự đặt chỗ rồi, và chúng tôi quên mất và đã bỏ mất điều đó. Và chúng tôi phải trả nó lại cho ban nhạc, và các anh không thể có nó được.” Và chúng tôi đi ra đến Town And Country.

336 Bước vào, sáng hôm đó, và hết thấy họ đứng đó. Khi tôi ngồi xuống phía sau bàn giấy ở đó, và chờ đợi, sau khi họ đã ăn điểm tâm, tôi nhìn quanh họ như *thế*. Chúng tôi đã dùng điểm tâm trong một căn phòng. Đi ra, ngồi xuống đó, và đó là Hội Mục sư Truyền đạo vùng Greater Chicago. Tôi nhìn quanh họ. Mỗi người trong họ tự giới thiệu mình như Tiến sĩ Triết, Luật, Q.U.S.T., và mọi thứ hầu như thế. Tôi chỉ ngồi và lắng nghe họ, cho đến lúc họ xong xuôi. Và Anh—Anh Carlson đứng lên. Anh ấy nói, “Thưa quý ông...”

337 Và tất cả anh chị em đều biết Hank Carlson. Và, ở đó, hãy hỏi anh ấy. Ồ, anh chị em có nó trên băng ghi âm ngay ở đây. Nếu anh chị em muốn mua cuộn băng, nó có ở đây. Các chàng trai đã có nó.

338 Anh ấy nói, “Thưa quý ông,” anh ấy nói, “tôi xin giới thiệu với quý vị, tiếp theo đây, Anh Branham.” Anh nói, “Hết thấy quý vị có thể bất đồng với anh ấy, về Tín lý của anh ấy, nhưng xin để tôi nói với quý vị đôi điều. Cách đây ba ngày, chúng tôi ngồi trong một chỗ, và nếu con người đó đã không bảo tôi mọi việc đã xảy ra sáng nay, thì tôi không đang đứng tại đây. Anh ấy đã bảo tôi rằng hết thấy quý vị định hỏi anh ấy về Tín lý của anh ấy. Và anh đã bảo tôi rằng tôi phải hủy bỏ chỗ khác, và có mặt tại đây. Và đã bảo tôi một cách chính xác nơi Tiến sĩ Mead và những người này sẽ ngồi, thật chính xác, họ đang ngồi đây.” Anh nói, “Quý vị có thể bất đồng với anh ấy, nhưng, tôi sẽ nói một điều, anh ấy không sợ hãi với những gì anh ấy nghĩ về.”

Anh ấy nói, “Bây giờ, Anh Branham, bực giằng là của anh.”

339 Tôi nói, “Trước khi chúng ta bắt đầu...” Tôi đọc những gì tôi đã nói sáng nay, “Tôi đã không bất tuân với khái tượng trên Trời.” Tôi nói, “Bây giờ chúng ta hãy giải quyết cho ổn điều này.

Nào, hết thấy quý vị nói về là những Tiến sĩ Thần đạo; và tôi đứng ở đây một mình.” Tôi nói, “Nếu điều đó là vậy, quý vị muốn hỏi tôi, về phép báp-tem trong Danh Chúa Jêsus. Chúng ta sẽ bắt đầu với điều đó trước tiên. Tôi muốn một người trong quý vị mang quyển Kinh Thánh của mình lên và đứng tại đây bên cạnh tôi, về bất kỳ điều gì mà tôi đã dạy.” Tôi nói, “Đứng tại đây bên cạnh tôi, và, với Lời Đức Chúa Trời, bác bỏ Nó.” Tôi đã đợi. Không có ai nói gì cả. Tôi nói, “Tôi yêu cầu vài người trong quý vị đến đứng bên cạnh tôi.” Nói, “Có chuyện gì với quý vị? Thế thì, đừng gây phiền cho tôi nữa, nếu quý vị sợ đứng đây bên cạnh tôi.”

³⁴⁰ Không phải họ sợ tôi; mà đó chính là Thiên sứ của Đức Chúa Trời Toàn Năng. Mà, họ biết, nếu Ngài có thể bảo trước tôi để đến...Họ trông sáng sủa hơn tôi nghĩ họ trước đây. Họ biết giỏi hơn tôi để đứng tại đó. Ừ-m. Anh em biết, anh em cũng đã nhiều lần, trong nhiều lần giống như họ. Song họ không làm được điều đó. Chuyện gì vậy, nếu điều đó thật vĩ đại, và họ biết nó rất đúng sự thật mà?

³⁴¹ Tôi đã đưa nó vào băng ghi âm, và bất kỳ nơi nào khác; tôi sẵn sàng trò chuyện kỹ điều đó, trong một đường lối Cơ-đốc, với bất cứ anh em nào. Tôi sẽ không tranh cãi với ai; nhưng tôi muốn anh em đến, bác bỏ bất cứ điều nào của Nó, bằng Lời. Không phải bởi sách giáo khoa của anh em, bây giờ; không phải những gì *Tiến sĩ A hay B* gì đó, hay *Thánh A hay B* gì đó đã nói. Tôi muốn biết những gì Đức Chúa Trời đã nói. Đó là căn bản. Tôi muốn biết Đó là gì. Họ không làm điều ấy.

³⁴² Bây giờ, hãy xem, khi đến lúc cho bảy tiếng. Rồi đến lúc cho bảy tiếng, khi Sách được hoàn tất, của Khải huyền 10 được bày tỏ. Bây giờ lưu ý. Hãy lắng nghe.

³⁴³ Bây giờ, tôi sẽ không giữ anh chị em lại quá lâu hơn nữa. Tôi biết tôi đang làm mệt mỗi anh chị em, ở đây. Đã mười giờ kém hai mươi rồi. [Hội chúng nói, “Không. Cứ tiếp tục!”—Bt.] Lắng nghe kỹ nào. Tôi biết, mình đang đứng, và hết thấy anh chị em đang thay đổi những vị trí cùng các thứ. Tôi sẽ vui mừng khi nhà thờ được sửa sang để chúng ta sẽ không phải chen chúc nữa. Chúng ta có thể mất cả ngày để giảng Điều đó.

344 Bây giờ để ý. Bây giờ ghi chú. Bảy tiếng là những tiếng sấm, nổ vang.

Chúa ôi, xin giúp chúng con. Nếu con sai, Chúa ôi, xin tha thứ con.

345 Tôi đang hỏi anh chị em câu hỏi. Nó nổ vang với tiếng sấm, khi tiếng này vang lên. Anh chị em có để ý, rằng, khi Bảy Ấn theo sau bảy thời kỳ hội thánh, khi Ấn thứ Nhất được mở ra, có phải là một tiếng sấm không? Những Ấn Đầu tiên trong Sách đã được mở, có một tiếng sấm; chẳng phải Ấn thứ Nhất này của bên ngoài Sách mở cùng cách đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Đức Chúa Trời không thay đổi chương trình của Ngài. Chúng ta hãy giữ qua Khải huyền 6.

Và tôi thấy khi Chiên Con đã mở một trong các ấn, và tôi nghe, một con trong bốn con sinh vật, nói tiếng như sấm rằng, Hãy đến xem.

346 Vậy thì, không bao giờ đã có một tiếng sấm khác. “Và Ấn cuối cùng đã được mở, có khoảng im lặng trên Trời trong nửa giờ đồng hồ.” Nhưng, Ấn thứ Nhất đã được mở, có một tiếng sấm nổ.

347 Ồ, thưa hội thánh, có thể vậy không? Chúng ta có xa điều đó không? Thưa các bạn, hãy suy nghĩ. Có lẽ vậy. Tôi hy vọng nó không phải. Nhưng điều gì xảy ra nếu là vậy? Tiếng nổ đó là gì? Và trước mặt Đức Chúa Trời, và quyển Kinh Thánh mở này, tôi không nói dối. Tiếng nổ, làm rung chuyển đất!

348 Và khi Ấn thứ Nhất, của bảy ấn đã được mở trong Kinh Thánh, nó đến, chỉ Một tiếng, nhưng là tiếng nổ rung chuyển toàn bộ; một tiếng sấm. Và rồi nếu những Ấn ở trên phía sau sẽ mở, không phải nó cũng là tiếng sấm sao? Tôi không biết. Tôi không thể nói.

349 Có một tiếng sấm, Ấn thứ Nhất, và cái Ấn là một tiếng sấm. Tiếng Kèn được mở vào lúc đó. Và Kèn được thổi vào lễ Ngũ tuần, dĩ nhiên. Tôi sẽ không đi vào điều đó.

350 Bây giờ, nếu Khải tượng dựa trên Kinh Thánh; Khải tượng tôi đang nói đến, mà tôi đã nhìn thấy sáng thứ Bảy vừa rồi. Cách đây một tuần, lúc này. Nếu, bây giờ hãy nhớ ở đây, nếu Khải tượng căn cứ trên Kinh Thánh, thì nó phải được thông giải bởi Kinh

Thánh, hay sự liên tục của cùng lời Kinh Thánh. [Anh Branham ngừng lại—Bt.] Tôi chỉ chờ đợi, để điều đó thấm sâu vào. Nếu...

351 Đây là điều tôi đã thấy, tôi không biết, nó là gì, nhưng tôi sợ hãi đến chết. Chúng ta có bỏ qua không? Có phải chúng ta ở kỳ chung kết chẳng? Hãy nhớ, Thiên sứ này đã nói, khi điều này xảy ra, Ngài đã thề, “Sẽ không còn thì giờ nữa.” Tôi tự hỏi chúng ta có thực sự hiểu được điều này không.

352 Anh em nói, “Ồ, trông giống như nó có thể sẽ nổ ngang qua...” Hỡi anh em, Ngài sẽ đến trong giờ phút khi anh em không nghĩ đến. Anh em sẽ nghe Nó lần cuối cùng.

353 Bây giờ Điều đó rõ ràng không? Khi Ấn thứ Nhất được mở, các Ấn ở bên trong Sách, những màu nhiệm này đã cất tiếng vang: sự xưng công bình, sự thánh hóa, giáo hội Công giáo Rô-ma, các hệ phái Tin Lành! Và khi tất cả những trận chiến của họ cùng các thứ để lại những phần chưa giải quyết trong Lời Đức Chúa Trời, thiên sứ thứ bảy đến và tập hợp hết thảy lại và giải thích chúng. Hiểu không? Và rồi, khi người hoàn tất, Bảy tiếng Sấm vang ra.

354 Khi Giảng bắt đầu chép, phán, “Đừng chép Nó. Nhưng, hãy niêm phong Nó lại.”

355 “Và Ấn thứ Nhất đã được mở ra,” của các Ấn ở bên trong Sách, Nó mở ra với một tiếng sấm. Ủ!

356 Nếu đây là lời Kinh Thánh, nó chỉ có thể là...Nếu bất cứ lời Kinh Thánh nào...Bất cứ điều nào được cho là thuộc về Kinh Thánh...

357 Nó thật sự giống như, anh em không thể nói cho tôi việc như “lò luyện tội” và các việc như thế. Không có lời Kinh Thánh nào trong Kinh Thánh để đối chiếu với điều đó. Anh em không thể bảo tôi về những điều này, giống như sách Mác-ca-bê, rằng chúng có thể được lắm...“Và Sách thứ tư của Đa-ni-ên đó, chỗ một Thiên sứ nắm lấy tóc trên đầu của ông, và phán...đặt ông xuống.” Không có điều gì giống như thế đã từng xảy ra trong Kinh Thánh, chỗ mà, “Chúa Jê-sus người Na-xa-rét làm một con chim bằng đất sét nhỏ, và lấp chân vào nó, phán, ‘Phù! Hỡi chim nhỏ, hãy bay đi,’” nó vô lý. Không có điều gì trong Kinh Thánh hỗ trợ cho điều

đó. Vậy đừng đại dột...Nhưng—những dịch giả, Đức Chúa Trời đã thấy rằng thậm chí những dịch giả sẽ không thêm vào giáo điều và điều vô lý đó. Những người anh em Mác-ca-bê, có thể là những người tốt. Họ là thế. Tôi không nói họ không phải là những người tốt. Nhưng Nó không đúng theo Kinh Thánh.

³⁵⁸ Đây là sự khải thị trọn vẹn của Chúa Cứu Thế Jêsus. “Không điều gì có thể được thêm vào Nó hay bớt khỏi Nó.” Và nếu chúng ta thêm vào Đó, nó không hành động với phần còn lại của Kinh Thánh. Có sáu mươi sáu Sách của quyển Kinh Thánh này, và không một Lời nào mâu thuẫn với Lời khác.

³⁵⁹ Và rồi, nếu đây là sự liên tục, cho sự vang ra của những tiếng kèn sau chót này, hay Bảy tiếng Sấm cuối cùng này phát ra, những sự màu nhiệm, những Ấn cuối cùng, Nó sẽ phải hoàn tất, hay so sánh, với phần Kinh Thánh còn lại. Và nếu những Ấn đầu tiên ở trong đó được mở với một tiếng sấm nổ, các Ấn thứ hai cũng sẽ vậy, đó là ở phía sau. Hãy xem những gì xảy ra. Nếu khải tượng là lời Kinh Thánh, thì nó phải được thông giải bởi Kinh Thánh, hay sự liên tục của cùng Kinh Thánh.

³⁶⁰ Để ý, Khải huyền, 3 và 4, “Bảy tiếng Sấm.” Bảy tiếng Sấm, và rồi để ý, 3 và 4, và rồi (điều gì?) một lời thề từ Thiên sứ mạnh sức ấy, rằng, “Thì giờ đã được trọn.” Khi những tiếng Sấm này, anh em thấy, phát ra những tiếng của chúng, thì Thiên sứ ấy...

³⁶¹ Cứ suy nghĩ về điều đó! “Một Thiên sứ, được bao phủ trong đám mây, và một cái móng giao ước trên đầu Ngài.”Ồ, anh em biết đó là Ai. “Đặt một chân trên đất, và một chân trên biển, và giơ tay Ngài lên mà thề, rằng, ‘Khi Bảy tiếng Sấm phát ra tiếng của chúng,’ rằng, ‘thì giờ sẽ không còn nữa.’”

³⁶² Và nếu chức vụ của những sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời đã trọn, điều gì xảy ra nếu bảy sự màu nhiệm xảy đến? Và một hội thánh nhỏ, khiêm nhường giống như chúng ta, Đấng Toàn Năng đã đến và đoái xem dân sự dưới thấp của Ngài! Anh em bảo, “Gì hả? Tôi không nghĩ vậy.” Nó có thể không như vậy. Nhưng nếu là thế thì sao? Rồi thì giờ đã hết. Anh em có suy nghĩ điều đó không? Hãy nghiêm túc. Nó có thể muộn hơn là chúng ta nghĩ.

³⁶³ Những vì sao này đang rơi vào chòm sao của chúng phía bên kia! Thiên sứ đó đến, và nói, “Như Giăng đã được sai đến để kết thúc Cựu Ước và mang đến sự giới thiệu Đấng Christ, một Sứ điệp sẽ tổng kết phần còn sót lại và sẽ giới thiệu Đấng Mê-si ngay trước sự Tái lâm của Ngài, Sứ điệp của những ngày sau rốt.”

³⁶⁴ Hãy lưu ý, Thiên sứ mạnh sức thề, với lời thề, rằng, “Thì giờ sẽ không còn nữa.”

³⁶⁵ Bây giờ, tôi không muốn giữ anh em quá lâu. Cứ nghĩ về điều này, chỉ một phút lúc này.

³⁶⁶ Bây giờ lắng nghe. Thiên sứ này từ Trời xuống. Hiểu không? Bảy thiên sứ khác của bảy hội thánh, là những sứ giả trên đất. Nhưng Thiên sứ này...Tất cả Sứ điệp đã trọn; thiên sứ thứ bảy tổng kết mọi điều. Và Thiên sứ này không phải đến với trái đất; Người không phải là con người từ đất, như những sứ giả cho các thời đại hội thánh; điều đó đã xong rồi. Nhưng, Thiên sứ này mang đến sự loan báo kế tiếp. Và *thiên sứ* có nghĩa là “sứ giả.” Và Ngài từ Trời xuống, được bao phủ trong Trụ Ánh sáng đỏ, đám Mây, với một cái móng trên đầu Ngài. Và cái móng là giao ước. Đó là Đấng Christ, “Với một chân trên đất, và một chân trên biển, và thề, rằng, “Thời giờ sẽ không còn nữa.””

Chúng ta đang ở đâu, thưa quý vị? Tất cả những việc này là về điều gì? Tôi đang hỏi anh em.

³⁶⁷ Những thiên sứ khác là những sứ giả, những người của đất. Nhưng Thiên sứ này...Thiên sứ này, mà đã nói, “Cho thiên sứ của hội thánh Lao-đi-xê,” “Cho thiên sứ của hội thánh Ê-phê-sô,” các sứ giả của đất; đấy, những con người, những sứ giả, những nhà tiên tri, và vân vân, đối với hội thánh.

³⁶⁸ Nhưng, Đấng này không đến từ đất. Ngài đến từ Trời, vì hết thấy sự mâu nhiệm đã trọn. Và khi sự mâu nhiệm đã trọn, Thiên sứ nói, “Thì giờ sẽ không còn nữa,” và Bảy tiếng Sấm cho ra tiếng mình.

³⁶⁹ Chuyện gì xảy ra nếu điều gì đó cho chúng ta biết cách để đi vào trong Đức tin được Cát lên? Có phải không? Liệu chúng ta sẽ chạy, nhảy qua những bức tường? Và có điều gì đó sắp xảy ra, và những thân thể cũ kỹ, ô dơ, vấy bẩn này sắp được thay đổi

chăng? Tôi có thể sống để nhìn thấy điều đó không, Ôi Chúa? Có phải nó thật gần đến nỗi tôi sẽ nhìn thấy nó không? Có phải đây là thể hệ đó không? Thưa quý vị, những anh em đồng lao của tôi, mấy giờ rồi? Chúng ta đang ở đâu?

³⁷⁰ Chúng ta hãy nhìn đồng hồ, quyển lịch, để nhìn thấy ngày tháng nào chúng ta đang sống trong. Y-sơ-ra-ên ở trong xứ Palestine, quê hương của mình. Cờ hiệu, ngôi sao sáu cạnh của Đa-vít (cách đây hai ngàn năm, vâng, cách đây gần hai ngàn năm trăm năm), ngọn cờ lâu đời nhất, đang tung bay. Y-sơ-ra-ên trở lại quê nhà của mình. “Khi cây vả trở các búp, dòng dõi này sẽ không chết đi, sẽ không qua đi, qua đi, cho đến lúc mọi sự được trọn.”

Các quốc gia đang tan vỡ, Y-sơ-ra-ên đang tỉnh thức,
 Những dấu hiệu mà những nhà tiên tri đã báo trước;
 Những ngày của dân Ngoại được đếm, với những nỗi kinh hoàng nặng trĩu;
 “Ồ hỡi dân tan lạc, hãy trở về, với đất nước của chính mình.”

Ngày cứu chuộc đã gần,
 Lòng người tan chảy vì sợ hãi;
 Hãy đầy đầy Thánh Linh, kêu lên và làm cho sạch,
 Hãy ngược lên, sự cứu chuộc đã gần kề!

Các tiên tri giả đang nói dối, họ đang chối bỏ
 Lẽ thật của Đức Chúa Trời,
 Rằng Chúa Cứu Thế Jêsus đó là Đức Chúa Trời
 của chúng ta.

Anh em biết Nó là Lẽ thật! Đúng thế.

Nhưng chúng ta sẽ bước đi nơi các sứ đồ đã
 giẫm lên.
 Vì Ngày cứu chuộc đã gần kề,
 Lòng người đầy kinh sợ;

Hãy đầy đầy Thánh Linh, kêu lên và làm cho sạch,

Hãy ngược lên, sự cứu chuộc đã gần kề!

371 Có lẽ gần hơn là anh em nghĩ. Nó khiến tôi sợ hãi.Ồ, tôi đã chưa làm đủ. Chúng ta đang ở đâu?

372 “Thì giờ sẽ không còn nữa.” Ngài loan báo thời gian không còn. Điều gì xảy ra? Điều gì xảy ra? Hỡi anh em, có thể như thế bây giờ không? Hãy suy nghĩ một cách nghiêm túc. Nếu nó là thế, thì kim tự tháp được đẩy nắp bởi Bảy tiếng Sấm.

373 Anh em còn nhớ Sứ điệp kim tự tháp không? Đó là Vàng Đá Đỉnh. Nó đã làm gì? Đức Thánh Linh lấy nắp cá nhân ra và đóng ấn nó, khi chúng ta thêm vào đức tin; sự công nghĩa, và sự tin kính, và đức tin, vân vân, và cứ thêm vào nó cho đến khi chúng ta có bảy điều. Và điều thứ bảy là tình yêu thương, là Đức Chúa Trời. Đó là cách Ngài tạo nên cá nhân, và đẩy nắp cho người và đóng ấn cho người bằng Đức Thánh Linh.

374 Rồi, nếu là vậy, Ngài có bảy thời đại hội thánh, mà Ngài đã có bảy sự màu nhiệm đã được thổi vang đi xa, và họ đã chiến đấu cho, để mang trở lại. Và bây giờ Vàng Đá Đỉnh đến, để mở nắp cho Hội thánh. Những tiếng Sấm có nghĩa như thế không, hỡi các anh em của tôi? Thưa quý vị, đó là chúng ta đang ở đâu?

375 Junie, tôi muốn đơn cử giấc mơ của anh. Hãy xem. Junior, trước khi kim tự tháp từng được giảng ra, nhiều tháng trước đó, anh đã thấy giấc mơ này.

Anh bảo, “Giấc mơ thế nào?”

376 Nê-bu-cát-nết-sa có giấc mơ mà Đa-ni-ên thông giải, kể lại thuở ban đầu của thời đại dân Ngoại và nó ra đi lúc nào. Và nó đã được thực hiện một cách chính xác cách đó. Không một chút nào sai lạc.

377 Anh em để ý không? Chữ viết mà...ở trên những tảng đá, tôi đã thông giải Nó cho họ. Họ cảm thấy phẫn chấn. Đó là “sự màu nhiệm của Đức Chúa Trời” đã không được hiểu, trong nhiều năm. Có thể là thế không?

378 Và rồi để ý. Trong một cách màu nhiệm nào đó, chúng ta bắt được, từ không trung, một công cụ sắc bén để mở toang

phần chớp. Và trong đó là đá granit trắng, nhưng Nó không được thông giải. Không có chữ viết nào. Tôi đã không thông giải chỗ Đó, Junior à. Tôi chỉ nhìn Nó, và nói với anh em, “Hãy nhìn trên Đây.” Và điều đó được ứng nghiệm, tối nay.

379 Và trong lúc họ đang nghiên cứu điều Đó, tôi lên về hướng tây. Để làm gì? Có lẽ để hiểu sự thông giải của những gì được viết trên chớp Nay. Có thể thế không?

380 Và những tiếng Đó, nổ vang, vào sáng nọ, đã rung chuyển tôi hoàn toàn cho đến lúc tôi bị đẩy lên trên không trung, cao như tòa nhà, đoàn Thiên sứ ấy, bảy Thiên sứ trong hình dạng kim tự tháp. Có phải đó là bảy tiếng Sấm đang đến? Có thể vậy không?

381 Điều này được thông giải tất cả. Theo giấc mơ của anh ấy, tất cả đã được trọn. Theo Lời Đức Chúa Trời, sứ điệp thứ bảy sẽ xong, Sứ điệp thứ bảy sẽ được trọn, và rồi Bảy tiếng Sấm. Và anh ấy thấy vàng đá đỉnh lăn qua.

382 Mà, thậm chí nhiều người không biết đó là Bảy Ấn được bày tỏ. Tôi đã đọc nhiều quyển sách của con người về Khải huyền, chưa bao giờ nghe họ nói về Nó. Họ bỏ qua điều Đó. Nhưng đã được bảo cho anh em rằng Nó có tại đó.

383 Tôi không biết nó là cái gì. Có thể là thế không? Đức Chúa Trời thương xót chúng ta! Nếu là thế, chúng ta ở trong một thì giờ nghiêm trọng. Bây giờ, hãy nhìn, chỉ một phút. Nếu đó là như vậy, và sự mầu nhiệm được trọn, đã được viết trong những vàng đá này.

384 Tôi vui mừng được ngồi trong một nhà thờ với dân sự tin kính những người mà Đức Chúa Trời có thể ban cho giấc mơ. Tôi thật vui giới thiệu với các quý ông và quý bà để đến với nhà thờ của Junior, và đến với hội thánh này, đến nhà thờ của Anh Neville, và họ, có những người đang ngồi trong hội chúng này, và Kinh Thánh nói, “Trong những ngày sau rốt họ sẽ có chiêm bao.” Và đây này. Và hãy nhìn nó, nó đang so sánh với Lời.

385 Không biết gì về điều đó, một tiếng nổ phát ra, và ở đây xuất hiện bảy Thiên sứ từ cõi Đời đời. Tôi thưa, “Lạy Chúa, Ngài muốn con làm gì?” Tôi không được bảo cho biết. Trước hết, tôi có lẽ phải đi, để tìm hiểu. Tôi không biết. Thậm chí có lẽ không phải là thế.

Tôi không biết. Tôi chỉ đang nói, “Điều gì xảy ra nếu là vậy?” Nếu đó là Kinh Thánh, nó nghe rất gần với điều đó. Anh chị em không nghĩ thế sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

³⁸⁶ Nhìn xem. Thế thì, nhìn xem, vầng đá đỉnh đã không được thông giải. Hiểu không? “Đi về miền tây, và quay lại.” Hay, nó là điều này, nó là bảy Thiên sứ trong chòm sao này đã đến với tôi?

³⁸⁷ Và khi tôi gặp anh em vào Ngày sống lại, anh em sẽ thấy tôi không nói dối; Đức Chúa Trời, Quan Án của tôi.

³⁸⁸ Hay, đây có phải là cao điểm thứ hai mà tôi đã nói về ngày nọ không? Nó là điều gì đó đến cho Hội thánh không? Tôi không biết. Tôi có thể ở lại điều đó một chút, nhưng tôi sẽ di chuyển tiếp.

³⁸⁹ Có thể là thế không, tiếng sấm đầy sức mạnh, hay Thiên sứ thứ bảy trong bảy, chòm sao thứ bảy, chòm sao thời kỳ thứ bảy, kim tự tháp được hình thành (ba người mỗi bên, và một người trên chóp), và họ rơi xuống từ cõi Đời đời? Có thể là vậy không?

³⁹⁰ Đây có phải là sự mầu nhiệm, của những tiếng Sấm, mà sẽ mang trở lại Vầng Đá Đỉnh? Anh em biết, kim tự tháp đã không bao giờ được đập nắp. Vầng Đá Đỉnh chưa đến. Nó đã bị khước từ. Có thể là vậy không, thưa các anh, chị em?

³⁹¹ Hay, đây là Thần lực thứ Ba đó mà Ngài đã phán bảo tôi, cách đây ba hay bốn năm?

³⁹² Thần lực thứ Nhất, anh em nhớ điều gì đã xảy ra? Tôi đã cố gắng giải thích Nó. Ngài bảo, “Đừng làm thế.”

³⁹³ Thần lực thứ Hai, Ngài bảo, “Đừng gắng sức.” Dấu sao, tôi cũng đã giật. Anh chị em còn nhớ không? [Hội chúng nói, “Nhớ.”—Bt.] Tất cả anh em còn nhớ. Nó ở trên cuộn băng và mọi thứ.

³⁹⁴ Và rồi Ngài phán, “Bây giờ đó là Thần lực thứ Ba đang đến, nhưng đừng cố giải thích Nó.” Anh em đã thấy tôi đã tiếp cận điều này như thế nào, tối nay chứ? Tôi không biết. Nhưng, tôi cảm thấy có bốn phạm, với hội thánh của tôi, để nói điều gì đó. Anh chị em rút ra kết luận của riêng mình.

³⁹⁵ Bây giờ, đây có phải là sự mâu nhiệm sẽ mở ra, sẽ mang Đấng Christ đến, mang Quyền phép đến cho Hội thánh không? Thấy không? Chúng ta đã...

³⁹⁶ Chúng ta tin vào sự ăn năn, được báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ. Chúng ta tin vào sự nhận lãnh Đức Thánh Linh. Chúng ta có những dấu kỳ, phép lạ, những phép lạ, nói tiếng lạ, và các thứ mà Hội thánh đầu tiên đã có. Và, thật lòng mà nói, đã có nhiều công việc hơn đã được làm, ngay tại đây, hơn là được viết trong Sách Công vụ, trong nhóm nhỏ dân sự này, linh vụ bé nhỏ của chúng ta tại đây. Thế còn khắp thế giới thì sao? Hiểu không? Còn nhiều điều hơn được chép trong Sách Công vụ, cùng loại! Làm những người chết sống lại! Hãy nhớ, chỉ có khoảng ba người, đã chết, được Chúa Jêsus Christ làm cho sống lại. Và chúng ta có trong hồ sơ, hồ sơ của các bác sĩ, năm người. Hiểu không?

³⁹⁷ “Các công việc Ta làm, các người sẽ làm lớn hơn nữa.” Tôi biết bản King James nói “lớn hơn,” nhưng anh em không thể làm điều gì lớn hơn. Nhiều hơn điều đó! Lúc ấy Ngài đã ở trong một Người; bây giờ Ngài ở trong toàn bộ Hội thánh. Hiểu không? “Các người sẽ làm nhiều công việc hơn thế này nữa, vì Ta đi về cùng Cha Ta.”

³⁹⁸ Nếu đây là Thần lực thứ Ba, sẽ có một linh vụ vĩ đại đang nằm phía trước. Tôi không biết. Tôi không thể nói. Tôi—tôi không biết.

³⁹⁹ Hãy xem. Thần lực thứ Ba, chúng ta hãy dừng tại đó, một phút. Trong khả tượng, chuyến bay đầu tiên là những chú chim sứ giả nhỏ bé; đó là khi chúng ta bắt đầu trước tiên. Nó đã lớn lên, từ việc chỉ lấy một người lên bằng bàn tay.

⁴⁰⁰ Và anh chị em còn nhớ những gì Ngài đã bảo tôi không? “Nếu người chân thành, điều đó sẽ ứng nghiệm để người biết chính bí mật của lòng họ.” Bao nhiêu anh em còn nhớ điều đó đã được loan báo tại đây, và trên khắp quốc gia? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Và nó đã xảy ra không? [“A-men.”] Một cách chính xác. Rồi phán, “Đừng sợ. Ta sẽ ở với người.” Hiểu không? Và nó sẽ tiếp tục.

401 Bây giờ, Thần lực thứ Nhất là những chú chim nhỏ, bé; những chuyến bay của chúng. Chúng cứ bay để đúng thì giờ, gặp sự Đến của Chúa; Sứ điệp đầu tiên.

402 Lần thứ Hai, những bí mật của lòng. Từ sự lấy đi một người bằng tay, và cứ đứng tại đó và nói những gì họ có; lần kế tiếp, nó bày tỏ những tội lỗi của họ và bảo cho họ làm gì. Và ma-... Có đúng vậy không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Rồi, điều đó trở thành hiện thực, một cách hoàn hảo, đúng như Đức Chúa Trời đã phán. Và anh em là người làm chứng, và thế giới cũng vậy, hội thánh cũng vậy.

403 Khi tôi nói, “Tôi thấy một Thiên sứ, và Đó là một đám Lửa có màu ngọc bích, đang bốc cháy,” người ta nhạo cười và bảo, “Billy, đến gần xem.” Mắt khoa học kỳ diệu của máy chụp hình đã chụp lấy Nó. Tôi không nói dối. Tôi đang nói Lẽ thật: Đức Chúa Trời chứng thực.

404 Tôi nói, “Bóng tối bao phủ; nó là sự chết, đen kịt. Và Đây là màu trắng. Một là Sự sống, còn cái kia là sự chết.” Và Nó ở đó, trên tấm ảnh sau đó. Tại...

405 Như George J. Lacy—Lacy đã nói, “Mắt cơ giới của máy chụp hình này sẽ không chụp được tâm lý.” Anh em đang theo dõi tôi nói không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

406 Để ý, chuyến bay nhỏ đầu tiên; bàn tay. Chuyến thứ hai thì vĩ đại hơn, trắng hơn, những chim bồ câu; Đức Thánh Linh bày tỏ những bí mật của lòng. Và chuyến bay thứ ba là những Thiên sứ (không phải là những chú chim), những Thiên sứ; và đó là thời kỳ sau rốt, tất cả là thế. Liệu đây sẽ là thì giờ đó không, thưa anh em? Đây là lúc đó không?

407 Bây giờ hãy nghe thật kỹ, và đừng diễn giải sai lạc điều này. Tôi muốn hỏi anh em điều gì đó.

408 Chúng ta hãy quay trở lại chỉ một phút. Hội thánh biết đó là sự thật. Thế giới khoa học biết đó là sự thật. Và dân sự đang ngồi tại đây, tối nay, và nhiều người vẫn đang sống, mà đang đứng tại đây trên dòng sông khi Tiếng đó phán ra, và nói, “Như Giảng đã được sai đến với sứ điệp của sự đến lần đầu tiên, Sứ điệp thứ

hai, về sự Tái lâm cũng vậy.” Nhớ không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.]

409 Và nếu Nó đã được trọn, Giăng đã làm gì? Giăng là người đã nói, “Kìa, đó là Chiên Con của Đức Chúa Trời đến cất tội lỗi của thế gian đi. Đó là Ngài.” Thì giờ, nó đã đến chưa, thưa anh em của tôi? Tôi không nói điều đó xảy ra. Tôi không biết. Nhưng, tôi đang hỏi anh em. Tôi muốn anh em suy nghĩ. Hay là, đây sẽ là lúc mà nó sẽ xảy ra một lần nữa, “Kìa Chiên Con của Đức Chúa Trời”?

410 Hay, thời đại Ma-la-chi 4, “Đem tấm lòng của các con cái trở lại với Đức tin của các tổ phụ chúng ta”? Đó là phải là một tiếng nổ lớn như vậy mà sẽ—mà sẽ làm những việc quyền năng như vậy, đến nỗi nó sẽ thiết lập Hội thánh, điều đó đã tràn ra và không thể hiểu được những sự mầu nhiệm của Đức Chúa Trời, và vân vân? Khi họ nhìn thấy tiếng nổ quyền năng đó càn quét qua, nó sẽ đem tấm lòng của họ trở lại với Cha, như Kinh Thánh đã nói nó sẽ xảy ra không? Hay, đây là Sứ điệp, nó đã chấm dứt rồi, điều đó đã xảy ra rồi? Tôi không biết.

411 Đây là dấu hiệu của thời cuối cùng, thưa quý vị. Hay là, đây là dấu hiệu nó chấm dứt? Nó rất phù hợp với Kinh Thánh, đối với tôi. Tôi không biết. Đó là những Thiên sứ. Có tiếng nổ, giống như tiếng sấm, làm rung chuyển cả trái đất. Đức Chúa Trời biết tôi nói sự thật.

412 Cứ nhớ rằng, điều gì đó sắp xảy ra. Tôi không biết đó là gì. Nhưng có thể là điều này không? Lý do tôi nói điều này, hãy chuẩn bị chính anh em! Chúng ta hãy cầu nguyện, (cầu nguyện như thế nào?) lấy vị trí của chúng ta trong đội quân của những tín đồ của Ngài, và tự chuẩn bị, vì nó có lẽ trễ hơn là chúng ta nghĩ.

413 Anh em biết tôi, và tôi chưa hề nói dối với anh em, cho đến bây giờ, như tôi biết. Và như Sa-mu-ên đã nói với họ, “Có bao giờ ta bảo với các ngươi điều gì, như Danh Chúa, mà không ứng nghiệm không?” Bây giờ, tôi đang nói với anh em bây giờ. Tôi không biết điều này là gì. Tôi không thể nói điều này là gì. Tôi không biết. Nhưng, tôi sẽ nói cho anh em Lẽ thật. Tôi sợ hãi. Như là người anh em của anh chị em, tôi đã bị hoảng sợ từ thứ Bảy vừa rồi.

⁴¹⁴ Nó có thể kỳ tận cùng. Nó có thể là lúc cho những cái móng quét ngang qua bầu trời, và lời loan báo từ những tầng trời, nói, “Thì giờ không còn nữa.” Nếu vậy, chúng ta hãy tự chuẩn bị, thưa các bạn, để gặp Đức Chúa Trời chúng ta. Có nhiều Thức ăn được bày ra bây giờ. Chúng ta hãy sử dụng Nó. Chúng ta hãy dùng Nó giờ này. Và với tôi, từ bực này, tôi kêu khóc với Đức Chúa Trời, “Lạy Chúa Jêsus, xin thương xót con!” Tôi đã cố gắng sống tốt nhất mà tôi biết như thế nào. Tôi đã cố gắng mang đến những Sứ điệp theo cách tốt nhất mà tôi có thể, từ Lời Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời biết lòng của tôi.

⁴¹⁵ Nhưng, khi chòm sao các Thiên sứ đó lướt qua đất, tôi đã bị tê liệt. Thậm chí tôi đã không thể cảm biết, trong một thời gian dài. Thậm chí cảm thấy như, một thời gian dài sau đó, cố gắng bước đi xuyên qua căn phòng, thậm chí từ xương sống của tôi, và trên dưới cổ tôi, giống như, hoàn toàn bị tê liệt, và không có cảm giác nào. Tôi không thể cảm thấy, trong bàn tay của mình. Tôi bị choáng, suốt cả ngày. Tôi—tôi chỉ đi vào phòng và ngồi xuống.

⁴¹⁶ Chúa nhật, tôi đi xuống đây để giảng, và tôi—tôi cố lắc mình khỏi điều đó, bằng cách giảng. Thứ Hai, nó lại ở tại đó. Và nó ở đây bây giờ.

⁴¹⁷ Và tôi không biết. Tôi không biết, thưa quý vị. Tôi chỉ thành thật, với anh em, như là các anh em của tôi. Tôi không biết. Có phải là—có phải là đến giờ không? Có phải sự...tất cả sự màu nhiệm đã trọn không? Tiếng đó đã xong rồi không? Có phải thực sự Bảy tiếng Sấm, sắp phát ra điều gì đó, mà nhóm nhỏ đó mà được thâu họp lại sẽ nhận Đức tin được Cát lên, để đi vào sự Cát lên khi Ngài đến không? “Vì chúng ta sẽ được thay đổi,” thật nhanh khi những Thiên sứ đó đến, “trong chốc lát, trong một nháy mắt; và sẽ được cất lên cùng với nhau với những người ngủ, để gặp Chúa trên không trung.”

Lời cầu nguyện của tôi là:

⁴¹⁸ Lạy Đức Chúa Trời, nếu điều này là vậy, con không biết, Chúa ôi. Con chỉ đang nói với hội thánh. Nếu là vậy, Chúa ôi, xin sửa soạn lòng chúng con. Khiến cho chúng con sẵn sàng, cho thì giờ vĩ đại đó, Chúa ôi. Mà, tất cả lịch sử thời gian, tất cả những nhà tiên tri và những hiền triết đã trông đợi thì giờ đó. Lạy Chúa, con

không biết nói gì. Con sợ hãi để nói, “Xin đừng đến, Chúa ôi.” Con cảm thấy xấu hổ về chính mình, khi con nhìn và thấy thế giới trong tình trạng này, con đã làm không hơn những gì con đã làm về điều đó. Con hổ thẹn về chính mình. Lạy Chúa, nếu còn có ngày mai, xin xúc dầu lòng con. Xin xúc dầu con nhiều hơn, Cha ôi, để con có thể làm mọi điều mà con có thể, để mang những người khác đến cho Ngài. Con là của Ngài.

419 Con cảm thấy giống như Ê-sai, trong đền thờ vào ngày đó, khi ông nhìn thấy các Thiên sứ đang bay lượn tới lui, với những đôi cánh phủ trên mặt của Họ, và che phủ trên chân Họ, và bay bằng các cánh, “Thánh thay, thánh thay, thánh thay!”Ồ, nhà tiên tri trẻ đó đã bị rúng động như thế nào. Ông bắt đầu già thêm một chút. Và khi ông nhìn thấy điều đó, mặc dầu ông đã thấy những khả tượng, ông đã thét lên, “Khốn khổ cho tôi!”

420 Lạy Cha, có lẽ con cảm thấy điều gì đó giống như thế, khi con nhìn thấy những Thiên sứ đó đem nọ, hay sáng nọ, thì đúng hơn. Khốn khổ cho con, vì con là người có môi dơ dáy, và con ở giữa một dân có môi dơ dáy. Và, lạy Cha, xin tẩy sạch con.

421 Và có con đây. Xin hãy sai con, Chúa ôi, bất kể là điều gì đi nữa. Và con đứng tại bục giảng này đã ba mươi năm qua. Nếu có điều gì đó, Chúa ôi, Ngài muốn con làm, có con đây. Con sẵn sàng, Chúa ôi. Nhưng, xin cho con được ơn trước mặt Ngài. Một cách khiêm cung, con cầu nguyện.

422 Con cầu nguyện cho bầy nhỏ mà Đức Thánh Linh đã tạo nên con là người trông coi, nuôi họ. Và con đã làm tất cả những gì con biết, Chúa ôi, để nuôi họ bằng Bánh Sự Sống. Như trong khả tượng đó, cách đây nhiều năm, nơi tấm màn lớn ấy đã đặt ở phương Tây, và một núi Bánh Sự Sống; quyển sách nhỏ, “*Tôi Đã Vâng Theo Khả Tượng Trên Trời.*” Và tại đây tất cả đã ứng nghiệm, đã được bày tỏ ngay trước mặt chúng con.

423 Ngài là Đức Chúa Trời, và ngoài Ngài ra không có ai khác. Lạy Chúa, xin tiếp nhận chúng con. Xin tha thứ cho những tội lỗi của chúng con. Con đang ăn năn vì tất cả sự vô tín của mình, vì tất cả sự vi phạm của mình. Con khẩn xin tại bàn thờ Đức Chúa Trời.

⁴²⁴ Như con đến đêm nay, với hội thánh nhỏ này trước mặt mình, bởi đức tin chúng con di chuyển từ toà nhà này, vào sự cất lên, “như ngồi với nhau trong những nơi trên Trời,” chung quanh Ngai của Đức Chúa Trời. Lòng chúng con cảm thấy ấm áp nhiều lần, trong những điều mà chúng con thấy Ngài làm, và mở ra những sự màu nhiệm của Ngài cho chúng con. Nhưng, Chúa ôi, đêm nay, chính mình con cảm thấy mệt mỏi. Khốn nạn cho con!

⁴²⁵ Và—và giống như Gia-cốp, khi ông nhìn thấy những Thiên sứ đó đi lên và xuống thang, ông đã nói, “Đây là nơi chốn đầy khiếp sợ, không gì hơn nhà của Đức Chúa Trời.” Và tại đó Bê-tên đã được lập nên.

⁴²⁶ Lạy Đức Chúa Trời, người ta không hiểu được điều đó. Họ nghĩ nó sẽ thật nhiều vui mừng. Nhưng, Chúa ôi, quả là một điều đầy khiếp sợ, kinh khủng cho một con người đến trong sự Hiện diện của Đấng quyền năng, vĩ đại trên Trời.

⁴²⁷ Con nguyện xin sự tha thứ cho hội thánh nhỏ này của con tại đây, mà Ngài đã sai con để—để—để—để dẫn dắt và chỉ đường. Chúa ôi, xin ban phước cho họ. Con đã làm theo những gì mà những khả tượng và những giấc mơ và các sự đã phán ra, như vậy, theo sự hiểu biết tốt nhất của con. Chúa ôi, con đã đặt vào tất cả những Thức ăn mà con biết như thế nào, cho họ. Bất kỳ là gì, Chúa ôi, chúng con là của Ngài. Chúng con giao phó chính mình trong tay Ngài, Chúa ôi. Xin thương xót chúng con. Xin tha thứ cho chúng con. Và xin cho chúng con là những người làm chứng của Ngài chừng nào chúng con còn sống mặt trên đất. Rồi, khi cuộc đời trôi qua, hãy nhận chúng con vào trong Vương quốc của Ngài. Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

⁴²⁸ Mỗi người trong anh em, hãy thanh tẩy tất cả lòng mình. Hãy quăng hết mọi sự, mọi gánh nặng, hãy để chúng ngoài lối đi của anh em. Đừng để điều gì quấy rầy anh em. Đừng sợ hãi. Chẳng có điều gì để sợ hãi cả. Nếu Chúa Jêsus đang đến, chính là lúc... Chính là lúc mà toàn thế giới đang than vãn và kêu gào. Nếu nó là điều gì đó đang lộ ra bây giờ, cho một—một sự hiện đến mới mẻ, của một ân tứ mới hay điều gì đó, nó sẽ thật tuyệt diệu. Nếu

là thì giờ sắp đến để sự khải thị của Bảy tiếng Sấm sẽ được tỏ ra cho Hội thánh, cách ra đi như thế nào, tôi không biết. Tôi chỉ phát biểu những gì tôi nhìn thấy. Ô, chao ôi, quả là một thì giờ tuyệt diệu! Thật là suy nghĩ nghiêm túc và trang trọng.

429 Và nếu đã đến lúc con phải ra đi, con là của Ngài...Chúa ôi, con là của Ngài. Lạy Chúa Jêsus, xin hãy đến, khi Ngài đã xong.

430 Bất kể có thể là nơi đâu, hay có thể là giờ nào, tôi thuộc về Ngài. Tôi không nói tôi ước ao rời khỏi; tôi không nói. Tôi có gia đình để nuôi nấng. Tôi có Tin lành để rao giảng. Nhưng, đó là theo ý chỉ của Ngài, không phải của tôi. Đó là ý chỉ của Ngài. Tôi không biết.

431 Tôi chỉ phát biểu với anh em chuyện gì xảy ra. Điều gì là, Đức Chúa Trời sẽ làm nó ứng nghiệm. Nhưng tôi nói cho anh em những gì tôi đã nhìn thấy và những gì đã xảy ra. Nó có nghĩa là gì, tôi không biết. Nhưng, thưa quý vị, đây có thể là kỳ tận thế không? Ừm!

432 Những người đang hiện diện bây giờ, sáu người đã có những giấc mơ đó. Chẳng lạ lùng sao nó không phải là bảy? Há chẳng rất lạ lùng sao? sáu đó dẫn tới ngay, và rồi lập tức, khải tượng ấy. Những người đang có mặt tại đây. Anh Jackson, ở đây, là một; Anh Parnell là một người khác; Chị Collins là một người nữa; Chị Steffy là một người nữa; Anh Roberson là một người nữa; và Anh Beeler là một người nữa. Và Cha Thiên thượng biết không còn có một giấc mơ gắn liền với nó nữa. Và vào cuối giấc mơ đó, giấc mơ thứ bảy...mà của Chị Steffy, ngay lập tức khải tượng phát xuất. Anh chị em hiểu không? Anh chị em có hiểu tại sao tôi đang ra đi không? Anh chị em có thấy tại sao tôi phải đi không? Tôi phải làm điều đó.

433 Và, thưa các bạn, đừng để ý đến tôi. Tôi là người anh của anh chị em. Đừng quan tâm gì đến tôi, vì tôi chỉ là kẻ hay chết. Tôi phải chết giống như mọi người khác. Đừng nghe tôi; nhưng nghe những gì tôi đã nói. Những gì tôi nói là Sứ điệp. Đừng để ý gì đến sứ giả; hãy quan sát Sứ điệp. Hãy để mắt của anh em, không phải trên sứ giả, nhưng trên Sứ điệp. Những gì Nó nói, đó là điều để mắt đến.

434 Và xin Đức Chúa Trời vừa giúp chúng ta, là lời cầu nguyện của tôi. Tôi ghét...Tôi không muốn đến, bảo cho anh em điều này, nhưng tôi không giữ lại điều gì với anh em.

435 Bây giờ, theo như tôi biết, hãy để tôi nói cho anh em. Như tôi biết, tôi sẽ ra đi trong hai hay ba ngày tới, vào sáng thứ Tư, đến... vì Tucson. Tôi không phải đến Tucson để giảng. Tôi không đến đó để giảng. Tôi sẽ đến Tucson, để đưa gia đình của tôi vào trong trường học, và rồi trở thành một người rày đây mai đó.

436 Tôi sẽ đi đến Phoenix, để tổ chức những buổi nhóm nhỏ tại đó, mà có lẽ sẽ chỉ là những Sứ điệp ngắn. Và—và rồi, có lẽ, tôi không...

437 Tôi nghĩ họ muốn tôi rao giảng tại hội đồng một đêm. Họ đã không hề nói gì về điều đó, họ chỉ nói tôi sẽ có mặt tại đó. Xem đấy, điều đó nghe không có vẻ tốt lắm, đối với tôi.

438 Và tôi có một lời, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, cũng cho Anh Shakarian nữa. Ừm-m. Tôi không biết anh ấy sẽ làm những gì về điều đó, nhưng tôi có lời để nói cho anh biết. Tôi không biết anh sẽ làm gì. Nó tùy thuộc vào anh. Anh em có để ý *Tiếng* cuối cùng không? Nó được cho không phải là một tổ chức, nhưng họ đã tuyên bố tín điều của họ. Một tổ chức, thế thì tôi sẽ rời khỏi. Tôi ở ngoài tổ chức như vậy.

439 Bây giờ, giả định, Anh Arganbright và Anh Role, một nhà ngoại giao ở Washington dưới bảy đời Tổng thống, phải đi Châu Phi. Và Anh Role, và tôi, và Anh Arganbright, sẽ đi Châu Phi ngay, cho vài buổi nhóm dưới Nam Phi và Tanganyika, với Anh Boze. Và qua dưới đó, và có lẽ ngược lên qua nước Úc, rồi xuyên qua đường đó, quay trở lại, nếu Chúa không làm điều gì khác. Nhưng, trước khi đi, tôi sẽ quay trở lại đây.

440 Rồi, khi tôi từ đó trở lại, nếu Đức Chúa Trời không phán với tôi, theo cách khác nào đó, thì tôi sẽ đem gia đình và dọn lên gần Anchorage, Alaska. Đây là hướng tây nam; đó sẽ là hướng tây bắc. Và rồi để họ ở lại tại đó qua mùa hạ, rồi khi thời tiết thật nóng tại Tucson cho đến nỗi nó sẽ thiêu cháy da của anh em. Tôi nghĩ họ không thể chịu đựng nổi điều đó. Họ sẽ thật nao lòng và

nhớ nhà! Chúng tôi không đang bán nơi đó. Nó đang ở ngay tại đó, với những đồ đạc trong nhà. Tôi không biết làm gì.

441 Rồi, mùa hè đi qua, nếu Chúa khứng, tôi muốn rời Alaska, xuống dưới khoảng Denver, giữa miền tây; tây nam, tây bắc, trung tây, kêu lớn, “Ôi Chúa, Ngài muốn con làm gì?”

442 Trong lúc đó, mỗi Sứ điệp, như tôi biết, được rao giảng, sẽ ở ngay tại đây, đền tạm này. Đây là nơi những cuộn băng sẽ có. Đây là tổng hành dinh tại đây.

443 Và tôi không có ý định ở lại, với gia đình tôi, ở miền Tây. Tôi sẽ tìm kiếm cho đến lúc tôi tìm thấy được Đức Chúa Trời muốn tôi làm gì.

444 Nếu năm này chẳng xong điều đó, thế thì, năm tới, tôi sẽ đi bộ ra ngoài vào sa mạc, không nước hay Thức ăn gì cả, và tôi sẽ chờ đợi cho đến khi Ngài kêu gọi tôi. Tôi không thể tiếp tục như thế này. Anh em phải đi đến chỗ liêu lĩnh. Anh em phải đến một chỗ mà anh em muốn biết ý chỉ của Đức Chúa Trời là gì. Và làm thế nào anh em có thể thực thi ý chỉ nếu anh em không biết ý chỉ?

445 Tôi đang giám thị, vì bối cảnh khái tượng đó, “Những gì anh em đã làm.” Hiểu không? Đi vòng quanh như là một giáo sĩ và nhà truyền bá Phúc âm, cho đến khi sự kêu gọi đó đến. Còn nhớ khái tượng đầu tiên, khi chúng ta đã đặt hòn đá góc đó không? “Hãy làm công việc của nhà truyền bá Phúc âm,” Ngài phán. Ngài đã không nói, “Người là một nhà truyền bá Phúc âm.” Nhưng, “Hãy làm công việc của một người,” có lẽ cho đến lúc xảy đến cho một điều gì khác, sự thay đổi công việc khác. Có lẽ điều gì khác. Tôi không biết.

446 Anh chị em có yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Phải thật sự tin chắc chắn về điều đó. Hãy thật chắc chắn về nó, những người mà yêu mến Chúa.

    Nhưng ai trông đợi Chúa, sẽ được sức mới,
    Cất cánh bay cao như chim ưng,

Chạy mà không mệt nhọc, đi mà không mòn
mỏi;
Ô, xin dạy con, Chúa ôi, xin dạy con, Chúa ôi,
biết chờ đợi.

Tôi yêu Ngài. Tôi biết anh em cũng yêu Ngài. Bây giờ, tối mai...

⁴⁴⁷ Tôi nghĩ tôi đã làm cho điều đó thật rõ ràng. Phải không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Thật rõ như tôi biết cách thực hiện nó thế nào, đó là tất cả những gì tôi biết. Đó là tất cả những gì tôi biết để nói. Và nếu được khải thị cho tôi, về điều gì đó, tôi sẽ nhanh chóng nói cho anh chị em biết. Tôi biết anh chị em quan tâm, muốn biết. Tôi quan tâm, để biết. Tôi không biết nó có nghĩa là gì. Tôi không biết nơi—nơi tôi đang đi. Tôi—tôi không biết điều gì sẽ xảy ra. Tôi—tôi chỉ...Điều duy nhất mà tôi biết, tôi chỉ đi, bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Sau đó, có lẽ, Ngài sẽ bảo tôi khi tôi đến đó. Nhưng, phần của tôi bây giờ là, đi. Và tôi có lẽ không có mặt tại đó hai tuần, cho đến khi tôi sẽ có mặt nơi nào đó khác, và có lẽ quay trở lại đây. Đúng vậy. Tôi không biết. Nhưng tôi...

⁴⁴⁸ Khải tượng ấy có vợ con tôi trong đó. Và chính sự việc đó là, tôi đã ở trong một toa xe có mũ. Và vào phút tôi đi bộ vào nơi đó, đó là, tôi đã ở trong toa xe lửa chở hàng của mình. Và đó là cách chúng tôi ra đi, trong đôi ngày nữa, không biết chúng tôi đang đi đâu, không biết những gì chúng tôi sẽ làm khi chúng tôi đến đó, chỉ đi mà thôi.

⁴⁴⁹ Đức Chúa Trời thì lạ lùng, với chúng ta, vì những đường lối của Ngài vượt quá sự thấy được. Ngài muốn sự vâng phục.

“Ngài đang đi đâu?”

“Đó không phải là công việc của người. Cứ đi đi.”

“Lạy Chúa, Ngài muốn con làm gì?”

⁴⁵⁰ “Điều đó không can dự gì với người. Các người, hãy theo Ta.”
Ừ-m. Ừ-m. “Cứ bước đi.”

“Con sẽ dừng lại tại đâu?”

“Có gì can dự đến người đâu? Cứ bước đi.”

Vậy, tôi đi đây, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Ừ-m. A-men.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập hình.

Tôi...(Ngài là sự sống của tôi.) tôi...(Tất cả
 những gì mà vì đó tôi sống!)
 Vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập hình.

⁴⁵¹ Thưa quý vị, dây có phải là giờ đó không? [Anh Branham và hội chúng ngân nga cả điệp khúc, với nhau, *Tôi Yêu Ngài*—Bt.] Và trong khi chúng ta hát bài đó một lần nữa, hãy bắt tay với ai đó gần bên. Nói, “Anh ơi, chị ơi, hãy cầu nguyện cho tôi. Tôi sẽ cầu nguyện cho anh chị.”

Tôi...

⁴⁵² [Anh Branham quay lại—Bt.] Hãy cầu nguyện cho tôi, Anh Neville. [Anh Neville nói, “Tôi sẽ làm điều đó, thưa anh. Anh cầu nguyện cho tôi, thưa anh. Cảm ơn anh.”] Thật chân thành! [Người nào đó nói, “Xin Chúa ban phước cho anh, Anh Branham.”] Anh ơi, xin cầu nguyện cho tôi. Hãy cầu nguyện cho tôi, chị ơi. Xin cầu nguyện cho tôi.

...tôi
 Và đã mua...

⁴⁵³ Cầu nguyện, xin cầu nguyện cho tôi,...?...Xin cầu nguyện cho tôi,...?...Xin cầu nguyện cho tôi,...?...Xin cầu nguyện cho tôi.

...cây Thập hình.
 Vì tôi...

Chúng ta hãy giơ tay lên với Ngài giờ này.

...Tôi yêu...(Thật yêu!)
 Vì Ngài đã yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập hình.
 Vâng, tôi...(Với tất cả tấm lòng!)

⁴⁵⁴ Anh hát theo, Anh Neville. Tôi sẽ trở lại. Hãy thông báo thì giờ dành cho buổi nhóm. [Anh Neville tiếp tục hát với hội chúng, *Tôi Yêu Ngài*, và kết thúc buổi nhóm—Bt.]

ĐÂY CÓ PHẢI LÀ DẤU HIỆU TẬN THỂ KHÔNG, THUA QUÝ VỊ? VIE62-1230E

(Is This The Sign Of The End, Sir?)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 30 tháng Mười hai, năm 1962, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org